

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 25

Ple del Parlament

Sessió 15, segona reunió, dimecres 20 d'octubre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre els protocols per a la covid-19 a les escoles 310-00103/13	3
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'organització del temps del Departament d'Igualtats i Feminismes per a avançar en drets i igualtat de gènere 310-00104/13	5
Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per a afrontar l'atur i la precarietat laboral dels joves 310-00105/13	6
Pregunta al Govern sobre les mesures per a impulsar la coeducació 310-00106/13	8
Pregunta al Govern sobre l'assetjament a les escoles 310-00109/13	9
Pregunta al Govern sobre els col·lectius invisibilitzats en les polítiques de memòria democràtica 310-00100/13	11
Pregunta al Govern sobre el programa de benestar emocional i salut comunitària 310-00101/13	12
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'infraestructures ferroviàries 310-00102/13	14
Pregunta al Govern sobre els serveis socials municipals 310-00111/13	15
Pregunta al Govern sobre la situació del comerç 310-00112/13	17
Pregunta al Govern sobre el Centre de Formació Professional d'Automoció 310-00113/13	19
Pregunta al Govern sobre l'anul·lació del concert educatiu a l'escola diferenciada 310-00108/13	21
Pregunta al Govern sobre les auditories al Consorci de Serveis Socials de Barcelona 310-00110/13	23
Pregunta al Govern sobre l'elecció de l'educació per part dels pares 310-00107/13	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre les dades de seguretat ciutadana 317-00057/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe del Cercle d'Economia que alerta del perill de Catalunya de caure en la irrellevància econòmica 317-00058/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre el nou model d'ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat 317-00060/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord de govern amb relació a la retirada de les acusacions particulars contra manifestants i el protocol de protecció de famílies vulnerables 317-00063/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva actitud davant l'auge de l'islamisme a Catalunya 317-00062/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre els aspectes de la negociació dels pressupostos generals de l'Estat 317-00059/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a minimitzar els efectes de l'oligopoli elèctric 317-00061/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre la data prevista per a la presentació del projecte de llei de pressupostos per al 2022 317-00064/13	37
Decret llei 21/2021, del 5 d'octubre, pel qual es crea el Fons extraordinari addicional 2021 per als ens locals 203-00012/13	39
Decret llei 20/2021, del 14 de setembre, de modificació del Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la covid-19 203-00010/13	49
Decret llei 22/2021, del 5 d'octubre, de modificació de l'article 211 de la Llei 2/2014, del 27 de gener, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, relatiu a l'acreditació d'una tercera llengua per part de l'estudiantat de grau de les universitats catalanes 203-00011/13	59
Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat) 202-00013/13	71
Proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan 250-00225/13	86

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 15.2

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Bon dia, reprenem el Ple amb les preguntes al Govern, amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre els protocols per a la covid-19 a les escoles

310-00103/13

Comencem amb la pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els protocols de la covid-19 a les escoles. Formula la pregunta la senyora Susanna Segovia, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Conseller, no sé si vostè comparteix amb nosaltres que la gestió d'aquesta pandèmia ha sigut absolutament adultocèntrica, que s'ha parlat molt dels problemes dels grans i s'ha parlat molt poc dels problemes dels nens i de les nenes. És cert que l'obertura de les escoles el curs passat va ser un èxit notable. Nosaltres creiem que sobretot, gràcies a les famílies, al professorat, però sobretot gràcies als nens i a les nenes, que han aguantat restriccions que eren absolutament duríssimes, amb finestres obertes a l'hivern, la mascareta vuit hores seguides, el tema de no poder-se barrejar, amb bombolles, als patis fraccionats... Els nens i les nenes han estat a l'alçada. Han estat a l'alçada de la resposta i del que se'ls demanava que fessin ells, però també necessiten respostes.

Nosaltres creiem que això és el que no estem fent. El protocol que regeix aquest curs es va aprovar el 30 d'agost i ja va ser un protocol que gairebé no tenia modificacions respecte al de l'any anterior, malgrat que estàvem gairebé a un setanta per cent de vacunació. I li recordaré les dades de la incidència. El 30 d'agost teníem una incidència de vuitanta-tres per cada cent mil persones. El 13 de setembre, quan comença el curs, de trenta-sis. Ahir, 19 d'octubre, de vint-i-u. Durant tot aquest temps, s'han retirat moltes restriccions i, en canvi, a les escoles, no hi ha hagut cap canvi. Cap actualització de mesures.

Conseller, quantes vegades el Procicat ha parlat de la necessitat d'actualitzar les restriccions i reduir restriccions a les escoles? Quantes vegades el seu departament ha defensat que els nens i les nenes han de poder alleugerir les mesures segons la situació pandèmica? Quantes vegades vostè ha decidit actualitzar aquest protocol per donar una resposta i que les restriccions a les escoles s'adeqüin a les restriccions que hi ha fora de les escoles? Conseller, per a quan el canvi d'aquest protocol?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Hola, bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Gràcies, diputada. Bé, no comparteixo la visió adultocèntrica pel que fa al que ens ha passat a les escoles. Nosaltres hem posat l'infant al centre de totes les nostres decisions. Nosaltres el que hem fet és garantir el dret a l'educació tot el curs passat; amb el conseller Bargalló i la consellera Vergés, el que vam fer va ser: escoles obertes, escoles segures, màxima prudència, màxima seguretat i màxima presencialitat. I, per tant, drets dels infants, dret d'anar a l'escola. I vam ser capaços de fer-ho.

Catalunya..., vostè deia: «això és mèrit...», això és mèrit de tots. Ha estat un èxit col·lectiu, un èxit compartit, i un èxit de país. Mèrit de tots, de l'alumnat, de tots els professionals que es dediquen a l'educació, de les famílies, dels ajuntaments. Ha estat un mèrit de tots. I ens n'hem sortit. Hem tingut les escoles obertes i segures tots els dies del curs escolar, cosa que no ha passat en països com França, Itàlia, Holanda, Dinamarca, Regne Unit i d'altres.

Per tant, el que hem anat fent sempre i el que seguirem fent és adaptar les mesures sanitàries amb aquesta mirada que sempre hem trobat amb el Departament de Salut, aquesta mirada educativa, aquesta sensibilitat envers l'infant i envers el jove. I, per tant, anirem adaptant i hem anat adaptant sempre les mesures en funció del moment de la pandèmia.

La presidenta

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Conseller, li he donat dades que demostren que la situació de la pandèmia no és ara la mateixa que quan s'aprova el protocol i que quan comença el curs escolar. I és que estem vivint situacions absolutament absurdes. Encara continuen les entrades i sortides esglaonades perquè no hi hagi acumulació de famílies, però cent mil persones al Camp Nou veient un partit de futbol durant una hora i mitja. Les fonts de les escoles tancades; les fonts del carrer, obertes. A les festes escolars no es pot portar menjar ni beure; els pícnic a les terrasses, sí. Els nens i les nenes no es poden rentar les dents; escoles que encara no deixen passar els pares i les mares amb normalitat.

Conseller, els nens i les nenes necessiten que es tregui la mascareta, com a mínim, a exteriors, ja. Perquè si al parc poden jugar sense mascareta, per què no ho poden fer al pati de l'escola?

Conseller, faci la feina i deixi de fer pagar als nens i les nenes la seva incapacitat d'actualitzar les mesures.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, doncs ha posat dos exemples que no s'ajusten al que està passant. Entrades i sortides esglaonades és una decisió dels centres educatius que, en funció de la seva organització poden decidir fer-les, poden decidir no fer-les. Pel que fa al menjar a les festes, acabem d'enviar un protocol de castanyada, on ens actualitzem, i sí que es pot portar menjar. Per tant, sí que anem adaptant totes aquestes mesures. De fet, de cara a aquest curs escolar hem adaptat mesures molt importants per als projectes educatius dels centres, com són l'entrada a les famílies i com són les activitats extra-escolars.

Pel que fa a la mascareta, aquest és un tema important. Aquesta és una mesura..., és una decisió sanitària, no és una decisió organitzativa. I, per tant, amb el Departament de Salut..., és una decisió que ha de prendre el Departament de Salut. Nosaltres, com a Departament d'Educació és evident que el primer dia que puguem traure la mascareta la traurem, però no ho farem ni abans de poder-ho fer, ni després de poder-ho fer. Necessitem traure'ns la mascareta, cert. Necessitem traure'ns la mascareta per veure'ns les cares, per compartir els somriures i perquè ens anirà molt bé a nivell emocional. Per tant, amb aquesta sensibilitat i mirada educativa, quan des del Departament de Salut se'ns digui que podem retirar les mascaretes per motius epidemiològics, les retirarem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques d'organització del temps del Departament d'Igualtats i Feminismes, per avançar en drets i en igualtat de gènere.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'organització del temps del Departament d'Igualtats i Feminismes per a avançar en drets i igualtat de gènere

310-00104/13

Formula la pregunta la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Bon dia a tothom. Consellera, les dones catalanes som les més estressades de tot Europa i ocupem el privilegiat cinquè lloc en el mateix rànquing a nivell mundial. Són dades de l'Institut Català de les Dones, recollides a partir de diversos estudis, que ens haurien de portar a moltes reflexions. Fa pràcticament dos segles que les dones ens vam incorporar al mercat del treball productiu, aquell que es fa fora de casa i que va associat a remuneració econòmica i a drets, però mentre entràvem al mercat productiu, en paral·lel, no s'ha produït una disminució del treball reproductiu. És a dir, aquell que té a veure amb les cures i que, majoritàriament, en una proporció elevadíssima, recau en les espatlles de les dones.

Només una dada per entendre la magnitud del que estem parlant: el 93 per cent de les excedències per temes de cures les demanem les dones. Aixecar-se a les sis del matí, preparar mudes, motxilles, esmorzars, portar la canalla a l'escola, posar la rentadora, estendre-la, controlar què hi ha a la nevera, pensar i gestionar la logística de les extraescolars; anar a casa dels pares, que ja són grans, a mirar que no els convingui res, que s'hagin pres la medicació que tocava; anar a la feina remunerada després d'haver fet pràcticament la marató i rendir com la que més, no fos cas que això fos vist com un signe de debilitat o d'esgotament, perquè ja tenim prou sostres de vidre. Seure un instant al sofà, a les onze de la nit, sense haver-se dedicat ni un sol minut a elles mateixes, a nosaltres mateixes.

Aquesta és la realitat de moltes, de moltíssimes dones en aquest país, sense oblidar que encara n'hi ha moltes d'altres en situacions de més vulnerabilitat: treballs de la llar sense contracte, allò de l'economia submergida a la qual t'aboca aquesta llei d'estrangeria tan injusta; jornades esclavitzants i, a sobre, sense poder externalitzar les tasques de cura que sí que podem externalitzar les més privilegiades. Vaja, dones que després de catorze hores de feina mal pagada, quan arriben a casa també han de tenir cura dels seus.

No estic descobrint res de nou, que no sàpiga qualsevol persona, qualsevol dona que ens pugui estar escoltant. Per tant, el tema ens ocupa i ens preocupa i voldríem saber quines són les accions que des del Departament d'Igualtat i Feminismes es duran a terme per tal de replantejar els usos del temps i incentivar la corresponsabilitat en les tasques de cura i millorar la conciliació vital.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, diputada. Aquest Parlament fa més d'una dècada que tracta les polítiques de reorganització del temps amb diverses resolucions, que han incidit en la conciliació laboral i familiar i també des de la perspectiva del model social i pro-

ductiu. I també ho ha fet el Govern, amb l'adopció de plantejaments com el pacte del temps, el pla «Viure millor», impulsats pel Consell Assessor per a la Reforma Horària i amb l'objectiu posat en el 2025 per consolidar el factor temps com un factor de llibertat, d'equitat i de benestar en un horitzó concret, que era l'objectiu 2025. Doncs el 2025 és aquí, és aquesta legislatura, una legislatura on tothom ha après que el teletreball no és una mesura de conciliació, quan l'accés als serveis públics queda limitat, i quan no s'assegura la desconnexió digital.

De fet, en el cas de moltes persones –especialment les dones, com vostè apuntava– la pobresa de temps encara s'ha agreujat més per tota aquesta càrrega de treball domèstic i de cures que la societat encara segueix imposant a les dones.

Per això, no té sentit reconstruir l'*statu quo* sense més i, per tant, en el marc d'aquesta transformació feminista que es planteja el Govern, assumim el dret al temps com un dret de ciutadania. Un dret que vol dir temps per a la cultura, temps per a l'esport, temps per a les relacions personals, per cuidar-se, per a la participació social i política que enforteix el país. Per això, desenvoluparem una estratègia nacional de corresponsabilitat, revalorització de les cures i temps per viure que reforci i que connecti les iniciatives locals ja desenvolupades, com els pactes del temps, que sigui fruit d'un treball intersectorial i interdepartamental en el marc del Consell de Relacions Laborals de Catalunya i més enllà també.

I que se'ns alineï com a país amb les iniciatives internacionals. Per això, com a Govern, som part del grup motor de la Time Use Week, que comença la setmana vinent i que conclourà el divendres 29, amb la signatura de la declaració de Barcelona per part del president. A grans trets, què implica? Aquesta coordinació interdepartamental per sincronitzar tots els horaris, una creació d'una xarxa catalana de municipis, empreses i entitats, la incorporació de la perspectiva de gènere en tot el que té a veure amb el teletreball i, perquè aquest dret sigui realitzable, afegir un altre dret, que és el dret a la cura, amb algunes accions que ja s'han començat a implementar, com la gratuïtat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera d'Igualtat i Feminismes i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per a afrontar l'atur i la precarietat laboral dels joves

310-00105/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per afrontar l'atur i la precarietat laboral dels joves. Formula la pregunta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Bon dia, conseller Torrent. L'atur juvenil a hores d'ara a un 33,5 per cent, segons l'Idescat, és una de les xacres més doloroses per al nostre país. De fet, dobla la taxa d'atur respecte a les persones majors de vint-i-nou anys. I d'aquests, només el 14,2 per cent reben algun tipus de subsidi o prestació econòmica, molt per sota del percentatge de persones en atur majors de vint-i-nou anys. No perquè ho necessitin menys, sinó perquè estan més exclosos. Al cap i a la fi, ho hem vist també amb les conseqüències de la pandèmia, que han afectat més greument els joves. El que hem pogut constatar és que han deixat al descobert una precarietat estructural que ja hi era, en forma de temporalitat, sous baixos, pràctiques no remunerades i una precarietat de la qual és pràcticament impossible sortir-ne.

Això afecta, per tant, tots els aspectes de la vida dels joves. Això explica la baixa taxa d'emancipació, que ha arribat a mínims històrics el darrer trimestre o els greus

problemes creixents de salut mental i emocional. Una precarietat, com he dit, estructural. I és que els Països Catalans no tenim un marc de relacions laborals propi, seguim sota l'efecte de reformes laborals antisocials que malgrat promeses de diumenge, el dilluns encara funcionen a ple rendiment. Seguim sense tenir la capacitat d'implantar un salari mínim, adequat al cost de la vida del nostre país. Només ho resoldrem amb canvis estructurals, en som conscients –i els independentistes, més que ningú–, només una república catalana podrà donar oportunitats a tots els seus fills i filles.

Aquest projecte d'esperança, però, s'explica per si sol si utilitzem ara, ja aquí, sense demora, totes les eines que tenim a l'abast per atendre la urgència juvenil, la urgència de la precarietat juvenil. Perquè els joves no tenen espera, no tenim espera. Les nostres vides van passant.

Per tot això, conseller, ens pot explicar quines són les mesures que conformen el pla de xoc contra l'atur juvenil que ha impulsat el Govern republicà i quants joves preveu que se'n vegin beneficiats?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Vostè ha fet un anàlisi molt acurat, eh?, de la situació laboral del jovent d'aquest país i de les causes estructurals que s'arrossegueu més enllà dels efectes conjunturals de la situació de pandèmia. Què fem? Doncs bé, en el marc del que històricament és el major pla de xoc en polítiques actives d'ocupació, que mobilitza 917 milions d'euros, hem previst un seguit de mesures i accions que van directament a atacar l'atur juvenil, pressupostades amb 216 milions d'euros; una gran inversió.

Una inversió que, d'altra banda, té un enorme retorn, perquè darrere la història de cada jove que aconsegueix inserir-se en el món laboral, que és capaç de trobar un lloc de treball digne, hi ha una història d'èxit individual, òbviament, però també col·lectiu, comunitari, perquè no només es millora el teixit empresarial del país, sinó que es millora, en definitiva, el conjunt de la societat. Doncs bé, hem desplegat, desplegarem aquestes propostes, aquestes mesures concretes amb diferents programes, el més rellevant dels quals probablement és el d'ajut a la contractació de menors de trenta anys. És a dir, subvencionarem la contractació de joves menors de trenta anys per part de les empreses, d'autònoms o de cooperatives de treball associat. I això ho implementarem amb 125 milions d'euros, la meitat dels quals aniran a contractes de pràctiques a aquells joves formats i l'altra meitat a contractes de joves que no poden accedir a un contracte de pràctiques.

En tot cas, òbviament, com deia vostè, aquest és un deute pendent, és un deute pendent amb nosaltres mateixos. Té una consideració de caràcter generacional evident i un país que aposta per la inserció laboral dels joves és un país més just i és un país que aprofita tota la seva energia i tot el seu talent i ho volem fer amb aquest pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, que és el més important de la història d'aquest país.

Gràcies. *(Aplaudiments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per a impulsar la coeducació.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a impulsar la coeducació

310-00106/13

Formula la pregunta la diputada senyora Meritxell Serret, del grup d'Esquerra Republicana.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta.

Conseller, som molts els que celebrem el recent anunci que ha fet el Govern de que el proper curs 2022-2023 per fi no renovaran els concerts a cap centre educatiu que segregui per sexe. Una mesura que afectarà les etapes infantil, secundària i postobligatòria dels centres amb educació diferenciada i una mesura que respon als compromisos assolits en el pacte contra la segregació, fruit, aquest, de grans consensos. Així, aquesta és una mesura llargament esperada i recolzada pel conjunt de la societat. De fet, en la darrera enquesta del CEO, en què es va preguntar sobre aquesta qüestió l'any 2018, el 85,1 per cent de les persones enquestades es van mostrar en desacord de que la Generalitat financés amb fons públics les escoles privades que segreguen l'alumnat per sexe.

Des d'Esquerra Republicana som molt conscients de que no ha estat fàcil. Lluitar contra tot tipus de segregació dins del sistema educatiu català ha estat i és una llarga reivindicació del republicanisme d'esquerres, que ha topat massa vegades amb un estat en contra, amb una LEC que no va ser suficient per renovar els concerts de primària, una LOMCE que tampoc ho va fer possible. Ara, gràcies també al bon treball i gran treball de les companyes i companys d'Esquerra al Congrés i al Senat per millorar la LOMLOE, hem pogut fer un pas.

Aquesta mesura constata, però, una vegada més, que necessitem sobirania política amb tots els recursos, amb totes les competències per bastir-nos una escola pública, més equitativa, que contribueixi de manera efectiva a la cohesió social i a la igualtat d'oportunitats per a tothom. Una escola democràtica, social, feminista, verda i en català; sense demanar permís o dependre d'una legislació superior.

Conseller, no podem ni volem finançar amb diners públics aquelles escoles elitistes que separen per raó de gènere a les aules i que, alhora, perpetuen les diferències socials. Són 15 milions d'euros que podem destinar a altres partides que fomentin els valors que representen la immensa majoria de la ciutadania i que realment contribueixin a la igualtat.

En definitiva, seguirem treballant i tindrà sempre tot el suport del Grup d'Esquerra Republicana per treballar per un model educatiu que defensava també el gran pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia. Aquell model en què els infants de l'un i de l'altre sexe tinguin una educació idèntica, que de manera semblant desenvolupin la intel·ligència, purifiquin el... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada. *(Aplaudiments.)*

Per respondre té la paraula el senyor Josep González Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Bé, vostè ho explicava molt bé. El que va fer el Govern va ser la setmana passada vam decidir no renovar els concerts dels centres educatius que segreguen per sexe, dels centres educatius que segreguen per gènere.

Al segle XXI no hi poden haver aules al país que separin els nens i les nenes. No permetrem cap tipus de discriminació a les nostres escoles, als nostres instituts i als nostres centres educatius. I vostè ho explicava molt bé. Ho hem intentat altres vegades, i tant que sí. Ho seguirem intentant sempre. Amb el que un creu sempre, no

hem de deixar mai de defensar-ho. Anteriorment ho havíem intentat, però ens havíem topat amb els tribunals espanyols i ens havíem trobat amb una legislació que no donava aquest marc.

Ara tenim una situació diferent, que és que la LOMLOE el que fa és directament, explícitament ens diu que no es poden concertar o que no es concertaran o que tenim aquesta cobertura per no concertar aquests centres que separen per sexe. I escoltin, a la vida els àmbits són mixtos. Nosaltres ens creiem la coeducació. Estem avançant fermament en moltes polítiques amb la nova conselleria d'Igualtat i Feminismes. Ens ho creiem.

Hi han evidències científiques, hi han molts estudis científics que el que ens diuen és que separar els nens i les nenes per aules augmenta els estereotips, legitima el sexisme i consoliden els rols. I això no ens ho inventem nosaltres, hi han moltes evidències que ens donen aquest contrast de que realment no és una bona pràctica educativa, és una pràctica discriminatòria. I, per tant, el nostre model, com no pot ser d'una altra manera, serà, és i sempre serà un model de respectar les diferències alhora que combatre amb fermesa les desigualtats. I vostè ho deia: avancem i seguirem avançant com per una escola més democràtica, social, verda, feminista i en català. Ni un sol euro públic a les escoles que separen nens i nenes a les aules.

Gràcies. *(Aplaudiments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'assetjament a les escoles.

Pregunta al Govern sobre l'assetjament a les escoles

310-00109/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Grau, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Senyor conseller d'Educació, quins plans té el seu departament per protegir els menors a les escoles i prevenir de manera efectiva els casos d'assetjament escolar?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Josep Gonzàlez Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Des del Departament d'Educació, combatre les desigualtats, combatre qualsevol tipus de violències a les aules i als centres educatius i combatre qualsevol tipus d'assetjament és una de les nostres prioritats. I el que hem fet, precisament, com és una de les nostres prioritats, quan tens una prioritat el que has de fer és actuar. Quan tens una prioritat el que has de fer és fer que les coses passin i has de passar a l'acció. I, per tant, el que hem fet és posar molt l'accent en la detecció de tots els possibles casos i, per tant, hem creat una unitat de suport a l'atenció a les violències, que el que fa és detecció prèvia, hi destinem un equip i actuem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Bueno, parece que fue ayer cuando Inés Arrimadas mostró al Congreso de los Diputados la foto de esta niña *(l'oradora mostra una fotografia)*, de Kira López.

Creo que todos ustedes saben, porque todos han recibido una carta como esta (*l'oradora mostra una carta*), que Kira López se suicidó el pasado mes de mayo. Saltó una mañana des de la azotea de su casa en lugar de ir al colegio. Tenía solo quince años. Los padres de Kira han buscado asistencia legal, porque están convencidos de que su hija fue víctima de algún tipo de presunto acoso escolar y porque creen que el centro donde estudiaba, el Pare Manyanet –que sé que está auditado ahora mismo por su departamento–, no les está atendiendo como debería.

También acusan a los políticos –es decir, a todos ustedes, a todos nosotros– de no hacer lo que deberíamos, de no tomarnos en serio nuestras propias promesas, los acuerdos adoptados –no hace tanto en esta cámara– para luchar contra el *bullying*, ese asesino silencioso. Y, con la emergencia de salud mental tras la covid, más asesino y más silencioso.

Yo no sé quién empujó o qué a Kira a la muerte. Hasta que los Mossos concluyan su investigación, no podemos dar nada por hecho, pero comprenderán que, como diputada –es más, como madre de otra adolescente que tiene ahora mismo la exacta edad de Kira cuando murió y que también ha salido psicológicamente muy frágil del confinamiento–, debo decir que no me vale de ninguna manera con que esto se quede así, con que no llegamos a saber nunca qué pasó con Kira o con otros niños que se suicidaron o que han verbalizado su intención de hacerlo y que están ahora mismo en estudio por la Asociación No al Acoso Escolar.

Decía que es verdad, que hay una auditoría, ¿por qué externa?, ¿por qué la Administración no actúa antes y lo hace después? En febrero de 2020, este Parlament aprobó, a instancias de Ciudadanos, una moción, la moción 153 de la legislatura pasada, inspirada precisamente en el decálogo de la Asociación No al Acoso Escolar. Costó mucho esfuerzo consensuar aquel programa de mínimos en defensa de la vida de las personas, priorizando eso en primer lugar y también el buen nombre de los centros escolares, que no pueden ver dañada para siempre su reputación si estas investigaciones están en falso, pero para qué sirve hacer ese esfuerzo si todo se lo lleva el viento... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Senyora diputada, un cas com aquest que vostè planteja és un fracàs de tota la societat. És un fracàs de tota la societat. I jo m'he trobat amb els pares de la Kira. M'hi he trobat. Hem estat parlant, hem estat comentant tot el que consideraven oportú. El que hem fet és actuar –el que li deia abans– al Pare Manyanet. El que hem fet és, per una banda, una auditoria externa, des del Departament d'Educació, amb una entitat externa. Però, en paral·lel, també hem fet un pla de xoc intern, constituint un grup de treball, des de l'àmbit també municipal, en l'àmbit de la inspecció educativa, amb els serveis educatius i amb el centre educatiu per revisar tots els protocols que té aquest centre educatiu. El que fem nosaltres, com no pot ser d'una altra manera, és actuar des del primer moment que tenim les notícies, i això també ho vam fer amb el Pare Manyanet.

En paral·lel, aquest també és un cas que està en mans dels Mossos. Hi ha una sèrie de denúncies i això està en mans dels Mossos. I nosaltres el que sí que li puc dir és que, amb absoluta fermesa, amb absoluta convicció, seguirem aplicant i millorant, dia rere dia, el pla d'actuació contra qualsevol tipus de violències.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el ple sobre els col·lectius invisibilitats en les polítiques de memòria democràtica.

Pregunta al Govern sobre els col·lectius invisibilitzats en les polítiques de memòria democràtica

310-00100/13

Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Josep Rius.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, el seu departament vetlla per la preservació i la divulgació de la memòria d'un període especialment important de la nostra història, que va des de la proclamació de la República, de la Segona República, l'any 1931 fins a la Transició, posant un accent especial en tot allò que fa referència a la Guerra Civil, a les seves causes i a les seves conseqüències i, sobretot, pel que fa referència a la repressió, a l'exili i a la deportació de tantes persones del nostre país. I també a la construcció i continuació de la resistència contra la dictadura franquista en l'àmbit polític, social i cultural.

En la seva compareixença a la Comissió de Justícia, vostè ja va expressar el seu compromís i el del seu equip de potenciar les polítiques de memòria, dotant-les de noves eines i de nous formats, de noves maneres d'arribar a la societat i, especialment, als joves. Recentment, vàrem ser coneixedors del relleu a la direcció del Memorial Democràtic. Desitgem molta sort i encerts al senyor Villatoro com a responsable de liderar l'organisme encarregat de desplegar les polítiques públiques del Govern adreçades a la recuperació, a la commemoració i al foment de la memòria democràtica.

Veiem, doncs, que ha començat la legislatura donant un impuls a la visibilització de les polítiques de la memòria, i bona falta que ens fa. Perquè, malauradament, molta d'aquesta memòria encara està present. Els sona la repressió? Els sona l'exili? Els sona també les víctimes per motius ideològics? O l'intent d'eliminar la llengua i la cultura catalanes? Quanta vigència, senyors diputats, en aquest postfranquisme que estem patint molts (*remor de veus*) i que alguns o ben en són autors materials o bé en són còmplices i el perpetuen!

Per això, una funció important de la política és crear memòria col·lectiva, perquè és a través de la memòria col·lectiva que el grup té identitat i la trameta de generació en generació. Com ha expressat en alguna ocasió un president d'aquesta mateixa cambra, un país és un relleu generacional ben fet. I és precisament aquest relleu generacional ben fet i aquesta memòria col·lectiva la que ha d'incloure i apellar a tots els col·lectius que van patir la postguerra; a tots.

Consellera, què pensen fer des del departament per visibilitzar els col·lectius –sovint invisibilitzats– en les polítiques de memòria democràtica?

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Diputat Rius, gràcies per la pregunta i, efectivament, la memòria col·lectiva està formada per memòries individuals, per vivències i experiències individuals que sovint conflueixen en un mateix fil conductor, que és la por, que és la repressió, però sovint amarada d'esperança.

Des del departament, volem posar en valor el record i el reconeixement a aquestes experiències individuals com una mena de reparació amb nom i cognoms. I també és una manera, aquest record, de poder preservar-nos dels totalitarismes, que,

com bé vostè diu, avui en dia seguim vivint. Seguim patint repressió i exili. Per tant, no ho tenim tan lluny i convé apuntalar les polítiques de memòria perquè no es tornin a repetir. És per això que, als col·lectius sovint invisibilitats, els volem donar la veu i la visibilitat.

Estem parlant, per exemple, de les dones. Les dones sovint han estat les grans oblidades de les polítiques de memòria, malgrat que elles, des del punt de vista col·lectiu o des del punt de vista individual, hi eren molt presents: ja fos el desencís de les brigadistes, que es van trobar com els seus propis les menystenien pel fet de ser dones; com les infermeres del front; com també les dones que es quedaven a casa cuidant fills, pares sovint soles, que tiraven endavant les fàbriques sovint fent vestits de guerra –soc de Sabadell i això els hi puc explicar bé– o tantes i tantes dones que, malgrat tot, van tirar endavant i que avui han tingut un poc reconeixement. Això ho volem posar en valor.

O també volem posar en valor els col·lectius de persones que van venir amb la immigració, els moviments demogràfics més importants del nostre país i que, a més a més, ajuden a explicar el país que tenim avui. I convé recuperar aquestes memòries, perquè són memòries vives, però que urgeix recollir. Urgeix constatar quines van ser aquelles experiències, quines van ser aquelles formes d'organització col·lectiva també, que van permetre combatre el feixisme i la repressió en totes les seves formes.

I el que volem també és que aquestes persones tinguin el seu reconeixement com a constructors de la Catalunya que tenim avui. Perquè un país que ret homenatge a les persones que el construeixen, a les persones que des de la invisibilització lluiten pel seu progrés, és un país que fa bé el relleu generacional i és un país digne de ser confiat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el programa de benestar emocional i salut comunitària.

Pregunta al Govern sobre el programa de benestar emocional i salut comunitària

310-00101/13

Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Titon Laïlla.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, una de les evidències que ens ha deixat aquesta pandèmia de la covid-19, una pandèmia que encara a dia d'avui, tot i que anem normalitzant la situació, no l'hem superada, i, de fet, un exemple és aquesta mascareta que encara hem de portar, tot i que ja hem recuperat l'aforament complet en aquest hemicicle..., doncs deia: una de les evidències que ens ha deixat aquesta pandèmia és, també, l'augment de les problemàtiques en salut mental i les dificultats en l'estat emocional de la nostra població, de la nostra ciutadania.

Això ha estat potser pel tema del propi confinament, però també les pors i les incerteses que ens han generat la malaltia, aquells dols que no s'han fet o s'han mal fet davant la pèrdua de persones estimades o properes, per motiu de la covid-19 o durant la pandèmia de la covid-19, però també afectant col·lectius més vulnerables, com poden ser les persones grans que viuen soles o poden ser les persones que han patit en la seva pròpia pell també, els problemes de crisi econòmica o d'atur que ens ha portat a aquesta pandèmia. En alguns casos, aquesta situació de malestar emocional pot portar..., no volgutament, però sí a un augment de la medicalització en aquestes situacions.

Sabem que aquesta és una prioritat del Govern i de la seva conselleria, com també ho és d'aquest Parlament i que, de fet, encetarem properament, doncs, una comissió d'estudi sobre tots els problemes de salut mental i addiccions que afecten la població. Fa cosa d'un mes vostè mateix va presentar un pla de prevenció del suïcidi a Catalunya i també fa pocs dies va presentar aquest programa de benestar emocional i salut comunitària en l'atenció primària; un programa que el que vol és donar les eines que necessita l'atenció primària per tal de donar aquesta atenció holística a la població que atén, quan s'enfronta, per exemple, ja no només a les seves situacions de malaltia habitual que et poden portar a necessitar l'atenció primària, no?, a accedir a l'atenció primària, sinó també a tot aquest malestar emocional o a problemes de salut mental que també poden produir-se i que la primera porta que els detecta és precisament l'atenció primària.

I és per aquest motiu, conseller, que ens agradaria conèixer quines són les característiques més concretes d'aquest programa, com el desenvoluparà, en quins terminis i amb quins professionals.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada Laïlla. Diputades i diputats... Vostè ha comentat molt bé les raons, les causes d'aquest increment del malestar emocional que també ens ha portat la pandèmia, també en els grups que ha estat afectant amb més intensitat. I també ha comentat una altra cosa que és important: que aquesta és una prioritat del departament i, de fet, una de les línies mestres que vaig presentar al mes de juliol a seguir durant aquesta legislatura, en què ja esmentava precisament aquest programa de benestar emocional. I, com també vostè molt bé ha dit, és una prioritat del Govern i d'aquest propi Parlament.

En aquest sentit, hem iniciat ja el programa amb la incorporació de diferents perfils, però principalment són perfils de l'àmbit de la psicologia, que el que sí que és important destacar és que aquestes persones no faran clínica directa. No fan clínica, no fan atenció directa en els equips d'atenció primària. Són persones inserides en l'equip, en l'equip d'atenció primària, però el que faran sobretot és la funció de prevenció i promoció de la salut. Prevenció i promoció treballant molt colze a colze amb infermeria, que és qui, habitualment, doncs, porta el pes d'aquestes tasques en l'àmbit dels equips d'atenció primària, i treballant en tots els àmbits comunitaris: a l'escola, a través del programa de «Salut i escola»; amb drets socials, a través de..., també, amb les residències, perquè també la gent gran i la solitud és un dels factors claus en aquest sentit, i evidentment amb el món local i tot el teixit que ens podem trobar comunitari.

L'important aquí és aquesta detecció, que si en algun moment s'esdevé un signe de patologia es pugui remetre al propi equip d'atenció primària, que l'equip d'atenció primària ho pugui tractar, i si en algun moment, doncs, es pensa que és necessària la intervenció i l'actuació dels equips més especialitzats, que es puguin enviar als centres de salut mental o d'adults o infantils i juvenils.

Hem començat ja el calendari amb la incorporació de quaranta-cinc professionals, que ja hi són, treballant. Al llarg d'aquest trimestre incorporarem cent cinquanta persones; avaluarem i, si tot va bé, perquè creiem que sí que anirà bé, acabarem de completar aquests 380 equips que tenim a l'atenció primària. Pels que hem iniciat són aquells que tenen un índex socioeconòmic més baix i, per tant, aquests són els primers amb què hem començat a treballar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques d'infraestructures ferroviàries.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'infraestructures ferroviàries

310-00102/13

Formula la pregunta la diputada senyora Mònica Sales, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Vicepresident Puigneró, en aquesta sessió de control d'avui volem tornar a parlar de les infraestructures ferroviàries de Catalunya.

El transport públic i, en concret, el ferroviari, que és el que transporta més ciutadans, per la seua capacitat, és un dels pilars fonamentals per lluitar contra el canvi climàtic, per reduir la mobilitat de vehicles i aconseguir, així, millors condicions ambientals. Al mateix temps, és necessari per interconnectar tot el territori de nord a sud i d'est a oest amb igualtat d'oportunitats.

Fa unes setmanes vam patir una vaga del servei de rodalies de Renfe que va deixar molts usuaris a les andanes de les estacions. No es van complir els serveis mínims i vam patir de primera mà els retards, les anullacions, amb jornades que van suprimir a l'entorn del cinquanta per cent dels serveis. Com sap, no ens podem permetre serveis que no funcionen, sinó que els mereixem de qualitat, puntuals i eficients.

Paral·lelament a tot això, des de Madrid s'anuncia una pluja de milions per a rodalies en el marc dels *presupuestos generales*, però ja hem patit de primera mà aquests anuncis i, posteriorment, la no execució de les inversions. Cal recordar que l'Estat només ha executat el quinze per cent dels 4.000 milions d'euros que es preveïen en el pla de rodalies 2008-2015 i no ha construït cap quilòmetre nou de via des del 1975.

No volem més incompliments. Volem solucions i volem serveis ferroviaris de qualitat. Sabem que ahir el Govern va anunciar que assumix el servei de rodalies de Lleida, que operarà Ferrocarrils de la Generalitat. S'ha fet un primer pas i el felicitem, perquè estem convençuts que això comportarà moltes millores de gestió. Però no en fem prou, necessitem que tota la xarxa ferroviària del nostre país funcione i funcione bé, a Terres de l'Ebre, terres gironines, pirinenques, lleidatanes, tarragonines, metropolitanes, a tot el país.

Estic convençuda que si la Generalitat gestionés rodalies i regionals a tot Catalunya podríem millorar, per exemple, els serveis ferroviaris i les freqüències de la R15 o R16, que passen per les meues terres, les de l'Ebre.

Els catalans, tots, pensem com pensem, mereixem un bon funcionament de la xarxa ferroviària que compta amb molts passatgers que fan els seus trajectes quotidians per anar a la universitat, per anar a treballar o anar a qualsevol lloc per fer el nostre dia a dia.

Per aquest motiu, vicepresident, des de Junts per Catalunya li volem preguntar quin és el capteniment del Govern pel que fa a les infraestructures ferroviàries a Catalunya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputada. Diputats... Miri, jo no sé quantes vegades –i ja he perdut el compte– aquest tema de rodalies, l'hem tractat no només en aquest Parlament, sinó a nivell dels mitjans de comunicació. Quants anys fa, diguéssim, doncs, que ens debatem en aquest debat etern de rodalies. Com també quants cops presidents del Govern espanyol ens han promès aquesta famosa *lluvia de millones* en l'àmbit de les infraestructures a Catalunya.

Jo ja no sé..., i vull creure que no és un tema ni d'incapacitat ni d'incompetència, per tant, ha de ser un tema de no voluntat política. I crec que per això nosaltres volem assumir aquesta voluntat. El Govern de Catalunya vol assumir..., ja que no ho vol fer l'Estat, nosaltres volem assumir el repte de gestionar les rodalies a Catalunya. Deixi'ns gestionar les rodalies, atès que sembla ser que per part de l'Estat no hi ha aquesta voluntat. I així ho hem fet. Ho hem començat a fer ara a Lleida. Hem decidit que les rodalies de Lleida passin a estar gestionades no per l'operador Renfe, sinó per l'operador de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu, precisament, de millorar aquest servei en els propers anys.

Aquest és un tema que ens interpella a tots. I, per això, deixi'm que avui faci i en dirigeixi a tots els grups polítics que, votem el que votem, votin el que votin els grups polítics en el pressupost de Madrid, comprometem-nos tots a que aquesta sigui una realitat ben aviat. I que, per tant, rodalies pugui ser gestionada des de Catalunya. No ho vinculem directament al pressupost o als pressupostos generals de l'Estat, fem-ne una voluntat política de tots plegats.

Miri, el dèficit crònic que patim i que pateix Catalunya en aquesta matèria –avui hi ha un diari català que en publica les xifres–, del total pressupostat en els darrers... –i són dades del Ministeri de Transports de l'Estat–, del període 2001-2018 només s'han executat un setanta-tres per cent de les inversions en matèria d'inversions a Catalunya. Però és que en rodalies només se n'han executat el vint-i-cinc per cent. Per tant, això és un drama que no podem continuar mantenint.

Per tant, els emplaço a que, d'alguna manera o altra, no fem patir més els ciutadans de Catalunya que cada dia han d'anar a treballar. Aquest és un instrument per a la lluita contra el canvi climàtic, però també és un instrument imprescindible per garantir un dret social molt important en el segle XXI, que és el dret a la mobilitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els serveis socials municipals.

Pregunta al Govern sobre els serveis socials municipals

310-00111/13

Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyora consellera Cervera, pot comprometre's a que l'1 de gener d'aquest any el Govern tindrà aprovat un contracte programa de serveis socials del que depenen milers de treballadors i la major part de les polítiques de protecció i d'acompanyament de les persones més vulnerables del nostre país?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades. Senyor Moreno, estem treballant des del Departament, com ja hem comentat altres vegades, perquè al gener puguem tenir aquest contracte programa que ha de donar servei, doncs, a tots els municipis de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Consellera, el que sabem cert és que queden poc més de dos mesos perquè acabi l'any i en aquests moments la negociació no s'està fent ni tan sols amb les entitats supramunicipals, amb les entitats municipalistes, que són claus per a aquesta negociació.

Estem més a prop d'una tercera pròrroga del contracte programa –una tercera pròrroga del contracte programa– que no d'un nou contracte programa. A hores d'ara no hi ha un calendari concret del contracte, segurament el més important de la seva conselleria no tant per l'import, 250 milions d'euros, que és important, sinó perquè és l'engranatge fonamental perquè els serveis socials funcionin al nostre país, perquè la gent se senti protegida en un moment en el qual més que mai necessita els serveis socials.

Per tant, consellera, li demanem concrecions més que bones voluntats, que aclareixi quines polítiques vol deixar el contracte programa. Sobrevola la intenció del seu departament de que les polítiques d'inclusió, d'LGTBI, de dona, surtin del contracte programa.

No sabem si finalment vostès contemplaran un increment en l'hora de serveis d'atenció domiciliària; no sabem si podran pagar vostès els professionals que vostès mateixos van posar en el sistema, no?

Per tant, consellera, transparència. Comuniqui als ajuntaments quin és el seu calendari per posar en marxa aquest contracte programa –no ho saben; portem moltes setmanes rebent comunicacions de diferents ajuntaments que desconeixen quin és el calendari–, per tranquil·litat dels milers de professionals que en depenen. També per tranquil·litat dels propis ajuntaments i per tranquil·litat del conjunt de la ciutadania.

Necessitem incrementar el finançament del contracte programa. Vostè, doncs amb els seus dubtes, i el conseller Giró, amb la seva lentitud, potser faran efectiu que l'1 de gener doncs no tindrem contracte programa de serveis socials a Catalunya. Esperem més rapidesa en aquest tema de la que han tingut vostès, per exemple, per posar en marxa el pla de xoc social, que van dir que seria imminent i que, després de cinc mesos, encara no hem vist.

Senyora consellera, li demano, si us plau, rapidesa, li demano celeritat perquè la protecció social a Catalunya depèn dels serveis socials del nostre país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Moreno, sap perfectament que comparteixo les seves paraules; que la voluntat del departament és poder aprovar aquest contracte programa.

Només unes dades. És veritat que el contracte programa que tenim en aquests moments és del 2016 al 2019, i el pressupost d'aquestes anualitats va ser gairebé de 1.000 milions d'euros. Amb posterioritat es van fer dos pròrrogues –per tant, estem en pròrroga– de gairebé més de 500 milions d'euros, i després es van aprovar diverses addendes de 53 milions d'euros. Per tant, el Departament de Drets Socials i els

anteriorment estaven plenament compromesos en aquesta aportació als municipis. Sabem que les competències bàsiques dels serveis socials són municipals, i aquestes s'han de fer justament amb l'aportació de la Generalitat. Més del seixanta per cent l'hauríem d'aportar nosaltres, la Generalitat, en serveis bàsics, serveis delegats i serveis diversos.

Hi estem compromesos, estem treballant des del primer dia –i vostè sap que hi estem treballant des del primer dia– amb les entitats; ens hem reunit amb les entitats municipalistes i estan treballant a nivell tècnic. No és un tema senzill –vostè ho sap–; és un tema pressupostari. Però no només un tema pressupostari de les finances de la Generalitat. Vostè sap que els serveis socials, igual que els serveis de salut, estan infradotats, estem infrafinançats. Si tinguéssim els diners que ens pertocuen i que recapten com a ciutadans, segurament no tindríem aquestes dificultats, i vostè ho sap. Vostè sap que aquest és un dels grans problemes per acabar-nos de posar d'acord amb les entitats municipalistes.

Per tant, estic convençuda de que no ens posarem d'acord en temes de dependència; convençuda, encara que crec que no és impossible. Però, si us plau, ajudi'ns a tenir els ingressos necessaris per poder fer front a les necessitats dels nostres ciutadans.

Nosaltres, com a departament, ens comprometem a agilitzar al màxim..., com estem fent, estem treballant incansablement per poder aprovar aquest contracte programa. Som conscients d'aquesta doble pròrroga d'aquests anys, i, per tant, esperem que a principis de gener doncs puguem signar aquests convenis. Són cent sis convenis amb municipis de més de vint mil habitants o amb els consells comarcals. Vostè sap que no és una tasca fàcil. Les necessitats dels ciutadans de tot Catalunya són diferents, i, per tant, els convenis també són diferents.

I referent al que comentava sobre feminismes, també sap que el departament s'ha fraccionat i hi ha algunes competències que ja no són competències del Departament de Drets Socials. I ens ho diu i recorda sempre... *(Veus de fons.)*

(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació del comerç

310-00112/13

Pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre la situació del comerç. Formula la pregunta el senyor Juan Luis Ruiz, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Juan Luis Ruiz López

Gràcies, presidenta. El comerç, amb major o menor mesura, doncs ha patit, no?, les conseqüències de la covid, tot i que, segurament, abans de la pandèmia doncs ja tenia reptes importants a afrontar i que segurament la pandèmia ha accelerat. És per això, senyor conseller, que volíem saber quin és el capteniment del Govern amb relació a la situació del sector comercial al nostre país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Efectivament, diputat, el sector del comerç ha patit, i molt, les conseqüències de la situació de pandèmia de la crisi sanitària. De fet, estímem

que l'impacte ha estat d'uns 9.000 milions d'euros, eh? Evidentment, això no és homogeni, depèn de les àrees, en funció de la dependència o no del turisme. I, evidentment, tampoc és igual en tots els sectors: no és el mateix l'alimentació que la resta.

Què hem fet nosaltres? Doncs el que hem fet amb la resta de sectors econòmics i segments de la nostra població que més han patit aquesta situació, que és desplegar un paquet de mesures d'ajut social molt importants –de fet, el territori de l'Estat que més ajudes directes ha ofert als sectors més afectats–, i, en el cas concret del comerç i la restauració, aquests ajuts s'eleva a 400 milions d'euros, que, òbviament, són cures palliatives, eh?, el que intenten és superar la situació.

I, com vostè deia –molt bé deia–, hi han qüestions més de fons, més estructurals, que hem de ser capaços d'abordar, perquè hi han reptes que venien d'abans de la situació de pandèmia i que, en tot cas, aquest període ha intensificat.

En tot cas, òbviament, diputat, nosaltres seguirem ajudant el sector per recuperar-se per superar la situació. Però, evidentment, la nostra missió és anar a aquells reptes de fons que té el sector i que són imprescindibles d'abordar si volem mantenir el model català de comerç, que és la nostra prioritat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Juan Luis Ruiz.

Juan Luis Ruiz López

Gràcies, conseller. Vostè ho deia, no?, el comerç és un dels sectors tradicionals més importants del nostre país, representa al voltant del setze per cent del nostre PIB, no? I també ho deia, durant la primera onada de la pandèmia el mateix sector doncs ha estimat unes pèrdues del setanta per cent, aproximadament, especialment en el comerç urbà. També és cert, no?, que a d'altres, com podria ser l'alimentació, doncs l'impacte ha estat bastant menor, i fins i tot en algun cas doncs han vist augmentades les seves vendes, no?

Malauradament, per això, alguns dels establiments comercials han hagut de tancar, sobretot doncs establiments, no?, de proximitat i de barri. Per tant, calen mesures, mesures urgents per posar en valor el nostre sector comercial més tradicional. Calen noves ajudes, línies d'ajut, senyor conseller –aquí li torno a recordar els 3.154 milions d'euros que reben del Govern d'Espanya. Però, com deia, també calen accions i projectes per enfortir tota la cadena de valor que representa el sector comercial a Catalunya. I, des del sector, doncs proposades en tenen, no?

Però també cal afrontar aquests reptes més estratègics, més estructurals, especialment pel que fa doncs a la digitalització i també a l'aplicació de les noves tecnologies. Els hàbits de consum estan canviant a una velocitat exponencial, i segurament caldrà també doncs que tornem a parlar dels horaris comercials davant d'aquest nou perfil de demanda. Per tant, cal que des de les administracions ajudem i facilitem aquesta transició als nostres sectors més tradicionals.

Conseller, coincidim en això: són molts els reptes, i ara cal que des del Govern, però també des d'aquest propi Parlament, siguem capaços d'acompanyar el sector. Compti –compti– amb nosaltres per treballar-hi i per garantir un futur millor a un sector tan tradicional com és el sector comercial al nostre país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputat, parlava dels reptes que té el sector a davant. Què estem detectant nosaltres? Un canvi d'hàbits, com vostè també comentava, en dues línies, que poden semblar contradictòries, però que conviuen. D'una banda, es valora aquesta proximitat entre el consumidor i el comerciant, per tant, el comerç de proximitat. I, d'altra ban-

da, hi ha hagut l'increment exponencial de l'*e-commerce*. Són dues realitats davant de les quals haurem d'actuar per defensar el model català de comerç, que implica cohesió territorial, cohesió urbana i cohesió social.

En quina línia? Doncs, d'una banda, apostant per desplegar les APEU. Òbviament, tenim línies d'ajut en aquest sentit i una oficina tècnica per assessorar les organitzacions territorials per tal de fer servir aquesta eina que creiem que és bàsica per a la dinamització del comerç a moltes de les nostres ciutats i municipis. I, per altra banda, línies de digitalització que ja hem desplegat a través del Consorci de Comerç, Artesania i Moda. Digitalització i proximitat, línies d'ajut a l'*e-commerce* i les APEU, les dues grans línies...

(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el Centre de Formació Professional d'Automoció.

Pregunta al Govern sobre el Centre de Formació Professional d'Automoció

310-00113/13

Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Torrent. Aquests dies hem pogut llegir una sèrie de notícies referents al Centre de Formació per a l'Automoció de Martorell. Fa tres dies vam llegir que hi havia dues entitats que volien, estaven interessades en presentar-se a gestionar aquest centre. Una era Eurecat, i la segona era la Fundació per la Indústria.

De fet, semblava que aquesta última ja havia formalitzat el pas per fer-ho evident, cosa que ens va alegrar, evidentment, des d'aquest grup. Però justament ahir vam conèixer que la Fundació per la Indústria no s'havia presentat i que no pensava fer-ho i que Eurecat no hi podia optar, perquè la licitació no contemplava que es presentessin fundacions.

Conseller, respecte d'aquestes dues notícies, pot afirmar que el centre de Martorell estarà operatiu el curs vinent?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, diputat. El Centre de Formació per a l'Automoció de Martorell serà una punta de llança, la punta de llança, de fet, de la transformació de la indústria de l'automoció al nostre país. Serà un centre de referència en l'àmbit de la formació professional i la formació continuada. I, per tant, en els propers mesos veurem com això es consolida i com, efectivament, després de tants anys, és una eina imprescindible en la transició d'un sector que és clau per al nostre país.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Conseller, primer, no ha contestat la pregunta. Era un sí o un no, bàsicament. Però entendrà que, després de les seves paraules, el nostre grup tingui alguna suspicàcia. Estem bastant escaldats –crec que el nostre grup i també el sector de l'automoció en general– per la gestió que han fet els seus governs, no només el seu, sinó els anteriors, sobre aquest centre.

Des de la seva creació el 2014 –2014– hem vist passar cinc directores del SOC i quatre consellers de Treball diferents sobre aquest tema. En aquest període, aquest Parlament ha votat més d'una desena de vegades posar en marxa aquest centre de formació professional. En aquest temps, un dels principals candidats a gestionar quan es va inaugurar aquest centre no només hi ha renunciat, sinó que marxa de Catalunya, i aquest actor es diu Nissan Motor Ibérica.

Quan les obres de construcció van acabar, el Govern assegurava que havia de ser un equipament clau per al sector i per garantir la mà d'obra qualificada a curt i mitjà termini –curt i mitjà termini. Allò era 2014 i estem a finals de 2021.

Conseller, s'ha preguntat vostè quin paper podria tenir aquest centre en un moment com l'actual, clau per al sector de l'automoció? Què podríem estar fent en aquest centre, que podria formar i reciclar quinze mil treballadors a l'any? Quines noves oportunitats podríem estar oferint a la gent que ha perdut la feina a Nissan, a Dayco o a Bosch, per exemple?

I la pregunta per mi més important, conseller: com hem pogut arribar fins aquí? Com, després de quatre governs, seguim patint avui en dia per saber si això serà una història d'èxit o un nou fracàs. És un escàndol haver invertit 18 milions d'euros en diners públics i haver perdut l'oportunitat de formar quasi cent mil treballadors durant tots aquests anys.

Conseller, compti amb aquest grup, com sempre, per ajudar en el que faci falta, però també tingui molt clar i molt present que no tolerarem un nou fracàs en aquest àmbit. El sector de l'automoció i els treballadors no es poden permetre aquest nou luxe.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputat, estic convençut de que ja ho fa, però, en tot cas, per si de cas jo li recomano que vagi més enllà de les notícies periodístiques, eh?, que vagi més enllà de la informació que pugui llegir als diaris.

Què és el que tenim avui? Avui el que està obert el procés de licitació, i fins al 4 de novembre les entitats interessades tenen temps i oportunitat per presentar-se i per inscriure's per voler participar en el procés. I a partir d'aquí, doncs, hauran de fer les propostes concretes.

Hem posat en marxa una licitació que ha estat fruit del contacte i de les converses amb el sector, que ha estat fruit de la participació dels diferents actors de la indústria de l'automoció del nostre país i de les entitats que es dediquen a la formació professional. Fruit d'aquesta participació, han millorat les prescripcions tècniques que regularan el contracte, i hem procurat assegurar la viabilitat econòmica del projecte. I n'estem convençudíssims, d'això. Estem convençuts de que, com li deia al principi, el Centre de Formació per a l'Automoció de Martorell, que està enclavat en una àrea amb un pes molt important d'aquesta indústria en el seu entorn, serà una peça clau, com li deia, en un procés de transició en el que necessitem, òbviament, dotar de més instruments, de més coneixements els treballadors i treballadores d'un sector que, hi insisteixo, és clau per al país, no només en termes ambientals, no només és im-

portant per fer front a l'emergència climàtica, sinó que desplega davant seu una gran llista d'oportunitats a nivell econòmic, a nivell social i a nivell tecnològic.

Estem d'acord que la formació en aquest àmbit concret és fonamental –formació professional i formació continuada–, i ha de ser una eina de reciclatge i reposicionament dels treballadors i treballadores d'aquest sector, dels 143.000 catalans i catalanes que es dediquen avui al sector de l'automoció.

Hi insisteixo, diputat: el centre serà una realitat i serà una eina clau en aquest sentit. I en podrem parlar...

(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'anul·lació del concert educatiu a l'escola diferenciada.

Pregunta al Govern sobre l'anul·lació del concert educatiu a l'escola diferenciada

310-00108/13

Formula la pregunta la diputada senyora Eva Parera, del Grup Mixt.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots, bon dia, conseller. La pregunta és ben simple, voldríem saber si és cert que aquest Govern pensa revocar i anul·lar els concerts educatius a l'escola diferenciada.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Doncs la resposta és que sí.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Molt bé; gràcies, conseller. Veig que vostè és breu perquè no s'atreveix a donar les motivacions per les quals pensen fer això. *(Remor de veus.)* Tenen moltes sentències que els recorden que això no es pot fer; tenen una sentència del Tribunal Suprem, tenen una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i en breu tindran una sentència, esperem, del Tribunal Constitucional.

Vostès argumenten..., l'he sentit, conseller, dir, que és que aquests centres incorren en discriminació. Doncs no, i el Tribunal Suprem ja els ha dit clarament que aquests centres no incorren en discriminació, i els hi recordo que en un estat de dret qui interpreta les lleis no són vostès, el Govern, sinó que són els jutges i són els tribunals. És de P-3 de política de democràcia, però sembla que vostès ho han oblidat.

Els drets garantits a la Constitució estan sempre per sobre de la voluntat de qualsevol govern, i la tria i la llibertat de triar l'escola per part dels pares és un dret garantit a la nostra Constitució, i, per tant, és un dret que vostès han de respectar. I és bastant superb per part seva pensar-se que vostès, Govern, poden triar millor que els pares a quin centre han d'anar els seus fills. Llibertat és llibertat. Llibertat d'elecció és llibertat d'elecció. Els pares han de poder triar el centre educatiu dels seus fills, els agradi o no els agradi a vostès el centre.

I no han aportat –i no ho he sentit en cap dels debats que han fet– cap prova que acrediti que aquests centres no estan donant una bona oferta educativa, és més aviat al contrari. Per tant, la decisió és purament ideològica, és purament sectària. I els diré, no són els centres que discriminen, són vostès qui discriminen, discriminen els centres i discriminen les famílies. No són vostès conscients del mal que pot fer aquesta decisió, no només als centres concertats que perden aquests diners, que ja estan infrafinançats –els hi recordo: per culpa seva–, sinó també a les famílies, que de cop i volta es trobaran que el col·legi que han triat per als seus fills els és molt més car. Però això a vostès els és igual. La qüestió és fer una persecució ideològica.

La seva obligació és assegurar-se que aquests centres estan ben finançats. No aquests, tots els centres concertats estan ben finançats. Posin en ordre els comptes amb el sistema educatiu, entomin això en els pressupostos i deixin-se estar de persecucions ideològiques.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Diputada Parera, tinc dos minuts, vint-i-vuit segons per argumentar i motivar. El primer que li vull dir és que em sorprèn que vostè afirmi que ja sap el que farà el Tribunal Constitucional. *(Aplaudiments.)* No deixa de sorprendre'ns.

En tot cas, aquí parteixen d'una premissa falsa. Nosaltres, des del Departament d'Educació, des del Govern, ningú vol eliminar la llibertat d'elecció de les famílies –ningú vol eliminar la llibertat d'elecció de les famílies. El que diem és: no finançarem amb diners de tota la ciutadania, no finançarem amb diners públics les escoles que separin nens i nenes a les aules.

I per fer-ho, tenim tot el suport legal, polític i social. Suport legal –abans ho comentava–; tenim una cobertura d'una normativa estatal, la LOMLOE, que el que diu és que no s'han de finançar aquest tipus de centres. Suport polític; aquesta cambra, al darrer Ple, aquesta cambra, amb tots els vots a favor, va apostar per no finançar les escoles que segreguen per sexe, amb tots els vots a favor menys la dreta espanyola –menys PP, VOX i Ciutadans.

I tenim suport i tenim consens social –abans ho comentava la diputada Serret. El CEO, a la darrera pregunta, més del vuitanta-cinc per cent dels ciutadans van dir que no estaven d'acord amb segregar, en finançar i en renovar concerts als centres educatius que segreguen per sexe.

Per tant, diguin el que diguin, a vostès això de la democràcia a vegades..., els hi va quan juga a favor seu, quan no juga a favor seu, van als tribunals. Això no és democràcia. Nosaltres seguirem defensant la democràcia, i seguirem defensant i apostant perquè els centres educatius que separen –és fàcil d'entendre– que separen nens i nenes a les aules no coeduquen, i per tant, ni un euro públic de finançament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les auditories al Consorci de Serveis Socials de Barcelona.

Pregunta al Govern sobre les auditories al Consorci de Serveis Socials de Barcelona

310-00110/13

Formula la pregunta la diputada senyora Basha Changue, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Nou Cicle per Guanyar.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Consellera Cervera, com a presidenta del Consell de Govern del Consorci de Serveis Socials de Barcelona, ens pot indicar el percentatge de participació de la Generalitat i la inversió anual que fa la Generalitat al consorci?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada, sí, com vostè diu..., de fet, permeti'm també que situï els diputats, per si no ho saben. El Consorci de Serveis Socials es regula pel Decret 113 de l'any 2006, i justament és per fer complir la Carta Municipal de Barcelona. I justament en aquest decret, que hi ha els estatuts del consorci, es diu que la Generalitat hi participa amb un seixanta per cent, l'ajuntament hi participa amb un quaranta per cent; la Generalitat en té la presidència, i el pressupost d'aquest darrer any ha set de 76 milions d'euros.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, consellera. Bé, fa pocs mesos, el consorci es va veure obligat, en compliment de la llei de transparència, a publicar les auditories dels últims anys. Aquí hem pogut veure com en els exercicis del 2015, 2017 i 2019 es confirma el que molts dels que treballem a l'àmbit sabíem *de facto*, que l'opacitat dels contractes entre l'Administració i les empreses gestores amaguen greus irregularitats que afecten les usuàries de serveis com centres de menors, serveis d'ambulàncies adaptades, atenció a supervivents de violència de gènere, alimentació de persones discapacitades, serveis de neteja o gestió de centres de dia.

Les irregularitats demostrades per les auditories abasten des de desviacions econòmiques en forma de sobresous per valor de 20 milions d'euros fins a processos de contractació sense concurs ni mesos, i, de fet, sense expedients consultables abans de 2014. Per tant, adjudicats a empreses a dit com Ambulancias Tomás, Intress, Fundació FASI o la congregació religiosa Madres Desamparadas y de San José de la Montaña, entre d'altres.

També confirmen aquestes auditories el que els sindicats del sector denuncien des de fa anys: que la selecció de personal temporal no es fa en cap cas a través de borses de treball que garanteixin principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat, sinó un cop més, a dit.

Els sobresous per valor de 20 milions d'euros als caps de comandament durant anys donen fe de la relació contractual de fixesa laboral, mentre –recordem-ho– la majoria de les treballadores dels serveis estan en interinatge, i moltes d'elles amb temporalitat en abús, i, per tant, en frau de llei.

Un cop analitzades aquestes auditories i les declaracions de vostè al respecte, i donada la responsabilitat que la Generalitat té per l'alt percentatge majoritari en el consell de govern del consorci, des del nostre grup parlamentari volem saber quines són les mesures concretes que té previst el departament...*(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera Violant Cervera, de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, és veritat, hi ha auditories, auditories de la Sindicatura de Comptes, auditories també de la Intervenció General de la Generalitat, que van des del 2014, 15, 16, 17, 18, 19, però també em consta que hi ha auditories anteriors de la Intervenció Delegada on es demostren o es mostren algunes..., vostè n'ha dit «irregularitats», jo n'hi diria «algunes incidències», algunes de les quals... I és veritat, vull dir, el consorci –i no l'hi negaré– té unes mancances estructurals que com a departament i com a departaments responsables, doncs, hem de mirar de solucionar.

I d'aquestes incidències, de fet, la mateixa Intervenció General de la Generalitat –i voldria llegir-li textualment–, el que diu en el darrer informe és que «a la vista de les mesures correctores proposades, el calendari i la seva implementació parcial a la data de l'emissió d'aquest informe, aquesta Intervenció considera que aquestes tenen una valoració global de categoria zero». Vull dir que la Intervenció General de la Generalitat, que ha estat intervenint els comptes del consorci –i vull recordar que una de les mancances és que no té una intervenció pròpia i que tenen un nivell de personal feble per poder gestionar aquests 76 milions d'euros–, el que fa, la Intervenció General, és fer les intervencions *a posteriori*, i el que fa és un control també de que aquestes incidències, doncs, es vagin corregint, i moltes han estat solucionades, i estan en vies de solucionar-se'n algunes altres, les quals la Intervenció General està pendent d'això.

Nosaltres, com a departament, el que farem serà reforçar al màxim que puguem, justament, aquests serveis d'intervenció del consorci, perquè no puguem trobar-nos en la situació en què ens hem trobat fins ara, perquè creiem que més enllà d'irregularitats, el que hi ha és una manca de suport administratiu i de gestió dintre de les pròpies àrees del consorci. Per tant, sí, hi estarem al damunt i mirarem de solucionar, doncs, totes aquestes incidències.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'elecció de l'educació per part dels pares.

Pregunta al Govern sobre l'elecció de l'educació per part dels pares

310-00107/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari VOX a Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí, bon dia. Presidenta, gràcies. *Senyor conseller*, ¿hasta cuándo piensa el Gobierno impedir que los padres puedan escoger la educación de sus hijos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Diputat, sempre hem permès l'elecció de les famílies i dels pares, de l'elecció..., de triar l'escola dels seus fills.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Señor González, su Gobierno sigue empeñado en no garantizar que los padres escojan lo que consideran mejor para sus hijos, y le pondré cuatro ejemplos. Libertad para escoger escuela. Ustedes establecen las plazas escolares sin consultar primero a los padres; planifiquen en virtud de la demanda y no al revés.

Libertad para escoger la educación sexual y afectiva. Nosotros proponemos el PIN parental para que los padres estén informados de qué materia sexual y afectiva se debe impartir en las aulas de sus hijos y puedan prestar el debido consentimiento.

Libertad para escoger modelo lingüístico. Hay niños cuya lengua materna es el español, y no les permiten aprender a leer y a escribir en español, que también es lengua de todos los catalanes. (*Remor de veus.*)

Libertad para escoger modelo educativo. Por ejemplo, la educación inclusiva, la educación especial o la educación diferenciada.

Precisamente, este ha sido el último ataque liberticida de su Gobierno y de su *conselleria*: la discriminación a las escuelas que diferencian entre chicos y chicas a no renovarles el concierto de infantil, de secundaria y de la etapa postobligatoria.

Senyor conseller González, la llibertat passa per poder deixar escollir els pares model educatiu. La diferenciada és un model educatiu reconegut internacionalment i que té molt de prestigi, fins i tot a Anglaterra es practica en escoles públiques. Si es treu el concert, realment seran escoles d'elit. I des de VOX lamentem el patiment de nombroses famílies, perquè aquesta decisió afecta més de quatre mil nanos. I denunciem que tornaran a perdre la batalla, perquè des de VOX donarem la batalla aquí al Parlament, als carrers i als tribunals de justícia. (*Remor de veus.*)

Ja vam guanyar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya quan vostès van intentar eliminar el concert de l'etapa primària. I sí, tornarem a guanyar al Tribunal Constitucional, i no perquè ho sapiguem ja, sinó perquè el nostre recurs, el que va presentar VOX davant la llei Celaa, que discrimina la diferenciada, és boníssim (*rialles*), i així ho reconeix la ponència del Constitucional.

Enfront del lliberticidi i les seves *risas* –d'Esquerra i de Junts–, la defensa de la llibertat, que sempre portarà VOX endavant.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Doncs, bé, a veure, que vostès parlin de llibertat és surrealista, eh? –és surrealista. És... (*Aplaudiments.*) En la seva intervenció ha mencionat jo diria que sis vegades la paraula «tribunals». Potser estaria bé que en les seves intervencions parlés de política, d'educació... Sis vegades la paraula «tribunals». A vostès no els agrada la democràcia, no els agrada la democràcia. De fet, no s'hi senten bé, en democràcia. No va amb vostès. La democràcia no va amb vostès. Quan vostès hi ha alguna cosa que no els agrada, van als tribunals. (Veus d'«obviament».) Van als tribunals. (*Rialles.*) «Obviament. Obviament.» (*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci, si us plau. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Educació

Està bé perquè és que a més s'ho creuen. Aquest és el problema, que a més s'ho creuen. (*Aplaudiments.*)

Escoltin, els hi diré tantes vegades com calgui. Davant la seva manca de democràcia, ens tindran enfront. Davant la seva manca de democràcia, em tindran enfront. I defensarem els valors republicans. Defensarem la coeducació i sobretot, sobretot, sobretot, defensarem sempre la democràcia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Preguntes al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les dades de seguretat ciutadana

317-00057/13

Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Cómo valora los últimos datos que sitúan a Cataluña a la cabeza de los peores *rankings* de inseguridad ciudadana?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

El Govern de Catalunya està plenament compromès amb la garantia de la seguretat ciutadana i això passa per dotar de més recursos humans i material el Cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. El último balance de criminalidad del Ministerio del Interior es demoledor en lo que a Cataluña se refiere. Líderes en número de infracciones penales en lo que llevamos de año, 176.945 nada más y nada menos. Líderes en ocupación ilegal, el cuarenta y ocho por ciento de toda España. Y, por si esto no fuera poco, Barcelona y el Prat del Llobregat aparecen como las dos ciudades más inseguras de España. Frente a semejante panorama, su consejero de Interior, Joan Ignasi Elena, de quien no discuto la bonhomía, propone lo siguiente, cito textualmente: «Abriremos un proceso de escucha activa en el que todos los agentes sociales se sientan partícipes e involucrados.» Qué bonito, ¿verdad? En fin, que el crimen organizado tiembla tras escuchar al consejero Elena. *(Rialles.)*

Señor Aragonès, yo no le pido a usted que haga de Chuck Norris, es evidente, pero entre Chuck Norris y las cursiladas de su consejero debería haber un saludable punto intermedio que paso a proponerle. Uno: sin seguridad no hay libertad, y quien no entienda eso no entiende absolutamente nada. Dos: tolerancia cero frente al incivismo y la ocupación ilegal. Tres: respeto a todas las policías como garantes del orden en democracia, incluidos por supuesto los Mossos d'Esquadra, a quienes ustedes humillan sistemáticamente nombrando presidentes de la mesa del nuevo modelo policial a los que les llaman fascistas, asesinos y torturadores. Luego se extrañarán de que se manifiesten contra ustedes. Y precisamente por ello quería acabar mi intervención mostrando un apoyo sin fisuras a todas las policías: policías locales, Mossos d'Esquadra, Guardia Civil y Policía Nacional.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, si al costat de Fernández Díaz i la corrupció policial i d'Acebes i les mentides sobre el terrorisme, el conseller Elena és un cursi, jo també ho soc. (*Aplaudiments.*) A part, que jo crec que això de les «cursilades» hauríem d'anar-ho desterrant, perquè és una mostra testosterònica que hauríem d'anar abandonant, eh? Crec que els temps són uns altres. (*Aplaudiments.*)

I després, el suport no es fa anar renyant, el suport no es fa només fixant-se en una cosa que ha dit el conseller d'Interior. Cert, el que vostè ha dit ho va dir, però també ha dit moltes altres coses que vostè oblida, com per exemple que aquest any hi haurà quatre-cents vehicles més per al Cos de Mossos d'Esquadra i quatre-cents més l'any vinent; que set-cents mossos d'esquadra s'han incorporat en aquest curs i que seran vuit-cents l'any vinent; que s'elabora i es posarà en marxa la nova uniformitat; que anirem a treballar per elevar el topall actual de 18.200 mossos d'esquadra perquè necessitem més efectius i perquè les retallades que es van produir gràcies en part –gràcies en part– a les seves polítiques econòmiques i també –i també– a la limitació de la massa salarial i de la taxa de reposició que vostès van imposar amb l'austeritat els anys 11, 12, 13, 14 i 15..., ara revertirem aquestes retallades.

Per tant, es demostra amb fets el suport a la seguretat ciutadana i no de cap de les maneres intentant imputar al conjunt de la cúpula del Cos de Mossos d'Esquadra, com vostès van voler fer, i els hi va sortir malament.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe del Cercle d'Economia que alerta del perill de Catalunya de caure en la irrellevància econòmica

317-00058/13

Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president, la semana pasada el Cercle d'Economia presentó un informe en el que explica que de mantenersse las políticas impulsadas tanto por usted como por la alcaldesa Colau se cernía sobre Cataluña, y cito textualmente, «una espiral de irrelevancia económica de lenta pero inexorable decadencia». ¿Qué opinión le merece este informe?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Evidentment, tothom és lliure d'expressar la seva opinió i per tant ho respectem, però nosaltres ens centrem en les dades i les dades són que aquest any Catalunya tornarà a batre un rècord absolut d'exportacions.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Ustedes lo único que exportan es inestabilidad, *senyor president*. El *cercle* dice en público lo que todo el mundo reconoce en privado: que se necesita un cambio de rumbo en la política catalana, que se necesitan consensos para impulsar los sectores estratégicos de nuestra economía, el turismo, la industria, la ciencia, la investigación, la innovación, un nuevo modelo energético, captar talento en salud, en biomedicina, justo lo que decimos, por cierto, en Ciudadans.

Y el Cercle d'Economia alerta también contra el decrecimiento económico promovido por los ricos de la CUP y por los instalados de Podemos (*remor de veus*) y alerta también contra los extremos, y pone de ejemplo Alemania, país de coaliciones donde se prepara un acuerdo entre socialdemócratas, liberales y verdes. Pero ustedes siguen ciegos y sordos ante la decadencia de Cataluña y las políticas que empobrecen a los catalanes. En el Gobierno ya nadie vela por los proyectos a futuro. Dejan ustedes que la CUP se cargue el aeropuerto, los Juegos Olímpicos de Invierno y sus inversiones, las infraestructuras necesarias para Cataluña.

Y miren, yo a diferencia del *cercle*, no albergo ninguna esperanza de que ustedes cambien de rumbo, y tampoco soy tan calculador como el PSC, que lo que espera es quitar a Junts para ponerse ellos con los comunes y Esquerra Republicana. A lo que yo aspiro es a ganarlos desde el constitucionalismo y la moderación, y cambiar ese Gobierno perjudicial para Catalunya. Por eso apelo a la sociedad civil, para que dé este paso iniciado por el *cercle* y denuncie la situación y promueva el cambio de rumbo en la sociedad catalana, a Foment, a Pimec, a los sindicatos independientes, a la parte libre que quede en las universidades catalanas. Como decía todos los días en la radio una gran y quizás hasta entrañable periodista del régimen: «Desperta, Catalunya.» Despierta, Cataluña.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Davant de la propaganda, fets. I un altre fet: vostè es pot queixar molt de les polítiques econòmiques de l'Ajuntament de Barcelona, però a l'alcaldeessa Ada Colau la van votar vostès.

A part d'això... (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

A part d'això... Per tant, noi (*rialles*), toca assumir el que hom fa. A part d'això, com li deia, senyor Carrizosa, evidentment, respecte l'opinió de tothom, però crec que ens hem de focalitzar en quin ha de ser el nou model productiu del que ha de sortir Catalunya. I el model productiu del país s'ha de versar en una major diversificació econòmica i en una reindustrialització que ha de ser verda, que ha de ser digital i que ha de ser repartida i que arribi al conjunt del territori.

El model d'anar creixent per créixer, basat en anar reduint els salaris reals de la ciutadania i, per tant, en un model de salaris baixos s'ha d'abandonar. Per tant, focalitzem-nos en el que toca, que és el procés de reconversió industrial del país en sectors importantíssims, com abans deia el conseller d'Empresa i Treball. Per exemple, en el sector de l'automoció. I això necessita inversió i protagonisme públic; necessita també acompanyament en la formació, conversió per a tota la transformació energètica, per a localització de planta de bateries i també per al conjunt de la cadena de valor. Fem-ho també en el sector agroindustrial, especialment en la transformació càrnia, que tindrà, també de cara al futur, reptes molt i molt importants. Fem-ho acompanyant la digitalització del conjunt de les empreses catalanes, la capacitat, apostant per la formació professional. Aquestes són les línies de treball del Govern.

Necessitem una economia molt més diversificada. El model anterior ja sabem on porta i és la inèrcia a la que nosaltres ens hi hem de resistir. Per tant, nosaltres respectem l'opinió de tothom, tenim el nostre projecte, perquè aquest també és un

govern de transformació per una economia que realment faci arribar la prosperitat a tothom.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el nou model d'ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat

317-00060/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies. President, ara fa poc més d'un mes que la majoria social d'aquest país aturava l'ampliació de l'aeroport del Prat. Però, com si això fora un conte de Dickens, ha reaparegut el vicepresident Puigneró amb un nou conill de la *chistera* i ara ens està proposant un nou model que no només afectaria un espai protegit com és la Ricarda, sinó a dos: a la Ricarda i al Remolar. I per això volem saber, president, comparteix vostè aquest projecte d'ampliació de l'aeroport del Prat? Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, no puc compartir el que no ha estat proposat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

És curiós que estiguin asseguts tan a prop i vostè no sàpiga el que va dient el vicepresident Puigneró. (*Rialles.*) En qualsevol cas, com li he dit tantes i tantes vegades, els avions no van amb colònia, els turistes no venen a Catalunya a comprar bateries elèctriques i els aeroports verds –això que sí que diu el vicepresident i espere que vostè l'haja escoltat– no existeixen. I per això nosaltres treballem per fer de Catalunya un país de trens.

De fet, mireu els pressupostos generals de l'Estat; uns pressupostos generals de l'Estat que són els millors per a Catalunya en una dècada, que tenen un sis per cent més d'inversions en infraestructures per a Catalunya que els de 2021, que –vull recordar– el seu grup parlamentari li va donar suport i es van poder aprovar. De fet, aquestos pressupostos tenen 679 milions d'euros per a rodalies, 120 milions d'euros per al Corredor Mediterrani i, a més, vostès saben –perquè ho saben– que 2022 serà l'any d'execució pressupostària rècord en infraestructures a Catalunya. I ara hem escoltat també al vicepresident Puigneró dient: «Votin el que votin, tots els grups a Madrid han de garantir-ne l'execució.» «Votin el que votin» no, perquè, si no tenim pressupostos, poca cosa es podrà executar, vicepresident.

Ja li dic, president, que si la seua intenció és fer de Catalunya un país de trens, ens tindrà al seu costat, però sí que li demanem tres coses. La primera, nosaltres hem aconseguit obrir la negociació del traspàs de rodalies al Govern central; ara vostès, doncs, han de presentar aquest pla de traspàs de rodalies. En segon lloc, donin suport negociant i aportant millores a aquestos pressupostos, perquè són els mi-

llors en deu anys, però sí que es pot anar, com sempre, més enllà. I, en tercer lloc, vostès també estan treballant en els pressupostos per a Catalunya, i aquí també, el ferrocarril, ha de quedar clar que és una aposta per a Catalunya.

Per tant, nosaltres què demanem? Tren tram Tarragona, tren tram Costa Brava, l'extensió del metro a l'àrea metropolitana i també la connexió de les dues xarxes de Ferrocarrils de la Generalitat. I sobretot, president, deixin d'intentar desenterrar un projecte que ja està mort, com és el de l'ampliació de l'aeroport i que és més propi de negacionistes climàtics.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, ja que vostè ha parlat del Govern de l'Estat, qui va aprovar el DORA que preveu l'ampliació de Barajas, que, segons el seu raonament, comportarà també unes emissions de CO₂, van ser vostès al Consell de Ministres. *(Aplaudiments.)*

A partir d'aquí, centrem-nos... És a dir, focalitzem els esforços on jo crec, com a president, que els hem de focalitzar. I vostè ha dit «país de trens». D'acord, però necessitem que l'execució pressupostària de les inversions es materialitzi i estem en uns nivells extraordinàriament baixos aquest any. I necessitem garanties de compliment i en aquests moments no hi ha aquestes garanties de compliment. *(Veus de fons.)* No n'hi han. No hi són. Perquè al final qui acaba licitant, qui acaba controlant les obres és, en aquest sentit, l'Administració general de l'Estat o els seus ens instrumentals i, per tant, en aquests moments no està garantit.

Per tant, el que diguin els pressupostos no és creïble si no va acompanyat d'una garantia d'execució. No? Aquí –aquí–, senyor Cid. Aquí ahir anunciàvem l'assumpció del que serà la gestió de rodalies de Lleida per part de Ferrocarrils de la Generalitat. Ahir també aprovàvem al Govern un acord de despesa plurianual de 150 milions d'euros per als trens, per a tot l'equipament, per a tota l'adequació de les estacions que s'haurà de fer a rodalies Lleida. Per tant, 150 milions d'euros en els propers anys, que hi haurà, evidentment, ja en els propers pressupostos la primera anualitat d'aquesta inversió.

Sobre els únics..., en els darrers anys, les úniques vies de ferrocarril o similars que s'han estat impulsant a Catalunya, els únics metres o quilòmetres que s'han fet de més, han estat el metro, també finançat per la Generalitat de Catalunya o Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, o el tram. Per tant, hi ha moltíssima feina a fer en l'àmbit de rodalies.

Si vostès estableixen una garantia d'execució, crec que en aquest sentit serà un pas endavant. Però de moment el que veiem és que cada any en els pressupostos es pinten unes xifres que els deixen en paper mullat, perquè no hi ha la voluntat política d'executar-los com toca.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord de govern amb relació a la retirada de les acusacions particulars contra manifestants i el protocol de protecció de famílies vulnerables

317-00063/13

Formula la pregunta el diputat senyor Xavier Pellicer, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. President Aragonès, dues qüestions referents als compromisos pels quals vostè va ser investit president amb els vots de la CUP. Primera: quines accions han realitzat, ara que tenen la competència a Presidència, per donar compliment a l'acord d'investidura respecte a la retirada d'acusacions particulars contra manifestants? I segona: quines accions han realitzat des del Govern per tal d'aturar els desnonaments, per part d'ordre públic, de famílies vulnerables, tal com vam acordar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, respecte a la primera qüestió, doncs, no només des de l'assumpció per part del Gabinet Jurídic Central com es fa amb la resta de treballadors públics de la seva defensa, doncs, en un procediment judicial o defensar els seus drets en el marc d'un procediment judicial, s'ha actuat situant-ho sempre des de la proporcionalitat..., totes les peticions que hi hagi. I, per tant, això es continuarà fent en aquest sentit.

I en segon lloc, en la segona qüestió, doncs, també s'hi està treballant i en aquests moments s'ha consensuat una proposta de protocol que depèn..., i està a la teulada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que l'accepti o no.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; senyor president, sobre les acusacions particulars contra manifestants, anem a un cas concret. El 30 de gener de 2018, en el marc de les mobilitzacions durant la investidura fallida del president Puigdemont, dotze persones van ser detingudes –vagi per endavant tot el suport a aquestes dotze persones i als milers de persones represaliades. En aquest cas, la Generalitat es va personar com a acusació particular contra onze d'elles. En un dels casos l'any 2020 es va retirar, cosa que celebrem. Malauradament –malauradament–, el proper 25 de novembre set d'aquestes persones seran jutjades amb peticions de fins a quatre anys de presó per part de fiscalia i dos anys –dos anys– de petició per part del Govern de la Generalitat, i per tant del gabinet jurídic que de vostè depèn.

Respecte a les acusacions particulars contra manifestants, la nostra posició és claríssima i l'hem reiterat: la Generalitat no ha d'acusar manifestants. En tot cas, el que no podem entendre és com pot ser que a hores d'ara, malgrat l'acord de mínims al que vam arribar per a la seva investidura, el seu Govern segueixi demanant a aquestes set persones dos anys de presó, concretament quinze mesos per desordres públics i nou mesos per atemptat a l'autoritat.

Pel que fa a l'altra qüestió, ahir vam saber que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –i ho vam saber a través del Col·legi d'Advocats, per una missiva que va enviar a tots els col·legiats i col·legiades– anunciava que no aplicaria el protocol proposat pel Govern per tal d'aturar els desnonaments de famílies vulnerables.

Respecte a aquestes situacions, que ens semblen molt greus, què pensa fer al respecte, senyor president? Donarà compliment a l'acord de mínims amb la CUP tant

respecte a la retirada d'acusacions com a aturar els desnonaments de famílies vulnerables? Estarà al costat de la fiscalia, dels bancs i dels especuladors o dels manifestants i les famílies vulnerables?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Nosaltres estem al costat de les famílies vulnerables, i això vol dir, en primer lloc, polítiques d'habitatge, que en el proper pressupost han de tenir un salt endavant important i que esperem comptar amb el seu suport.

En segon lloc, en els casos en què s'iniciï un procediment a causa d'un impagament, degut moltes vegades a la precarietat econòmica, i s'iniciï un procediment que pot acabar en un desnonament, necessitem moltes més eines per intervenir des del principi. I això és el que persegueix la proposta de protocol, que, com he dit, doncs, nosaltres podem treballar una proposta, podem consensuar una proposta, però finalment qui executa aquest protocol són els tribunals de justícia i, per tant, nosaltres no ens podem posar en el lloc del jutge. I, per tant, en aquest sentit el que toca és treballar aquesta proposta de protocol. Hi insisteixo, la pilota està a la teulada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que crec que en aquest sentit, doncs, es pot apellar a la responsabilitat i a la sensibilitat per a la millora del protocol.

I sobre casos concrets d'acusacions que hi han, jo no comentaré casos concrets aquí a l'hemicicle. En tots ells, doncs, es treballa sempre per garantir la proporcionalitat i per tenir present que hem de defensar dos drets alhora: el dret a la lliure manifestació de les persones que decideixen, en l'exercici de la seva llibertat, manifestar-se, i també, evidentment, doncs, el dret a la integritat física dels agents i altres funcionaris públics que fan la seva feina.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva actitud davant l'auge de l'islamisme a Catalunya

317-00062/13

Formula la pregunta el diputat senyor Ignacio Garriga, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿por qué miran hacia otro lado ante el auge del islamismo en Cataluña? (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Davant de la diversitat existent a Catalunya, nosaltres, doncs, reconeixem aquesta diversitat i treballem per garantir els drets de tothom. Davant del que pugui esdevenir en algun moment l'augment de determinats fonamentalismes, que no és igual a l'augment d'una pràctica d'una determinada religió, sinó l'augment de determinats fonamentalismes, evidentment s'hi treballa, se'n fa seguiment, perquè és una qüestió que preocupa no només el Govern de Catalunya, sinó a tots els que tenim responsabilitats de govern arreu del món.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, su buenismo representa un grave peligro para el conjunto de los catalanes. La detención la semana pasada de varios integrantes de una célula yihadista en Barcelona, unida al arresto de tres terroristas al comienzo de año, evidencian la difícil situación que atraviesa nuestra región.

Y ustedes pretenden enfrentarse a la realidad con los ojos vendados, sin afrontar de frente el problema y sin aceptar que el islamismo representa uno de los principales peligros para nuestra sociedad, la seguridad del conjunto de los ciudadanos y la identidad de nuestra patria. Y son ustedes quienes lo están promoviendo y financiando.

La única forma de defender nuestra seguridad, señor Aragonès, es garantizado la fortaleza de nuestras fronteras, acabando con su efecto llamada y dotando a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado de los medios necesarios para hacer frente a la avalancha de inmigración.

¿De verdad van a seguir no protegiendo las fronteras? ¿De verdad van a seguir defendiendo que entren terroristas sin ningún tipo de control a nuestro país? Porque no se engañen, sin fronteras seguras no existe ningún tipo de barrio seguro.

Y no solo hablamos de los atentados terroristas que tuvimos que sufrir, por desgracia, hace unos años en Barcelona, no. También hablamos de la ruptura de la convivencia, de la imposición de las sociedades multiculturales fracasadas, de la persecución de homosexuales y de barrios en manos de delincuentes.

Detrás de cada atentado yihadista, señor Aragonès, hay una agenda 2030 que lo permitió. Detrás de cada «no-go zone» hay un político globalista que miró hacia otro lado. Detrás de cada sociedad multicultural, de la imposición de modos de vida ajenos a nuestras raíces, está el globalismo más salvaje que les une a unos y a otros, socialistas y separatistas, en la destrucción de nuestra forma de vivir.

Y los catalanes, que esto es lo que parece que ustedes no quieren entender, ni siquiera incluso los que hasta ahora les votaban, se lo van a permitir; ni van a permitir que sigan fomentando la inmigración ilegal, ni van a permitir que sigan convirtiendo los barrios antes seguros en nidos de delincuentes, ni van a permitir que ustedes sigan destrozado la prosperidad y el bienestar de familias y trabajadores en Catalunya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Vostè ha dit tantes bestieses en dos minuts i mig que no sé si tindrè temps. Primera cosa, vostè em demana responsabilitat sobre el control de fronteres; que jo sàpiga Catalunya encara no és un estat independent que tingui potestat sobre les fronteres. *(Aplaudiments.)*

Segona cosa, vostè posa com a exemple d'una suposada laxitud en l'actuació en matèria d'interior respecte a formes de terrorisme que hi hagi hagut detencions de persones presumptament vinculades a cèl·lules terroristes. Doncs, escolti'm, si hi ha hagut detencions és que s'investiga i que, per tant, doncs, es treballa en aquest sentit. Primera part.

Segona part. Vostè ja directament creu que hem d'estar en contra dels criteris de Nacions Unides i de l'agenda 2030, molt bé. Jo crec que queda absolutament definit.

Queda també vostè també absolutament definit quan intenta vincular el que són episodis de violència amb una determinada diversitat cultural que tenim al nostre país. Doncs, miri, ens en sentim orgullosos, d'aquesta diversitat cultural. Vostè ha dit: «Poden alterar la convivència, no?, poden alterar la cohesió social...», i diu: «y la identidad de nuestra patria». Aquí és on els hi fa mal. Aquí és on els hi molesta, que

aquesta sigui una societat diversa. *(Aplaudiments.)* És aquí. Vostès són els nacionalistes espanyols de sempre –són els nacionalistes espanyols de sempre.

I, escolti'm, hauria primer de recordar algunes coses. La primera és que vincular determinades comunitats religioses o orígens a una actuació..., doncs, a actuacions de violència fonamentalista i de terrorisme fonamentalista és un error, perquè al món les principals víctimes del terrorisme gihadista són persones de religió musulmana. I això ho hauria de tenir molt i molt present. *(Aplaudiments.)*

I només podrem assegurar la cohesió social si assegurem drets i llibertats, si assegurem igualtat d'oportunitats. Perquè quan no hi ha igualtat d'oportunitats, quan es segrega la població, quan s'intenta situar en irregularitat administrativa a desenes de milers de persones, aleshores és on el gihadisme té el camp per córrer. I no ho permetrem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els aspectes de la negociació dels pressupostos generals de l'Estat

317-00059/13

Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputats i diputades... En primer lloc, presidenta, en nom de Junts per Catalunya, li volem expressar tot el nostre suport, com així també als membres independentistes de la Mesa, per garantir els drets dels diputats i diputades, en especial del conseller Lluís Puig, diputat a l'exili d'aquest Parlament de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

President, ja coneixem la proposta de pressupostos generals de l'Estat que vol aprovar el Govern. I, sense entrar en detalls, deu compartir amb mi que l'actual projecte de pressupostos no és bo per a Catalunya ni protegeix l'estat del benestar ni beneficia el progrés dels catalans i de les catalanes.

Tots sabem que el senyor Pedro Sánchez no podria aprovar els pressupostos sense l'independentisme. Per això, insistim en la necessitat de negociar amb tota la força. Sabem que per donar-hi suport caldria un avenç constatable en la resolució del conflicte polític. Perquè no va d'un partit o d'un altre, va de Catalunya.

Vostè, president, fa quinze dies ens va demanar propostes concretes per tirar endavant aquesta negociació conjunta. Li citaré cinc exemples que poden servir com a punt de partida. Primer; l'Estat ha de mantenir els fons extraordinaris per la covid. Per enfortir el sistema de salut, necessitem recursos. No hi ha marge. Ens hi juguem la salut dels catalans i de les catalanes.

Segon; la cogestió dels fons europeus. Catalunya ha de poder decidir sobre inversions cabdals per al país.

Tercer; garanties de compliment de les inversions de l'Estat. Fa pocs dies hem sabut que només s'havia executat el tretze per cent del primer semestre de la proposta de pressupostos a Catalunya de l'Estat.

Quart; defensa del català en el sector de l'audiovisual, que també passa per una llei pròpia al Parlament de Catalunya.

I cinquè; el traspàs de rodalies com abans ja ha expressat el vicepresident Puigneró.

Són un punt de partida, president, amb voluntat d'asseure'ns, de treballar-les i de posar-nos d'acord. Estem convençuts que és possible. I, en aquest sentit, voldríem saber la seva opinió al respecte.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, doncs, les propostes que vostè ha posat sobre la taula crec que les podem compartir i, per tant, estic convençut que tots els diputats que representen Catalunya al Congrés dels Diputats, d'acord amb el pes que els han donat les urnes, ho defensaran en el que és, doncs, el tràmit dels pressupostos generals de l'Estat.

Però hi ha un element important que vostè ha dit al principi, més enllà d'aquestes propostes concretes que, ho reitero, doncs, coincideixen en bona part amb el que hem anat expressant públicament com a prioritats per als propers pressupostos però també per als propers temps en relació amb les inversions de l'Estat a Catalunya, i és avenços en la resolució del conflicte polític. I en aquest sentit, torno a allargar la mà perquè sumin el que ha de ser el procés de negociació a la defensa del dret a l'autodeterminació i a l'amnistia en aquest procés de negociació que fem de Govern a Govern que ha de permetre avançar i tornar el conflicte d'on mai hauria d'haver sortit, que és de la política. Per tant, per ajudar en el progrés d'aquest procés de negociació s'ajuda molt més sent-hi i, per tant, els convido a acompanyar-nos i a fer-me costat en aquest sentit.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

Albert Batet i Canadell

President, l'opció està...

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

La nostra voluntat de diàleg i negociació hi és des del primer dia i només s'ha d'aixecar el veto a persones que han estat a la presó per defensar els drets de Catalunya i l'U d'Octubre.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat. Declina fer-ho? Perfecte. Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a minimitzar els efectes de l'oligopoli elèctric

317-00061/13

Té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep Maria Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president. 256,33 euros megawatt/hora. És el preu més alt que va assolir ahir la llum a les vuit del vespre. Són cent euros més del màxim històric que fa just un mes va disparar totes les alarmes i que ja era unes quatre vegades més alt que un any abans. No només costa d'entendre sinó

que és inacceptable. La indignació social fa temps que s'arrossega perquè patim la depredació econòmica d'un oligopoli on les immorals portes giratòries estan a l'ordre del dia. I és que és directament una infàmia subhastar cada dia el futur i l'angoixa de famílies i empreses. I aquest és l'escenari on som ara. Mentre la gent calcula quan engegar el llum els altres, que controlen més del vuitanta per cent del mercat, obtenen beneficis milionaris i indecents.

Les mesures del Govern espanyol han arribat tard i malament, i no van a l'arrel del problema. No hi volen anar. L'energia és un bé comú i les persones hi hem de ser usuàries de ple dret. No podem ser meres consumidores d'un bé de luxe. Som conscients també que la transformació energètica no es farà d'un dia per l'altre però és una revolució urgent i anem tard, massa. Calen passos valents cap a un sistema públic com vam pactar a principis de legislatura. Que l'oligopoli energètic deixi de tenir el control absolut del dia a dia de la gent. I aquí nosaltres, president, hem de fer la feina compromesa: una energètica pública.

Aquests oligopolis privats i dominants han de ser substituïts per un sistema energètic democràtic, amb participació de la ciutadania i de les comunitats. I això també implica fer passos decidits cap a les renovables. Sí, hem de posar fi a la hipoteca que suposa la dependència del gas, les nuclears i dels combustibles fòssils, i això passa per implementar i desplegar bé les renovables, l'energia verda. Ni oligopoli elèctric ni models Castor, ni facilitar els macroprojectes amb barra lliure. Es tracta d'allunyar-nos d'aquest model depredador amb les persones i amb el planeta, de les portes giratòries, d'aquells que tenen més beneficis just quan més pateix la població. Això és ajudar la gent, no fer-ho sí que seria decadència política, econòmica i moral. Defensar una economia per a les persones no serà mai decadent.

Per tot plegat, president, què proposa el Govern per minimitzar els efectes de l'oligopoli elèctric?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. L'augment de preus de l'energia que s'està produint arreu d'Europa, però que d'una forma més agreujada en el cas de l'Estat espanyol, amenaça el proper hivern i, per tant, actuarem. Amenaça la recuperació econòmica augmentant els costos de les empreses, especialment els costos industrials. L'augment, en aquest cas, de l'índex de preus industrials ha augmentat segons la darrera xifra un deu per cent, i tenim la inflació en l'àmbit energètic situada al trenta per cent. Per tant, amenaça la recuperació econòmica. Però també amenaça a moltes famílies per la necessitat d'escalfar-se el proper hivern i de poder accedir, evidentment, a l'energia elèctrica per al seu dia a dia.

Per tant, hem de fer passos endavant, alguns que són evidentment d'efectes a llarg termini, substituint els combustibles fòssils per les fonts d'energies renovables, i substituint la dependència del gas i el petroli per la sobirania energètica.

Tenim una concentració en molt poques empreses del mercat energètic del país i hem vist clars exemples de portes giratòries, de vinculació entre decisió política i poder empresarial. I per tant, això s'ha de revertir i hem d'anar a un model molt més diversificat en què hi ha d'haver-hi la participació ciutadana a través de cooperatives energètiques, en què hem de fomentar l'aparició de molts més actors en els diferents àmbits del que és el mercat energètic, en la generació, en la comercialització, però també en la distribució.

I en aquest sentit cal planificar. Avui mateix, amb la consellera Jordà explicarem el full de ruta en matèria de transició energètica per als propers anys al país on volem participació ciutadana, on volem un model distribuït i un model basat en les

renovables que necessita de planificació per ordenar-lo i per fer possible que avanci, si no ens quedem amb un model caduc. I, en aquest sentit, el projecte de companyia energètica pública que s'inclou dins els acords d'investidura i en el Pla de Govern ha de servir per facilitar la participació de la Generalitat en projectes d'energies renovables per, un cop finalitzin les concessions de les centrals hidroelèctriques a les conques internes, poder-ne assumir, si cal, la gestió a través d'aquesta energètica pública. I també per facilitar la venda de les petites comunitats d'autoconsum i de l'àmbit de generació energètica en la que també hi participi la Generalitat de Catalunya.

Per tant, és un compromís per anar avançant sent conscients que hi ha una part que depèn del mercat europeu i qui defensa els nostres interessos al mercat europeu malauradament encara no és el Govern de Catalunya sinó que és el Govern de l'Estat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a ser resposta oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la data prevista per a la presentació del projecte de llei de pressupostos per al 2022

317-00064/13

Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Hoy hace diez años que vivimos sin ETA. Y quiero empezar esta sesión de control recordándolo y homenajeando a todos los que sufrieron su incomprensible violencia.

(Aplaudiments.)

Parecía que no había camino, parecíamos condenados a una maldición eterna. Y sí había camino, y sí lo supimos encontrar.

Anant al gra, senyor Aragonès, l'article 32 de la Llei de finances de la Generalitat estableix que abans del 10 d'octubre el Govern ha de presentar en el Parlament el seu projecte de pressupostos. Avui som 20 d'octubre, fa deu dies que ha vençut aquest termini. Senyor Aragonès, quan pensa el seu Govern lliurar a aquesta cambra el projecte de pressupostos per al 2022?

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, em sumo a les seves paraules de, doncs, posar en valor que fa deu anys de la finalització de les actuacions de violència armada d'ETA. Vaig tenir l'oportunitat també aquest dilluns d'expressar el fet de..., saludar els passos endavant que s'estan produint en aquest procés de pau. I avui també és un dia en què cal fer un record per a totes les víctimes, especialment també per a les víctimes que hi ha hagut a Catalunya.

(Aplaudiments.)

Dit això –dit això–, com ja hem anunciat públicament, a inicis del mes de novembre presentarem el projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022 aquí al Parlament.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Quan es treballa plegats s'aconsegueixen fites com les que tant vostè en la seva rèplica com jo en la intervenció hem abocat avui, no?

Jo li demano en matèria pressupostària, senyor president, senyor Aragonès, seriositat. Li demano rigor i li demano, sobretot, que pensi en Catalunya i, sobretot, que pensi en els ciutadans de Catalunya.

Cal remuntar-se al 2010 –Govern Montilla– per trobar a Catalunya un pressupost aprovat en temps i forma. En els darrers sis anys, cinc dels quals amb responsabilitats directes de vostè en matèria de finances, s'han aprovat només –en els darrers sis anys– dos pressupostos i sempre fora de termini. El 2017, amb la CUP, i el 2020, amb els comuns. Vostè es va comprometre a anar a la seva investidura amb un projecte de pressupostos. Tres vegades hi ha anat i per tres vegades no ho ha complert. I va estar negociant durant tres mesos la seva investidura.

Miri, serietat i rigor en aquests moments excepcionals vol dir, com a mínim, presentar en aquesta cambra un projecte de pressupostos. Alguns li demanen tornar a la casella de sortida. Jo li demano que doni el tret de sortida. Li he dit amb tot el respecte que crec que el seu Govern no està a l'alçada. Modestament crec que encapçalo una alternativa al que vostè està representant, però també li dic una vegada més que estic disposat a enraonar perquè Catalunya tingui en temps i forma uns pressupostos l'1 de gener del 2022. Doni el tret de sortida en lloc de tornar a la casella de sortida.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, respecte a les dates de presentació dels pressupostos, la data de 10 d'octubre tampoc, en l'època del Govern Montilla, s'havia complert –tampoc. Per tant, crec que això vol dir potser que caldrà revisar la data, si cap govern ha complert la data del 10 d'octubre.

Nosaltres presentarem el projecte de pressupostos perquè pugui estar en vigor, doncs, l'1 de gener de 2022. Aquest és el nostre compromís. Serà un projecte de pressupostos que serà coherent amb el programa d'investidura i amb el pla de govern que vam aprovar fa poques setmanes. I, per tant, hi posarà els recursos per al desplegament del que és el programa d'investidura.

I, per tant, en aquest sentit, doncs, espero tenir el suport de totes les forces polítiques que van fer possible la investidura. Però necessitem –precisament parlant de rigor, de seriositat dels pressupostos– garanties d'execució. En els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, el nivell d'execució és molt més alt que als Pressupostos Generals de l'Estat i les seves inversions a Catalunya especialment.

Per tant, nosaltres sí que treballem des del rigor i des de la seriositat. I necessitem, a més, incorporar molts més recursos, perquè és evident que en l'àmbit de l'estat del benestar, de la salut, de l'ensenyament, dels serveis socials, de l'habitatge, necessitem fer un pas endavant. I en bona part aquests recursos no els tenim nosaltres, els té qui recapta la major part d'impostos, que és l'Estat.

I un repàs. Vostè ha denunciat que en els darrers anys, doncs, hi han hagut més anys amb pròrroga pressupostària que no pas amb pressupost aprovat. El Govern de l'Estat va...

(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

President... Se li ha acabat el temps, president.

(Alguns aplaudiments.)

Decret llei 21/2021, del 5 d'octubre, pel qual es crea el Fons extraordinari addicional 2021 per als ens locals

203-00012/13

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 21/2021, del 5 d'octubre, pel qual es crea el Fons extraordinari addicional 2021 per als ens locals. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera de la Presidència per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, doncs, la consellera senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Comparec avui per demanar el vot favorable a la convalidació del Decret llei 21/2021, de 5 d'octubre, pel qual es crea el Fons extraordinari addicional 2021 per als ens locals.

Abans, però, deixin-me contextualitzar-los la necessitat d'haver de posar al centre de les nostres preocupacions també les finances locals. Com saben, avui em dirigeixo des d'aquest faristol a tots i a totes vostres com a responsable dins del Govern de les relacions amb els governs locals. I ho faig podent demostrar-los que ens prenem ben seriosament allò que moltes vegades hem expressat, que som un govern municipalista i que no ho diem com un simple eslògan.

Ser una administració més propera als ajuntaments, aquest és un dels objectius principals que ens hem marcat des del Departament de Presidència. Volem escoltar la veu del món municipal i fer-los partícips de les decisions del país. I és que entenem que la relació entre la Generalitat i els ens locals ha de ser i s'ha de basar en una relació de confiança, de reconeixement mutu, d'acompanyament i de servei al mateix nivell de cooperació i codecisió.

De fet, en aquest sentit, dissabte vaig poder ser en el quarantè aniversari de l'Associació Catalana de Municipis, l'entitat municipalista segurament més gran del país. També hi va ser la presidenta del Parlament, el vicepresident... I, per tant, allà vam poder copsar, vam poder expressar la voluntat de codecidir amb el món local.

Sabem, doncs, que tots els governs locals han patit molt en els darrers mesos. Som conscients que la pandèmia ha afectat milers de persones, milers de negocis, però també ha perjudicat, i molt, les arques municipals, si bé els problemes de finançament de les administracions locals no comencen pas a la pandèmia. I això ho sabem els que hem estat o els que sou, doncs, alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores, hem de destacar, però, que durant aquesta pandèmia els ajuntaments, els consells comarcals, tots els ens municipals han vist reduïda la seva recaptació i han hagut de fer front, per altra banda, a moltes demandes sobrevingudes de la ciutadania o de l'àmbit empresarial. De fet, amb les dades a la mà, les corresponents a les liquidacions dels anys 2019, 2020 i del pressupost 2021, constatem que s'ha produït una clara reducció en el percentatge de recaptació neta d'impostos directes i indirectes i de taxes, que ha passat del noranta-sis per cent, el 2019, al noranta-tres per cent, el 2020. I que en termes absoluts, si ho acumulem, doncs, serien entorn de 420 milions d'euros menys recaptats pels ajuntaments.

Per tant, el Govern de la Generalitat es referma avui en la necessitat no només de garantir les aportacions previstes, sinó d'ampliar-les per fer front a l'impacte social i econòmic que està tenint la pandèmia de la covid-19 en els ajuntaments. I és per això que el Govern ha fet un pas més, i el Consell Executiu va aprovar el passat 5 d'octubre aquest decret llei que ara els presento, pel qual creem un fons extraordinari per a les administracions locals de 100 milions d'euros per paliar els efectes de la crisi de la covid. Aquests 100 milions seran unes ajudes directes al món local. Podran fer-se servir per a les necessitats més urgents.

Com deuen haver constatat, es tracta de crear un fons extraordinari per import de 100 milions com a complement del fons de cooperació local de Catalunya per con-

tribuir a la suficiència financera dels ens locals. El fons de cooperació local ordinari, com saben, s'ha tramitat sempre per norma amb rang de llei. Per tant, aquest Fons extraordinari addicional del 2021 també s'ha de tramitar mitjançant una norma del mateix rang.

I els criteris de distribució del fons extraordinari estan condicionats a la distribució als ens locals de Catalunya de la participació en els ingressos de la Generalitat integrada en el fons de cooperació local de Catalunya.

En aquests moments, aquests 100 milions s'afegeixen a 20 milions d'euros de l'exercici anterior, i, per tant, doncs, són aquest sumatori d'aquest fons extraordinari.

De fet, el Govern català, i malgrat totes les seves limitacions pressupostàries, ha abocat recursos als sectors més afectats per la pandèmia com cap altre executiu de l'Estat. I amb els ens locals, òbviament, també hi teníem aquest compromís pendent, perquè el reconeixement del municipalisme no només ens els repetim sempre que calgui, sinó que el prioritzem en la nostra acció política.

Per tant, per tot plegat, els demano el vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn de paraula, segons es va acordar a la darrera junta de portaveus, serà d'un temps màxim de cinc minuts per a cada grup.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Faré el que podré perquè no tinc gaire veu. (*Rialles.*) Em sap greu. Bé, suposo que em sentiran.

Com bé sap, la Subdirecció General de Cooperació Local va fer un informe que avaluava la incidència de la pandèmia en els ingressos dels ens locals, com ara mateix estava comentant. En aquell informe, s'analitzaven els pressupostos..., ai, les liquidacions del 2019, 2020 i els pressupostos del 2021, i també les dades del Ministeri d'Hisenda.

D'aquelles dades es desprèn que hi ha hagut una reducció, com deia, en el percentatge de la recaptació, i, per tant, s'ha produït una pèrdua clara. Concretament, aquests 420 milions d'euros que vostè parlava. Aquesta disminució en la recaptació justifica sobradament la dotació del fons extraordinari per l'import de 100 milions d'euros com a complement del fons de cooperació local.

Però, consellera, no podem oblidar que l'any passat ja es va pactar aquest fons extraordinari amb les entitats municipalistes. De fet, el Govern es va comprometre a dotar aquests 120 milions d'euros addicionals, precisament, per paliar els efectes causats per la pandèmia. La seva successora, la senyora Budó, va explicar que el pagament d'aquest fons extraordinari es concretaria en dues fases: durant el 2020 es posarien a l'abast 20 milions d'euros i la resta es pagaria 50 milions durant el primer trimestre del 2021, cosa que no s'ha complert, i 50 milions restants durant l'any, al final d'any del 2021. I avui anuncien que pagaran aquests 100 milions d'euros. Home, deixi'm dir que ja era hora, perquè van tard. I, a més, ho han fet malament.

Però és evident que aquestes pèrdues que tenien els ajuntaments no seran suficients. De fet, l'any passat les entitats municipalistes valoràvem amb bons ulls el gest del fons extraordinari de cooperació, però també li reclamaven una revisió a l'alça. I que és el que precisament nosaltres en aquest moment li estem reclamant. I, com bé sap, és necessari aplicar aquestes línies compensatòries als ajuntaments per no debilitar els serveis municipals i no haver de compensar-ho via tributària.

Sap com ho veiem això, consellera, que vostès avui fan aquest decret gràcies als recursos que han arribat del Govern d'Espanya. Sí. Per què? A part d'això, dels que arribaran del Govern d'Espanya, perquè per als ens locals, en concret, els pressupostos que s'estan plantejant plantegen passar dels 19 milions del 21, de l'any 21, als 23 milions del 2022. Per tant, estem parlant d'un disset per cent més en el tema d'ajuntaments, de pressupostos..., d'augment per als ens locals. És a dir, 3.400 milions de més.

Suposo que és conscient que durant els últims deu anys el fons de cooperació ha anat disminuint. De fet, el 2010 hi havia 156 milions i avui validem aquests 100 milions d'euros, que amb això ja l'hi dic i ja es deixa entreveure que els recursos no són suficients i, a més a més, han disminuït. L'any que ve els pressupostos generals de l'Estat augmentaran un disset i nosaltres el que hem fet aquí és baixar un disset.

Aquest fons de cooperació extraordinari, per tant, he de dir ben clar que ha quedat desfasat. I no podem deixar que els ajuntaments, altre cop, es quedin sense recursos, perquè els ens locals han demostrat el seu lideratge durant la pandèmia, aportant recursos i solucions, que gestionaven competències que en la majoria de casos no eren pròpies.

I per acabar, consellera, deixi'm-li dir una cosa amb aquesta veu que tinc avui. La setmana passada, a la Comissió de la CAI, vostès, aquest Govern tan compromès amb el municipalisme, i que avui encara ho ha dit, van votar en contra d'incrementar els recursos per a un nou fons de cooperació local destinat, precisament, als ajuntaments.

Estem cansats de tanta hipocresia, i espero que als propers pressupostos s'hi reflecteixi aquesta revisió cap a l'alça que li parlava. I, de fet, jo també vaig estar als quaranta anys de l'Associació Catalana de Municipis, perquè és on hem de ser, però no només per a la foto.

Moltíssimes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari Vox, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Si, bé. Buenos días, diputados, presidenta, *consellera*. Hoy se vuelve a poner de manifiesto que los ayuntamientos están siendo claramente despreciados y ninguneados por parte de la Administración autonómica y también por la Administración nacional. La Administración que realmente está y ha estado en primera línea de combate contra el covid y sus consecuencias sociales y económicas está siendo la gran olvidada en el reparto de fondos extraordinarios para hacer frente a la pandemia.

Los ayuntamientos han tenido que incrementar su gasto social de manera muy importante, como decían antes, y han sufrido una caída de la recaudación tributaria muy notable, como consecuencia de la reducción de la actividad económica.

El Gobierno de España también se ha olvidado de los ayuntamientos ante esta situación vívida y sufrida como consecuencia del covid, ¿no? La ministra de Hacienda llegó a cometer 5.000 millones extraordinarios para los ayuntamientos, y no han visto un duro. Ha sido el único Gobierno de Europa que no ha ayudado directamente a los entes locales, y no solo eso, sino que además Hacienda aún les está regateando los 3.000 millones de euros al conjunto de los ayuntamientos de España, como consecuencia de las entregas a cuenta que les hizo Hacienda en base a los ingresos del Estado que correspondían en el 2021.

Pero las comunidades autónomas, y concretamente de Cataluña, no es que lo esté haciendo mucho mejor. Presumía, de alguna manera, la señora Vilagrà de un fondo de 20 millones el año pasado, y, en fin, es que esto, es que son cacahuets, es que

son migajas. 20 millones de euros para 947 ayuntamientos, 4 diputaciones, 42 consejos comarcales.

¿Ustedes se creen que eso es para tirar cohetes? Si toca tres euros por ciudadano. Realmente a la administración que realmente está al frente de los problemas y de las demandas de los ciudadanos, y este año presume de que invierte cien. Y hable con los ayuntamientos. Es que es una cifra absolutamente ridícula. Tengan ustedes en cuenta que el 3 de agosto el propio Gobierno de España anunció 2.161 millones para la comunidad autónoma de Cataluña, ¿y les mandan cien a los ayuntamientos?, ¿y encima presume?, ¿y encima dicen que son municipalistas? Es alucinante. Realmente es alucinante.

Y, por otro lado, quería decir antes de acabar. Es decir, mire, vamos a ver, si es una ayuda extraordinaria para luchar contra el covid, lo más curioso, lo más correcto hubiera sido que se hubieran tenido en cuenta factores covid: incidencia sanitaria, densidad de población, etcétera, no hacer un reparto en función del número de habitantes y poco más, porque no ha afectado de la misma manera el covid –me lo invento– en Salou que en Boí Taüll.

Es decir, repartir el dinero en función de cuántos habitantes tienes sin tener en cuenta cómo ha venido afectando la pandemia a lo largo de los últimos meses, pues es un criterio simplista, por no decir chusquero.

Nosotros, lógicamente, votaremos en contra de esta propuesta. No porque estemos en contra de que se ayude a los ayuntamientos, sino porque pensamos que esa ayuda es absolutamente insuficiente, es absolutamente ridícula. Y nosotros, por tanto, como digo, votaremos en contra y pediremos que este proyecto, pues, se tramite como proyecto de ley.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Un ou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, consellera. Evidentment aquest és un decret positiu, perquè comporta dotar de fons extraordinaris els ens locals, que són les administracions que, al cap i a la fi, afronten des de la proximitat les polítiques públiques que milloren la vida de la gent, però també és alhora un decret que posa en evidència les contradiccions i les febleses del finançament local.

Tal com el mateix decret diu, i ho llegeixo textualment: «Els municipis som l'administració més propera a la ciutadania, la primera porta d'accés a les demandes i a les necessitats dels veïns i veïnes, i qui administra i executa la majoria de les decisions preses per altres administracions.»

Exactament, i aquesta és una de les decisions preses per les altres administracions que més la condicionen, és el text refós de la llei reguladora de les hisendes locals, eh?, aquest Reial Decret Legislatiu 2/2004, que ha anat rebent moltíssimes modificacions, que és una llei pròpia del règim del 78, que cronifica un finançament insuficient, un finançament depenent de tributs aleatoris i subjecta a les lleis del mercat, i, a més a més, marca també una manca d'autonomia per aplicar criteris socials i de redistribució.

Senyora Moreta, vostè feia esment al finançament de l'Estat, precisament, l'Estat és el que marca aquestes regles del joc que tant aprimen i tantes dificultats posen al món local. És l'Estat, amb la seva llei, qui ho marca.

Nosaltres votarem a favor d'aquest fons, però volem posar damunt la taula dues mancances que caldria abordar. La primera és una, diguem-ne, de tipus instrumental. Vostè, com ha comentat, consellera, que estan amb aquesta mirada de proximi-

tat i escoltant els ajuntaments, segur que ja duen haver rebut informació sobre les greus dificultats que tenen la majoria de municipis per fer front als requeriments burocràtics que, moltes vegades, per inflexibilitat en temes de terminis, per desajustament en temes de les condicions, les característiques de cada municipi o per les dificultats pròpies que tenen molts ens locals a tenir la infraestructura per fer-hi front, deixen molts ajuntaments sense capacitat de poder fer-hi front.

El sistema de subvencions, tal com està plantejat, s'ha de revisar. I hi ha, també, una manca d'equitat generada per unes condicions respecte a la dimensió dels municipis, que fa que molts municipis quedin en terra de ningú. Són massa poc poblats per a unes coses, massa poblats per a unes altres, i queden fora de les normes del joc. O, de vegades, per temes de densitat. Són territoris amb molt poca població però amb una gran extensió territorial i això no es té en compte a l'hora de comptar les despeses extres que els comporta tenir aquesta extensió territorial. Aquesta part instrumental és una, l'altra, que ja l'apuntava abans, és aquesta feblesa del finançament local, en general, regulat en un marc autonòmic restrictiu, que imposa condicions al servei d'un sistema econòmic dominat pel capital.

El que marca el finançament dels ajuntaments no són els criteris de justícia social ni de servei als drets de la ciutadania, sinó aquest servei al capital, una de les causes de l'infrafinançament dels ajuntaments i que, justament per això estem davant de les conseqüències de la crisi de la covid, és que justament depenen en bona part dels seus ingressos, d'uns ingressos que són poc estables, com per exemple, els impostos de plusvàlues o de construccions, que els fan dependre totalment del mercat. No pot ser que el finançament municipal depengui del mercat.

Una altra de les principals cotilles que imposa la llei estatal és que els ajuntaments no poden aplicar impostos progressius, que les bonificacions que permet, de l'IBI, com en el cas, per exemple, de les famílies nombroses, en no poder-hi aplicar criteris de renda es converteix en una bonificació regressiva. O, per exemple, el que ha passat durant tants anys, que no s'ha pogut cobrar l'IBI als pisos buits, una cosa que l'Estat ha estat retenint durant anys. I per no parlar, per exemple, que no podem aplicar –no es pot aplicar des dels ajuntaments– l'IBI a l'Església.

Per tant, nosaltres diem: benvinguda sigui aquesta aportació, però realment afrontem l'autèntic problema estructural del finançament municipal i afrontem-lo amb la perspectiva sobiranista, amb la perspectiva rupturista amb el règim del 78 i, finalment, dir-li que nosaltres ho demanarem, també, que es tramiti com a llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades; consellera. Bé, avanço que el nostre grup parlamentari votarà a favor d'aquest decret llei. Deia vostè que ho fan per municipalisme, no?, i que plantegen un augment de la codecisió amb els ajuntaments, cosa que compartim. Però és evident que sense recursos no hi ha codecisió possible. I el problema de la manca de recursos de l'infrafinançament dels ajuntaments no és només el derivat de la reducció de la recaptació com a conseqüència de la covid, sinó que és un problema estructural, que ve de fa molts anys enrere, que és històric i que, a més a més, s'ha anat agreujant en els últims temps. Efectivament, no?, doncs, per determinada normativa estatal impulsada pel Govern del Partit Popular, però també per la reducció progressiva del fons de cooperació local.

Amb aquest fons extraordinari vostès fan, de fet, allò que ja havien acordat fer i que ja havien dit que farien en la mateixa exposició de motius del Decret 43/2020, de l'any passat i que vam aprovar en aquesta cambra. Per tant, estan complint amb els compromisos, cosa que està bé, no? I, per tant, doncs, com deia, hi votarem a

favor. És cert que la Generalitat, en el context actual està disposant de molts més recursos públics. I, per tant, nosaltres a què la interpellem és perquè, aquests recursos públics de més que té la Generalitat en els darrers temps, doncs, que arribin als municipis. I que, per tant, corregim aquesta injustícia, diguéssim, de manca de finançament dels ajuntaments que no arriben al 14 per cent del total de despesa pública. I, per tant, això s'ha de corregir no amb fons extraordinaris o no només amb fons extraordinaris, sinó de forma estructural, i els animem a que els pressupostos de l'any vinent de la Generalitat incorporin molts més recursos al fons ordinari de cooperació local.

Parlant amb els ajuntaments, creiem que aquests recursos ara mateix encara no són suficients, són del tot necessaris –com els deia–, però que encara no són suficients. I, a més a més, per la seva condició d'excepcionalitat. Per tant, ens preocupa què és el que passarà l'any vinent als pressupostos de la Generalitat. És cert, també, que, en la distribució d'aquests recursos –s'ha dit abans, també intervencions que m'han precedit, no?–, únicament s'utilitza el criteri de població, com es fa en els fons ordinaris de cooperació local, no hi ha recursos específics per afectació de la covid, que ha afectat, evidentment, de forma diferent en els diferents territoris i que tenen diferents necessitats. I si cal emplaçem, doncs, que de cara als pressupostos de l'any vinent, en el fons de cooperació local, a més a més de distribuir pel criteri de població s'utilitzin altres criteris.

A mi, ara mateix, me'n venen al cap com a mínim..., com a mínim dos, no? Un és tot el que té a veure amb els serveis ambientals que presten els ajuntaments, no? I que, per tant, no només té a veure amb la població, sinó que té sobretot a veure amb la superfície que gestionen els ajuntaments. De fet, dels 947 municipis de Catalunya, només 63 tenen més de 20.000 habitants. Això és un 6,6 per cent. I, en canvi, 650 municipis, que és gairebé el 70 per cent dels municipis, tenen menys de 2.000 habitants. Per tant, no?, o dit en altres paraules, eh?, el 95 per cent de la població de Catalunya està concentrada en el 25 per cent dels municipis. Per tant, la gran majoria del territori d'aquest país està gestionat per municipis petits. I, per tant, cal un esforç per finançar molt millor els municipis petits, que gestionen molta superfície i que presten, per al conjunt del país, tota una sèrie de serveis ambientals, ecològics i paisatgístics.

Un altre criteri que em ve al cap és tot el que té a veure amb les necessitats socials. No tots els municipis tenen les mateixes necessitats. Sabem, doncs, que en determinats territoris hi ha població molt més vulnerable. En determinats municipis, per exemple, doncs, a ciutats mitjanes de la segona corona metropolitana, i que al mateix temps, això els redueix la seva capacitat de recaptació, no? És a dir, justament per una qüestió sociodemogràfica, recapten menys per habitant i, en canvi, tenen moltes més necessitats socials. Per tant, aquí hi ha un altre criteri que hauríem..., que creiem que hauríem d'explorar a l'hora de distribuir els recursos entre els municipis.

I per últim, li deia, eh?, vostès disposen de més recursos. I, per tant, bé; ja entenc que es pengen medalles, però, home, la realitat és que hi ha hagut una sèrie de decisions del Govern de l'Estat que han afavorit que puguin disposar de més recursos. Per exemple, la flexibilització de la regla de dèficit, que podrien arribar a l'1,1 per cent, però l'any 2020 es van quedar en el 0,4 per cent del dèficit. Per tant, poden gastar més i els demanem que ho facin, no? Han augmentat el pressupost enguany en 1.800 milions d'euros, quan podien fer-ho en 2.500. Per tant, aquí hi ha més capacitat de despesa que ha d'arribar, també, als ajuntaments.

Totes les transferències de fons covid que permeten, per exemple, fer les ajudes directes que el conseller Torrent fa una estona ens deia, que la Generalitat és el Govern que més ajudes directes ha fet; gràcies, entre altres coses, a que rep fons directe covid, els fons europeus que arribaran i també l'augment pressupostari dels pressu-

postos generals de l'Estat, que ha passat dels 179 euros per habitant de l'any 2018 als 312 que hi ha al projecte del 2022.

Per tant, és un augment molt significatiu dels recursos destinats a Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat. Per tant, no és igual qui governi. Creiem que es pot fer molt més, però en tot cas, les condicions han millorat i cal que això arribi als ajuntaments.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades; consellera. Bé; crec que s'ha parlat, però el paper dels municipis durant la pandèmia, en definitiva, normalment en el dia a dia dels ciutadans, però especialment durant la pandèmia, va ser de primera línia de defensa del ciutadà davant de totes les conseqüències sanitàries, socials i econòmiques generades pel covid-19. També és veritat el que s'ha comentat aquí, que hi ha hagut una reducció molt evident dels ingressos. S'ha parlat de 420 milions menys, que han, d'alguna forma..., s'han sumat al patiment que ja tenen les administracions locals per mantenir aquest dia a dia de serveis i de gestió cap al ciutadà.

Recordem –i tots ho tenim a les nostres imatges– què van haver de fer els ajuntaments, moltes vegades, deixats de la mà, tant de l'Administració autonòmica, com de l'Estat en molts casos, com van haver d'assolir la resposta davant les crisis a les residències de gent gran; com van haver de resoldre els problemes de seguretat, allà on no arribaven els Mossos i havien d'estar les policies locals, doncs, gestionant el confinament que d'alguna forma estava obligat a mantenir l'Administració local. Per tant, crec que la situació en la que hem viscut, doncs, per nosaltres fa que sigui de dret i que crec que sigui adequat un fons extraordinari per als ajuntaments. Nosaltres hi votarem a favor, bàsicament, perquè creiem que és una forma de gratificar o de donar les gràcies a les administracions locals. Però... –i aquí començo una mica a diferenciar la part negativa de tot això–; vostè ha dit que l'Administració més propera, diguéssim, als ciutadans, són els ajuntaments, consellera. I que l'Administració de la Generalitat vol ser propera als ajuntaments.

Però el que és evident és que, més enllà del fons extraordinari de 20 milions que vostès van aprovar i aquests 100 milions, que són 120 milions en total, hem de parlar del fons de cooperació local que, per a nosaltres és important que tinguem en compte i que fem la crítica adequada i correcta del que suposa per als ajuntaments. Sincerament, aquí hi ha dues crítiques. Una, s'ha parlat de la seva repartició, el seu repartiment o distribució en base a una sèrie de paràmetres. Que jo sàpiga, no és només la població, sinó que hi ha altres paràmetres. De fet, les diferències entre municipis –i aquí podríem posar exemples com capitals de comarca d'uns 6.000 habitants i capitals de comarca de 200.000, com la meua ciutat, Sabadell– que reben per habitant, són abismals. De fet, si fem uns càlculs ràpids, la ciutat de Sabadell rep del fons de cooperació uns tres euros per habitant, anuals, tres euros. En canvi, hi ha comarques o capitals de comarca que reben 25 euros. Tampoc és una cosa..., de fet, estic parlant també de quina és la ínfima aportació que fa la Generalitat a cada ciutadà.

Però hi ha una diferència abismal. Per tant, no és només poblacional, sinó tot al contrari. De fet, si fos poblacional seria molt més justa la seva repartició. Sobre els fons extraordinaris i fons de cooperació, creiem que el que aporten a les arques, de fet, a la tresoreria i al finançament municipal, és insuficient. I ho hem de dir: és insuficient. La Generalitat no aporta recursos suficients a les despeses o costos que tenen les ciutats. I posaré, de fet, i volia posar alguns exemples que ho poden escenificar o explicar molt millor. Ho posaré de la meua ciutat, molt ràpidament.

Sabadell rep 16.000 euros del fons de cooperació, anuals. Té un pressupost de 230 milions. Per tant, aquests diners només serviran, de fet, per pagar –i em sap greu, l'exemple–, per pagar el cost de manteniment dels semàfors de la ciutat; només ens serveixen per a això. De fet, el cost o la despesa del Programa d'escoles bressol és 7,5 vegades més. Les escoles bressol que paga la ciutat, que paga el municipi i que hauria de copagar la Generalitat.

Per tant, aquest sobrecost no el cobreix. Tampoc cobreix el sobrecost en despesa de seguretat. Recordem que la policia municipal o local, moltes vegades ha de cobrir bona part del dèficit en seguretat que no paga la Generalitat. Podríem posar altres exemples. Per exemple, en aquest cas, doncs, el manteniment de les escoles de primària, doncs, són deu vegades més del que rebem del fons de cooperació. Per tant, el fons de cooperació és insuficient. Està molt bé. És evident que rebem i votarem a favor d'aquest fons extraordinari, però és totalment insuficient i els ajuntaments no estan ben finançats ni ben tractats per la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Intervindré des del meu escó perquè seré breu. Nosaltres farem una abstenció en aquest punt. És millor 100 milions d'euros que res, sens dubte, aquest és el motiu de l'abstenció, però es queda molt molt curt; molt curta, la dotació d'aquest fons. No podem aprovar un fons de compensació de la caiguda de recaptació quan l'estem estimant en 400 milions d'euros i només n'aportem 100. Es queda molt lluny de lo que és realment una compensació efectiva.

A més a més, aquesta mesura arriba tard i a més d'arribar tard, el problema que té és que exigeix moltíssima burocràcia als ens locals per tal d'arribar a percebre aquests diners. I això el que fa és retardar encara més la percepció, quan el que es necessita és moltíssima agilitat. Ara els ens locals el que necessiten és tots els fons que es puguin rebre rebre'ls al més aviat possible, ja que són els que estan en primera línia amb els ciutadans.

Finalment, voldria aprofitar per preguntar què passarà el 2022, si anirem en la línia de tornar a fer un altre fons addicional o bé ja es preveu en els pressupostos que ens presentaran en breu, com s'ha anunciat avui aquí, un increment del Fons de Cooperació Local.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu.

Anna Feliu Moragues

Molt bé. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... La irrupció de la covid-19 va marcar, va trastornar molts àmbits de la nostra societat. Moltes persones han patit de valent, altres hi han perdut la vida. Escau no oblidar-ho.

Diversos sectors productius han patit greus afectacions econòmiques sobre la seva activitat i el seu desenvolupament. També les administracions públiques en el seu conjunt s'han vist profundament afectades. Els ajuntaments han tingut moltes despeses sobrevingudes i alhora una reducció de la recaptació global d'uns 420 milions d'euros.

Així doncs, amb bon criteri, el Govern de la Generalitat a finals de 2020 va acordar una ampliació del Fons de Cooperació Local amb una aportació extraordinària de 120 milions d'euros, 20 milions per al 2020 i 100 milions per al 2021. Sens dubte, aquesta dotació extraordinària suposa també un esforç pel Govern que cal que sigui,

evidentment, reconegut i agraït. Un esforç, no obstant, ben dirigit i d'alta eficàcia directa perquè els ajuntaments són l'Administració més propera als ciutadans i, per tant, la primera porta d'accés a les demandes i necessitats de tots els veïns i veïnes.

La creació d'aquest fons extraordinari significa, doncs, un compromís ferm del Govern vers les administracions locals i una garantia per tal que els ajuntaments puguin continuar oferint els seus serveis i ajuts. Es fa així evident que el Govern de la Generalitat ha de ser un aliat en les polítiques locals, un govern amb vocació i visió municipalista que treballi de manera conjunta i coordinada amb el món local.

Permetin-me que aprofiti també l'avinentsa per subratllar una qüestió important que apunta a l'arrel del tema que ens ocupa: el problema de finançament dels ens locals i els continus atacs a la sobirania local amb la imposició de l'LRSAL i la llei d'estabilitat pressupostària i de sostenibilitat financera. Cert és que la pandèmia ha fet que es donés una mica d'aire als governs locals, però no és suficient. La normativa d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera col·loca els ens locals en una situació de control i intervenció *de facto* que no té cap mena de justificació. És per tot això que és imprescindible tornar a reclamar a l'Estat espanyol la immediata i definitiva derogació de l'LRSAL. A més, aquests anys també hem vist com s'ha menystingut el principi d'autonomia financera dels ens locals, sense millores en la participació dels ingressos de l'Estat i sense articular un sistema de finançament local que dotés el món municipal de capacitat suficient per fer front a les diverses obligacions.

Per sort, la sensibilitat i compromís del Govern de Catalunya ha permès afrontar una situació que podria haver estat molt i molt desfavorable. Escau, per tot l'exposat anteriorment, consellera, fer un agraïment al compromís d'aquest Govern en moments tan sensibles com els que vivim. Ho faig com a diputada i també com a alcaldessa que soc del meu estimat poble i vull creure que també en representació de tants i tantes alcaldes i alcaldesses de pobles i ciutats d'arreu del país que han vist amb alleugeriment la intervenció d'aquest Govern. Ara cal, doncs, ratificar sens dubte aquest decret perquè no només és imprescindible, sinó que és també necessari.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Jordina Freixanet.

Jordina Freixanet i Pardo

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Em fa especial il·lusió defensar el posicionament del Grup Republicà precisament en la convalidació d'aquest decret llei, pel qual es crea el fons extraordinari addicional per al 2021 per als ens locals, amb una dotació de 100 milions d'euros, perquè aquest decret llei és una veritable declaració d'intencions d'aquest Govern, una aposta ferma i decidida pel municipalisme, sense subterfugis ni excuses; una aposta ferma i decidida per dotar de recursos la Catalunya sencera. També Barruera, Durro i Saraís, a la Vall de Boí. «Fets i no paraules», ha dit la consellera Vilagrà. Volem un govern municipalista, però volem que això no sigui un simple eslògan. Doncs bé, 100 milions d'euros en un fons en són una prova clara.

Em permetran, també, des d'aquí, des d'aquesta tribuna, que em dirigeixi amb empatia i agraïment a tots i cadascun dels alcaldes i alcaldesses del país, siguin del color que siguin; regidors, regidores, personal administratiu, brigades municipals, cosos de seguretat, educadors socials, tècnics de tots els àmbits. Només aquelles persones que vam viure els moments més durs de la pandèmia des dels ajuntaments de cadascun dels pobles i ciutats de Catalunya sabem el que vam arribar a patir per sustentar les nostres ciutats; per combatre la soledat des de la distància; per dur medicaments o la compra a casa als nostres grans quan els fills eren lluny; per digitalitzar el

comerç i la restauració de cada barri; per acostar les beques menjador a les taules de cada casa i aprofitar el viatge per portar-hi jocs de taula, contes o colors i ocupar-te i preocupar-te de les famílies; per poder inscriure els naixements en el padró quan l'Administració va aturar tots els terminis administratius –hi ha terminis, els de la vida, que decideixen que no s'aturen mai–; per poder acompanyar les famílies en el dol, per atendre un sensellarisme confinat o totes aquelles persones que estaven en ERTO i, davant de totes les incerteses de totes les administracions, acudien als ajuntaments buscant respostes i atenció i ser la primera xarxa de protecció.

Vam haver de repensar-ho tot, fins i tot la manera de com mantenir la democràcia més bàsica, essent dels primers en fer plens telemàtics quan ni tan sols teníem eines, per tirar endavant la vida de totes les persones quan semblava que el món gairebé s'havia acabat. Des del primer moment, des del 13 de març, tots els ajuntaments ens vam arromangar a treballar, a treballar i a treballar, i continuem fent-ho, perquè els efectes de la covid no han acabat. Els més de nou-cents ajuntaments de Catalunya van estar al costat de la ciutadania.

Per això, el decret llei que avui es porta a convalidació és un acte de justícia amb el món local, és un reforç al primer dic de contenció de totes les administracions públiques. Sense ciutats, sense pobles, la recuperació de Catalunya serà incompleta. I aquest Govern ho sap i actua en conseqüència.

I permetin-me afegir que tant de bo l'Estat tingués la mateixa sensibilitat que aquest Govern. Només els demanem que, en lloc de quedar-se els romanents i dir-nos com i quan s'han de gastar els diners, siguin valents i compleixin els acords, deroguin l'LRSAL. Van dir que ho farien. Sembla, però, que les cotilles del PP traspassen massa sovint «*el Gobierno más progresista de la historia*». I anem tard, molt tard. Les ciutats que planifiquem de l'any 2022 res tenen a veure amb el 2013 d'en Montoro.

I em permetran sumar-me, i no estendre'm més, en la reflexió que han fet tots els diputats respecte al finançament del món local. No pot ser. No pot ser que de tots els tributs ciutadans, només el quinze per cent corresponguin al món local, un euro i mig de cada deu euros de cada persona que els fica als seus tributs. És necessari entomar d'una vegada per totes un debat franc i serè sobre el finançament local lligat a les competències i al debat territorial, però és prioritari posar a l'agenda d'una vegada per totes aquest debat. I hem d'urgir a l'Estat, però també hem d'entomar-lo des del municipalisme. Parlant de consensos de país, doncs tinguin clar, diputats i diputades, que aquest és, segur, un dels grans consensos de país.

I acabo amb una oportunitat per a l'esperança, perquè saben que el municipalisme, malgrat tot, és optimista de mena. Consellera Vilagrà, vostè deia que els ajuntaments són una pota essencial del nostre país i que aquest Govern hi continuarà treballant braç a braç, perquè el país som totes i som tots. Doncs sí, els ajuntaments som la força vertebradora i aquí, consellera, braç a braç, abracem la seva feina. Perquè volem ajuntaments sobirans, democràtics i amb recursos, que vetllin perquè a cada plaça, a cada escola i a cada ciutat siguem capaços de vertebrar solucions des de l'àmbit global i el local per tirar endavant i cogovernar les transformacions que s'estan impulsant des de la Generalitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, només un detall d'organització. Saben que sempre crido tres vegades a votació, però, com que som ara ja la totalitat dels membres de la cambra, sí que demanaria que quan vagin arribant, entrin. Ja sé que ho fan per respecte a l'orador, però és millor que no es produeixin aglomeracions. És el que ens demanen també des de..., els responsables de salut. Per tant, tinguem present que hi ha les tres crides a la vo-

tació, des de tres minuts abans, però llavors quan arribin vagin entrant perquè no es produeixin les aglomeracions a l'entrada. *(Remor de veus.)*

Acabat, doncs, el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són vots favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació del Decret llei 21/2021.

(Remor de veus.) Un moment –un moment.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 120 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions. Per tant, vist el resultat de la votació, el Decret llei 21/2021 ha estat validat. *(Aplaudiments.)*

Un cop validat aquest decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar el decret llei..., i la diputada senyora Dolors Sabater ho ha anunciat en la seva intervenció. Per tant, votarem ara..., el Grup de VOX també s'afegeix a la petició. I, per tant, ara votarem si es vol tramitar..., la tramitació, de fet, d'aquest decret llei com a projecte de llei. Entenem, igualment, que els vots favorables són favorables a la seva tramitació i els vots en contra són en sentit contrari.

Comença la votació.

Vist el resultat de 20 vots a favor, 110 vots en contra i 4 abstencions, el decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 20/2021, del 14 de setembre, de modificació del Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la covid-19

203-00010/13

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 20/2021, del 14 de setembre, de modificació del Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la covid-19.

En primer lloc, intervindrà el conseller d'Educació, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, el decret llei que presentem avui és una modificació del Decret llei 41/2020, aprovat fa pràcticament un any. Tant aquell primer decret llei com el que avui els presentem tenen el mateix objectiu comú, tenen un doble objectiu: millorar la gestió de la pandèmia en el dia a dia als centres educatius, i segon objectiu: facilitar als nostres professionals l'aplicació dels protocols sanitaris corresponents. La mesura que ara modifiquem busca, per tant, agilitzar i millorar la coordinació entre els professionals d'educació i salut a l'hora d'actuar per a la prevenció i salut en els nostres centres educatius.

El decret llei inicial autoritza el Departament de Salut a informar directament la direcció dels centres educatius dels resultats de les proves diagnòstiques que es realitzen amb motiu de la covid-19 en l'entorn educatiu, per tal de poder prendre les mesures adequades amb la major rapidesa, amb la major agilitat, i donar resposta així als casos que requereixen confinament. El text inicial, doncs, es referia únicament al resultat de proves diagnòstiques, atès que la vacunació encara no estava implementada. Un any després, podem afirmar que aquesta comunicació de dades, establerta al Decret llei 41/2020, ha estat una eina essencial per donar seguretat a tota la comunitat educativa i, indubtablement, va ser clau a l'hora de poder mantenir les escoles obertes i segures durant tot el curs passat, i també ho està sent a l'actual.

I, en aquest darrer any, la situació sanitària i l'escenari de la pandèmia han evolucionat cap a un escenari molt més favorable, especialment gràcies a la vacunació. La campanya de vacunació i l'evolució de les dades epidemiològiques han obert un escenari diferent per a aquest curs 21-22, però mentre no s'obtingui la immunitat de grup cal mantenir màxima prudència i les mesures de protecció i prevenció que ens indiquin les autoritats sanitàries.

El protocol de gestió dels casos covid-19 als centres educatius per al curs actual estableix diferents vies d'actuació segons si els contactes estrets d'un positiu han rebut o no la pauta completa de vacunació. I aquí és on se'ns fa necessari modificar el decret llei de l'any passat, per ampliar aquest àmbit de coordinació que ja teníem per a les proves diagnòstiques, i ara l'ampliem per a les dades de vacunació. Això permetrà, tal com els hi deia, seguir aplicant el protocol i també garantir la màxima presencialitat entre els col·lectius que ja tenen la pauta de vacunació completa.

Per tant, l'únic punt del decret llei que avui els presentem el que fa és autoritzar el Departament de Salut a comunicar a la direcció dels centres educatius les dades de vacunació de l'alumnat, personal docent, personal d'administració i serveis, personal d'atenció educativa i altre personal extern que està en contacte amb l'alumnat en l'entorn educatiu. Aquestes dades són necessàries per dur a terme les activitats relacionades amb la gestió sanitària actual, amb el protocol de gestió dels casos.

El decret llei, evidentment, incorpora, com no pot ser d'una altra manera, el deure de secret i confidencialitat d'aquesta informació, que ha de servir únicament i exclusivament per poder actuar davant d'un cas positiu en un centre educatiu. És, per tant, imprescindible que el centre pugui tenir aquest accés immediat a les dades de vacunació dels membres del grup de convivència estable, per actuar amb celeritat i aplicant les mesures menys restrictives possibles per garantir el dret a l'educació del nostre alumnat, dels nostres infants i dels nostres joves i, per tant, per garantir que l'alumnat amb la pauta completa de vacunació que sigui contacte estret pugui anar cada dia al centre educatiu.

És per això que esperem poder convalidar aquest decret llei, que ens ha de permetre seguir tenint escoles obertes i escoles segures durant aquest curs escolar.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició, i el seu torn de paraula, com hem acordat en la darrera junta de portaveus, serà de cinc minuts per cada grup. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, avui sotmeten a debat i convalidació aquest decret llei de modificació del Decret llei 41/2020, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la covid, que bàsicament establia mesures de prevenció i de protecció de la salut als centres educatius, on es facultava el Departament de Salut a comunicar al Departament d'Educació dades identificatives tant d'alumnat com de personal docent i no docent que està en contacte amb l'alumnat en l'entorn educatiu que són necessàries per gestionar l'emergència sanitària als centres i també al sector del lleure, i facilitar els rastrejos i la traçabilitat del virus.

També incloïa mesures de suport al sector de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars, en el seu moment molt afectats per la pandèmia –molt afectats econòmicament, s'entén–, o disposicions, per exemple, per garantir la continuïtat dels ajuts individuals de menjador en casos de tancament de grups o de centres ar-

ran de la pandèmia. Un decret sobre el qual, en el seu dia, vam manifestar algunes reticències relatives als ajuts i al seu accés, entre d'altres, però que vam facilitar amb una abstenció perquè saben que el Grup Socialistes i Units per Avançar, malgrat ser exigent a l'hora de demanar compensacions per a sectors directament afectats, com ha estat el del lleure educatiu, sempre ha fet costat a les decisions de les autoritats sanitàries per protegir la ciutadania i frenar el risc de contagi, també evidentment, doncs, al sistema educatiu.

Doncs, bé, la modificació que avui ens sotmeten a debat i validació tan sols incorpora una modificació, al nostre entendre, correcta i encertada, per permetre al Departament de Salut comunicar a les direccions dels centres les dades de vacunació de l'alumnat, a banda de la del personal docent, personal d'administració i serveis, d'atenció educativa o altre personal extern que està en contacte amb aquest alumnat necessàries per a aquesta correcta gestió de l'emergència sanitària en l'actualitat, en un sistema amb més de 5.400 centres, amb 72.000 grups de convivència estable i, per tant, un sistema d'una complexa gestió.

Concretament, si abans les dades de salut que s'autoritzaven a comunicar eren les corresponents als resultats de les proves diagnòstiques de covid, perquè la vacunació, doncs, encara no la teníem implementada, ara s'hi afegeixen les de vacunació tant d'aquest alumnat com de la resta de personal educatiu, que abans mencionava, per garantir l'efectivitat del conjunt de mesures de prevenció i de protecció.

I, com deia, doncs ens sembla una mesura assenyada per tal que cada centre pugui adoptar els protocols de manera més eficaç, evitant les demores que comportaria haver de demanar les dades de les famílies o als propis alumnes, ja que això també podria tenir uns efectes en el control de l'epidèmia i en la garantia d'accés a l'educació.

D'aquesta manera entenem que es facilita als centres conèixer l'estat de vacunació de l'alumnat i del seu personal i, per tant, com explicava molt bé el conseller, que en algun grup estable de convivència en una aula es detectés un positiu, doncs, l'alumne sobre el qual es tingués informació que té la pauta completa de vacunació –per ara majors de dotze anys– o que hagués passat la covid en els últims cent vuitanta dies no hauria de fer la quarantena preventiva, igual que en el cas dels docents. I, per tant, és una manera de trencar cadenes de transmissió comunitària aplicant mesures de confinament estrictes, no?, en els contactes més estrets que sigui de manera ràpida i àgil, però també de la manera més adequada i, per tant, evitar possibles pèrdues d'escolarització que serien innecessàries.

I, dit això, volia tornar a posar en valor i celebrar la decisió que es va fer en el seu dia de tornar a obrir escoles a tot Espanya. Celebrar aquesta comunicació entre Salut i Educació que ha permès tenir un curs, el darrer, el més normal i presencial del que haguéssim pensat tots segurament, no?, almenys en les etapes d'infantil i primària; que ha estat un èxit col·lectiu, perquè ha donat seguretat al conjunt de la comunitat educativa. Ha permès, doncs, tenir aquestes escoles segures i escoles obertes que esperem que es mantinguin encara més aquest curs, amb les dades importants de vacunació de què disposem, també entre el personal docent i no docent que treballa als centres i en l'àmbit de l'educació del lleure, i fins i tot amb les xifres creixents de vacunació entre l'alumnat adolescent.

Certament, la campanya de vacunació ha obert un escenari diferent per a aquest curs escolar, si bé, mentre no s'obtingui la immunitat de grup, segurament caldrà preservar algunes mesures de prevenció que segurament preferiríem no tenir, però és per evitar o frenar la propagació de noves onades. I, en tot cas, ens sembla correcte que, per eximir de quarantenes preventives i gestionar millor els diferents protocols, doncs, es pugui disposar també d'aquesta informació de vacunació, que evidentment ha de ser confidencial i ha de ser secreta.

I, per tant, com deia abans, ens sembla una mesura correcta, encertada, positiva per gestionar amb eficiència la situació de pandèmia als centres educatius. I espe-

rem, això sí, que sigui el darrer curs en què sigui necessari prendre aquest tipus de mesures gràcies.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, «quien no sabe lo que busca no entiende lo que encuentra», decía el doctor Bernard, padre de la medicina experimental. Y eso es justo lo que les pasa a ustedes con este virus. Llevan meses dando palos de ciego, tomando medidas irresponsables que atentan directamente contra las libertades fundamentales, porque con lo que respecta a salud ni saben lo que buscan ni son capaces de interpretar lo que encuentran.

De lo que sí saben ustedes es de intentar desproveer a la persona de su individualidad para convertirla en un sujeto al servicio de la causa globalista. Poco tiene que ver esto con el virus y la salud. Esto va de lo de siempre, de separar, de segregar, de otorgar carnets de calidad de personas de primera y de segunda, para seguir teniendo catalanes buenos y malos, para seguir teniendo ciudadanos de primera y ciudadanos de segunda. Eso sí, siempre la definición de buenos en sus manos. La expedición del carnet siempre controlada por el gobernante. Y eso en una sociedad normal sería un gran peligro. Pero en la sociedad catalana, expuesta siempre a la arbitrariedad y al incumplimiento de leyes, es para echarse a temblar.

Y como para controlar hay que conocer usan el miedo, el primer instinto animal del humano, para la obtención de datos, y les da lo mismo saltarse cualquier norma ética y de respeto a la libertad individual. Tienen la coartada: el miedo al covid. Y hacia ese objetivo no les detiene nada, hasta llegar a los niños, el sanctasanctórum de cualquier sociedad sana. Niños que señalen a sus compañeros en el patio. Es aberrante.

Pero vamos a centrarnos puramente en criterios técnicos, aunque en este tema no sea lo más importante. Empezaron cerrando y aislando indiscriminadamente, lo que arruinó comercios y familias, privando de trabajo y, por ende, de la dignidad de ganarse el sustento a miles y miles de catalanes. Decretaron confinamientos perimetrales, que solo afectaban a determinados días de la semana u horas, como si el virus dispusiese de un calendario y un reloj. Van ustedes pasito a pasito, escalón tras escalón, para que la sociedad sedada y aletargada no se rebele, no se percate de la altura de la invasión de la que la persona y el control individual está siendo objeto ahora mismo.

Y en eso nos encontramos con que su único objetivo ahora mismo es minar la confianza. El decreto ley que ustedes presentaron en noviembre, en concreto el punto 8.4, ya fue un burdo intento de coartar la autonomía de los padres para establecer lo que consideran mejor para sus familias. Pero esta nueva modificación va un paso más allá, porque señala a los menores, los clasifica, les dice que sus padres les han puesto en el grupo bueno o en el grupo malo, les hace diana de otros compañeros, un puro combustible para episodios de *bullying*, de pérdida de autoestima, de incremento de intranquilidad e incertidumbre. Es menospreciar directamente a los niños, robándoles todo tipo de intimidad y dinamitando su dignidad.

Sí, señores, porque el Estado no puede otorgar dignidad a la persona, pero sí puede intentar arrebatársela mediante la coacción y la imposición antinatural. Como buenos totalitarios tienen mucha experiencia en señalar, discriminar y destrozar a todos aquellos que piensan diferente. Lo llevan haciendo décadas con aquellos que nos posicionamos en contra de sus enajenaciones separatistas y progresistas. Han

pasado de crear catalanes de primera y de segunda a crear niños de primera y niños de segunda.

Así que me gustaría que supieran que VOX les hará responsables de todos los destrozos que provoquen, de todos y cada uno de ellos; cada niño señalado, cada niño deprimido, cada niño acosado por este motivo. Sacaremos a la luz todas las situaciones, las expondremos en la plaza pública y pediremos responsabilidades. No descansaremos, y reconstruiremos todo lo que ustedes y su doctrina progresista destruyan.

Ya se lo anticipo: si este decreto se aprueba los resultados serán objeto de especial seguimiento y denuncia por nuestra parte, no tengan ninguna duda. Seremos altamente beligerantes en la denuncia de las consecuencias. Frente a su coacción tiránica, nuestra libertad individual; frente a su control e intromisión estatal, nuestra autonomía familiar, y frente a su despotismo, nuestra alternativa de libertad y patria. Votaremos en contra.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta –miraré de no cridar tant. *(Rialles.)* Bé, ja dic per endavant, conseller, que nosaltres ens abstindrem en la votació d'aquest decret i demanarem la seva tramitació també com a projecte de llei. Després explicaré una mica més de per què volem demanar la seva tramitació com a projecte de llei, en el cas de que finalment sigui aprovat.

Primer, començar amb un debat previ de naturalesa més general. Davant de les crisis, davant de les emergències, i en particular de les emergències sanitàries, com ha estat i és la de la covid-19, considerem –i entenc que hi estarem d'acord– que la funció de tot govern és, per una banda, i principalment, la provisió; la provisió de serveis i de recursos per fer front a totes aquelles conseqüències, en aquest cas, de la crisi sanitària, amb especial accent en tot allò que és la intensificació de la provisió de recursos i de serveis públics per tal de fer-hi front. I també, no hem de negar-ho, la funció de control i de restricció. Evidentment, això també forma part de les funcions d'un govern davant d'una crisi sanitària, i, en aquest cas, de la restricció del control per tal, efectivament, d'exercir una adequada prevenció epidemiològica.

Malauradament –i considerem que aquest Govern no n'és una excepció–, les respostes dels governs són més aviat febles en provisió i molt intensives en control i restricció, i a vegades una cosa porta a l'altra: com més feblesa hi ha en la política de provisió, més s'accentuen les polítiques de control i de restricció. I pensem que aquest decret, la filosofia d'aquest decret va en aquest sentit: una intensificació de les mesures de control en un context, des del nostre punt de vista, de mancances importants des del punt de vista del que és la provisió, en aquest cas en el sistema escolar i en el sistema sociosanitari, pel que fa a tots aquells recursos que serien necessaris per millorar les condicions d'abordatge d'una pandèmia com aquesta en l'àmbit escolar. I podríem parlar, per exemple, de tot allò que caldria per baixar substancialment les ràtios a les aules.

Bé, una altra qüestió que nosaltres volem destacar. És molt important tenir molta prudència davant de tot allò que sigui la difusió de dades sanitàries, si no està absolutament justificat des del punt de vista epidemiològic i si no compta amb el consentiment voluntari de les persones concernides, perquè, altrament, pot esdevenir un precedent molt preocupant que després pugui ser extensible a altres escenaris de control social o, per exemple, de control laboral no democràtic –ja sé que no és el cas ni és la intenció–, però podria ser extensible, en base a determinats precedents, a

mesures de control social o laboral no democràtic per sobre de lo que seria la racional resposta a nivell sanitari.

Per tant, cal control i prevenció de riscos i de la transmissió? Cal control i vigilància epidemiològica? Sí, però cal també respecte als drets fonamentals, sens dubte, des del nostre punt de vista.

I, bé, una altra qüestió a considerar en el context actual en el que vostès proposen aquest decret: a les escoles, les famílies ja aporten les dades de vacunació dels seus fills i filles, ja és una informació que s'aporta des de les famílies. Un altre element a tenir en compte: per ara, la vacunació no és obligatòria.

Per tant, la proposta, la novetat que planteja el decret interpretem que, pel que fa a la transferència de les dades de vacunació des del Departament de Salut a les direccions dels centres, afecta fonamentalment a les treballadores dels centres. Això requeriria, des del nostre punt de vista, un marc de concertació –que, si ho hem entès bé, no ens consta que s'hagi produït– amb les treballadores i amb les seves representants. D'altra banda, atribueix a les direccions dels centres competències i funcions que correspondrien a l'autoritat sanitària.

Una altra qüestió també a tenir en compte: fa referència, el decret, a activitats extraescolars i educació en el lleure, però, en canvi, després no hi ha cap concreció a com això s'aplica en aquest àmbit, denotant una certa inconsistència.

Hi hauria una alternativa –hi hauria una alternativa–, una bona solució a tota aquesta qüestió, que seria el consentiment voluntari, és a dir, que tota persona que es vegi afectada per aquesta actuació pugui fer un consentiment voluntari de que, efectivament, les seves dades de vacunació passin del Departament de Salut a l'àmbit de l'educació.

Tenint en compte, dit tot això –i acabo, presidenta–, l'alt nivell de vacunació que tenim en aquests moments en tota la població; afortunadament, la baixa o molt baixa incidència de positius en l'àmbit escolar, considerem que és un decret precipitat, que cal pensar-lo millor, cal debatre'l millor i cal més diàleg amb el conjunt de la comunitat educativa.

Per tant, nosaltres ens hi abstindrem i en demanarem, en cas que s'aprovi, la tramitació com a projecte de llei.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta de decret llei. Entenem que el que es planteja aquí és traslladar, traspasar, diguéssim, les dades del Departament de Salut amb relació a la vacunació per tal de possibilitar la classificació de l'alumnat en dos grups per garantir les polítiques preventives en el cas de detecció d'un positiu.

Crec que és la modificació de l'article 8 del decret i, per tant, entenem que no té més secret que això i entenem que és necessari per poder fer la correcta política preventiva en el si de les escoles.

Tanmateix, però, el decret llei que es modifica, l'article 8, és el Decret llei 41/2020, que parlava de més coses que del traspàs de les dades als centres educatius –amb la garantia de protecció de dades, només faltaria!–, parlava de més coses. I coses importants que hagués estat bé també que el Departament d'Educació s'hagués plantejat en aquests moments d'abordar.

Per exemple, començava el decret llei, de l'any 2020, que ara es modifica..., començava concretant unes prestacions econòmiques per a les empreses i treballadors autònoms del sector del lleure per poder fer front a les pèrdues que la paralització de

l'activitat els hi havia provocat. Cosa molt lloable i molt positiva, evidentment, per garantir que aquell sector del lleure pugui seguir actuant un cop superats, diguéssim, aquells nivells de confinament i tal. Però, clar, hauríem de recordar que aquells ajuts que es van aprovar, que es van dotar no han arribat a qui havien d'haver arribat, perquè els treballadors i treballadores del sector del lleure resulta que no han vist res d'aquells ajuts que van rebre les empreses amb relació a aquest tema. Uns treballadors que, a més, tenen el conveni col·lectiu congelat des de l'any 2018 i tenen enfront unes patronals, que són les que han rebut aquests ajuts, que no desbloquegen aquell conveni col·lectiu perquè no volen abordar cap tipus de millora de les condicions laborals dels seus treballadors que són, en definitiva, els que presten al sector l'activitat aquesta de lleure educatiu que reben els infants i joves d'aquest país.

Fora bo que el Departament d'Educació tingués en compte aquesta realitat per entendre que hi han determinades negociacions que es fan amb els sectors econòmics que deixen de banda els representants dels treballadors, però que són després els treballadors qui han d'executar les relacions, però les condicions de les prestacions es pacten amb les patronals sense cap tipus de correspondència ni de garanties que això arribarà a qui realment realitza la feina. Valdria la pena que ens ho plantegegéssim.

No és l'objecte d'aquest decret, evidentment, però ja que plantegem un decret que parla d'aquest tema val la pena tenir-ho present. Igual que tampoc s'està abordant la revisió del decret de menjador. Una activitat socioeducativa que també, en aquest marc de pandèmia, doncs, té les seves necessitats de protocols de realització. Però, més enllà fins i tot del marc de la pandèmia, aquest decret de menjador cal abordar-lo de manera urgent ja perquè porta temps pendent de revisió i on s'han d'abordar qüestions relacionades amb les ràtios, amb la jornada, amb la prestació.

No es tracta de parlar només del que mengem, que sí, sinó també de com mengem. Perquè el com mengem també és educatiu i també és preventiu. Valdria la pena també que, a l'hora de fer decrets d'aquestes característiques, ens plantegegéssim més coses més enllà, diguéssim, de la simple modificació de l'article 8, necessària per poder garantir el traspàs de dades i la protecció d'aquestes dades, però entenent que estem parlant d'una realitat que és la tasca educativa, la tasca també del lleure educatiu i que això acaba impactant en unes condicions de treball que cal tenir-les presents. I que el 2020 vam donar ajuts a les empreses per poder garantir la prestació del servei, però no vam garantir que aquests ajuts també arribessin a les persones concretes que presten el servei i que són, en definitiva, les que han de garantir la màxima qualitat d'atenció als alumnes i, a més, aplicar les mesures preventives en cas de necessitat.

Res més i gràcies. En tot cas, votarem que sí a la mesura concreta que es porta avui.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputats i diputades... Conseller, el decret que avui ens presenta, la modificació del decret que avui ens presenta, és cert, és una evolució del que es va aprovar l'any passat, el 41/2020, i que realment el que fa és complementar, doncs, les necessitats de comunicació de les dades que llavors eren per diagnòsi, o sigui, dades diagnòstiques en aquell moment, amb les dades de vacunació. I que realment són necessàries per poder fer un seguiment adequat de les quarantenes que es podrien establir a les escoles i als centres educatius.

Però volia començar..., o fer una prèvia: realment hem de posar en valor el que s'ha fet als diferents centres escolars a tota Catalunya. I crec que això ha sigut... Mantenir obertes les escoles durant tot el curs passat ha sigut un èxit, de fet, crec

que col·lectiu, a pesar que no coneixíem com fer-ho. I realment, en aquest cas, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya s'ha aconseguit mantenir oberts els centres escolars durant tot un curs, tot i les diferents restriccions i els protocols que s'havien d'aplicar.

I aquí sempre hem de llançar..., en aquest cas, doncs... o, en aquest cas, validar i posar en valor, doncs, tot el que han fet les famílies, tot el que ha fet el conjunt dels professors i del món educatiu i també els nens, que al final són d'alguna forma els que han hagut de patir les restriccions que hem vist o que hem sofert.

Sobre aquesta modificació que es fa del decret, dir, doncs, que aquesta, diguéssim, coordinació que es fa entre Salut i Educació és necessària. Jo no sé si també es podria plantejar per a altres àmbits com poden ser les activitats extraescolars i de lleure, en aquest cas, que, com s'ha dit també aquí, doncs, han patit durant molt de temps la restricció d'actuació, com altres àmbits i sectors de la nostra societat.

Però veig que possiblement, doncs, en aquest cas és molt més complicat i la seva tramitació, la seva gestió jurídica és complexa.

S'ha parlat també, i aquí també coincideixo amb alguns diputats, doncs que les dades evidentment han de ser confidencials, i ho deia el senyor Riera, que són dades molt sensibles i que s'han de tenir, doncs, d'alguna forma molta cura en com es fa el seu ús. Potser també podríem haver tingut aquesta cura quan es van utilitzar les dades de tots els catalans l'U d'Octubre, que encara estan doncs navegant per la xarxa. Possiblement, ambdues sensibilitats són compatibles, però sí, evidentment, nosaltres creiem que aquestes dades han de ser totalment confidencials i s'ha de tenir molta cura en com s'utilitzen. Ho farem i ho hem fet sempre amb totes les dades, aquestes i qualssevol altres.

Creiem també, i s'ha parlat, que els protocols actuals a l'educació, doncs, poden o haurien d'anar modificant-se, crec que ho hem de dinamitzar. No podem deixar àrees del nostre espai, de la nostra societat com és l'educació, doncs, endarrerits amb l'obertura que es fa a altres espais i ja s'ha parlat avui durant tot el dia, com espais de lleure o espais d'oci nocturn que, per sort, ja s'han obert perquè també han trigat moltíssim en què es puguin obrir.

Finalment, nosaltres serem responsables i crec que no ens podem oposar a aquest decret. Ens abstindrem, conseller. Creiem que és necessari per a la gestió de les nostres escoles.

Però dir i volia comentar, respondre o parlar en algun moment sobre el que ha comentat la senyora García. Senyora García, jo entenc bona part del que diu vostè sobre les llibertats individuals, però la pandèmia ha existit, ha mort gent i la covid ha existit. I, per tant, crec que això no ho podem negar mai. I quan es parla de que el globalisme és el culpable del que està passant i el que està passant aquí, jo, com a liberal, li he de dir que és tot el contrari. Davant l'autarquia, davant la defensa de l'autarquia i de l'autoconsum bàsicament o de l'autogestió, crec que hem de donar suport. Com a liberals sempre ho hem fet, d'això del lliure mercat i precisament del globalisme, la llibertat d'associació, la llibertat de totes les persones i la igualtat jurídica entre tots. Crec que aquests són els principis de qualsevol democràcia liberal que tenim a Europa.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, mantenir escoles obertes durant una pandèmia obliga, jo crec, sí o sí a cedir dades sanitàries. Tots volem un entorn segur per als nostres fills i el que hem de fer, per facilitar un entorn segur als nostres fills, és donar eines als centres educatius per tal que aquest entorn sigui segur. I això és una eina més. La cessió de dades sanitàries és una eina i la cessió de les dades de vacu-

nació és una eina més. No obstant, jo he sigut sempre molt crítica en com Govern ha gestionat l'obertura dels centres escolars i la gestió de la covid en els centres escolars i avui crec que també haig de ser crítica. Sempre he cregut que els centres educatius anaven molt per davant de Govern en la implantació de protocols i en la presa de decisions. S'han hagut d'organitzar, o millor dit autoorganitzar, a vegades sense els materials adients i tenint instruccions contradictòries que canviaven d'un dia per l'altre i ho han fet molt bé i crec que cal que tinguin el reconeixement de tots.

Vostès els hi van dir als centres educatius que no podien demanar les dades de vacunació dels alumnes i, al mateix temps, els deien que no calia confinar els alumnes d'un positiu si aquests estaven vacunats. Això era un contrasentit; no tenia cap lògica, perquè els centres educatius no podien verificar si un alumne de la classe, company d'un positiu, estava o no estava vacunat. Avui venim a solucionar aquest problema i, per tant, com dic, que els hi donem una eina més per fer una bona gestió i mantenir les escoles, doncs, segures. Però ho fem tard i ho fem amb una sensació permanent d'improvisació amb les mesures que adoptem, que jo crec que és una constant en com es gestiona a les escoles tot el tema d'espais segurs i de covid.

He dubtat molt en quin vot havia de fer, si havia de fer una abstenció o si havia de fer un vot a favor, perquè em semblava que no és potser el procediment correcte per prendre aquesta decisió, però haig de reconèixer que em preval, crec, la urgència que tenim avui, perquè, com dic, anem tard de que realment les escoles puguin disposar d'aquestes dades, no? I, per tant, el nostre vot serà favorable en aquest punt.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Tònia Batlle.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bon dia. Com molt bé ens ha explicat el conseller, estem davant d'una modificació que afecta el correcte funcionament i desenvolupament necessari per a la gestió de la pandèmia en l'àmbit educatiu. Deixin-me fer un incís en una proposta de resolució aprovada en el debat de política general, que es va portar a terme en aquesta cambra fa unes setmanes, referent a les polítiques educatives, amb un punt en el qual es deia: «Actualitzar i donar continuïtat coordinadament amb el Departament de Salut dels protocols de la covid als centres educatius per garantir que el curs 2021-2022 es pugui desenvolupar amb presencialitat i seguretat.» Amb el Decret 41/2020 es va establir la comunicació de dades del Departament de Salut a les direccions dels centres educatius, tal i com se'ns ha explicat recentment, una mesura molt necessària per a la gestió àgil de la pandèmia, sempre apellant al manteniment per part dels centres de la confidencialitat de la informació, com s'ha dit.

Durant el curs passat, es van anar aplicant totes les mesures addicionals possibles amb el Departament de Salut per tal de les..., que les escoles fossin segures i poder garantir que estiguessin obertes. Va ser gràcies a aquesta comunicació i a aquests protocols que es va aconseguir un resultat positiu. I en això és en el que continua treballant el departament. Per trencar cadenes de transmissió i aplicar les mesures de confinament dels contactes estrets al més ràpidament possible i de forma més adequada, una gestió que va facilitar que el curs passat com bé sabem comencés el cent per cent presencial i també hi acabés. En els passats dies hem vist com poc a poc estem tornant a la normalitat i en aquestemicicle, doncs, en tenim la prova aquesta setmana. Tot i que la mascareta encara ens acompanyarà un temps, segons en quins espais, per poder arribar a la plena normalitat i evitar noves onades, necessitem continuar amb una gestió acurada.

Introduir les dades de vacunació dels nens i nenes de les escoles que encara no estaven incloses fins ara en l'àmbit de col·laboració entre el Departament de Salut i

els centres s'ha de fer de manera urgent, i és per això que avui es porta la modificació d'aquest decret. Per tant, s'ha de facultar el departament esmentat a fer aquesta comunicació, tant amb les dades de la vacunació de l'alumnat, el personal docent, d'administració i de serveis, com s'ha dit.

Podríem entrar en un debat, com hi ha hagut en alguns mitjans els últims dies sobre el dret a la intimitat, ja que són dades sensibles i personals, però aquí ens empara la llei de protecció de dades. És un debat que ha aflorat també com a conseqüència de la pandèmia en els darrers mesos sobre la ponderació entre el dret a la salut o l'economia del país. Però la situació d'emergència –deixi'm dir– sanitària obliga els poders públics, des de les respectives responsabilitats, a adoptar totes aquelles mesures organitzatives que contribueixin a millorar l'eficàcia i la gestió del control d'aquesta pandèmia, adaptant-les, està clar, a l'evolució de la situació.

Per tot el que he exposat i per responsabilitat, com no pot ser d'altra manera, el nostre vot serà favorable a la modificació de l'article d'aquest decret.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats. En un context de pandèmia, de confinament, de por i d'incertesa, quan es desconeixien bona part dels efectes de la covid-19, quan es va interrompre l'activitat lectiva tal i com la coneixem, quan es va forçar als centres educatius a reinventar-se i tenint 1 milió i mig d'alumnes que no van poder tornar a l'escola durant sis mesos, el Govern va prendre una decisió difícil però necessària.

S'havia de garantir una educació presencial, equitativa i no segregadora, entenent l'educació com un dret fonamental dels infants i els joves, que mereixen un entorn social i comunitari amb la màxima seguretat i qualitat. S'havia de garantir una educació de qualitat, i així es va fer. De fet, el president Aragonès, en aquell moment vicepresident, defensava que calien inversions excepcionals perquè l'escola catalana tingués una atenció personalitzada i corregir aquestes desigualtats educatives que la covid-19 havia provocat.

Es va aplicar el Pla econòmic addicional per al curs 2020-2021, amb una inversió extra de 370 milions d'euros a Educació –no previstos en aquell moment al pressupost 2020–; 233 d'aquests milions per a la contractació del nou professorat i personal d'atenció educativa; 33 milions per al Pla de millora de necessitats educatives i 103 milions per al Pla d'educació digital.

Amb aquestes mesures i altres decrets com l'anterior, vam permetre que el Departament d'Educació, Salut, ajuntament i equips de coordinació territorial treballessin conjuntament per a la detecció de casos de la covid-19 i la seva gestió. Podem dir que gràcies a aquestes iniciatives polítiques, a l'aposta del Govern per l'educació i l'actualització del sistema educatiu es va poder garantir un dret bàsic, com és el dret d'educació, a tot alumnat.

I mitjançant el Decret Llei 41/2020, de 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit d'educació en el lleure i les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la covid-19, es va establir la comunicació de dades del Departament de Salut a les direccions dels centres educatius com a mesura del tot necessària per a la gestió de la pandèmia més àgil i diligent.

Ara calia fer un pas més, anar més endavant, i incorporar no només la comunicació d'aquestes proves diagnòstiques, sinó també incorporar la vacunació de la covid-19. I això és precisament el que regula aquest decret que avui estem debatent.

Necessitàvem fer aquest pas, i aquest decret el que permet és incorporar, precisament, les dades de vacunació per seguir garantint un sistema educatiu que a aquest país funcioni de la millor manera possible, perquè no podem deixar ningú enrere i hem de garantir que les escoles siguin espais segurs i de cohesió social.

Aquesta és la nostra aposta, i ho seguirem garantint. Per tant, com no podia ser d'una altra manera, el nostre vot serà favorable.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i que els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 20/2021.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat de 107 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions, i una persona que no vota.

Per tant, el decret llei ha estat validat.

Com que hi ha hagut grups parlamentaris que han demanat la seva tramitació com a projecte de llei, votem ara la seva tramitació com a projecte de llei.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, 23 vots a favor i 111 vots en contra, el decret ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 22/2021, del 5 d'octubre, de modificació de l'article 211 de la Llei 2/2014, del 27 de gener, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, relatiu a l'acreditació d'una tercera llengua per part de l'estudiantat de grau de les universitats catalanes

203-00011/13

Passem el sisè punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 22/2021, del 5 d'octubre, de modificació de l'article 211 de la Llei 2/2014, del 27 de gener, de mesures fiscals, administratives... *(Fora remor de veus.)*

Silenci, si us plau! Els demano que els diputats que no es queden al debat previ a la votació s'absentint de la cambra en silenci.

...de modificació de l'article 211 de la Llei 2/2014 del 27 de gener, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, relatiu a l'acreditació d'una tercera llengua per part de l'estudiantat de grau de les universitats catalanes.

En primer lloc, intervindrà la consellera de Recerca i Universitats per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la senyora Gemma Geis, consellera.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bon dia diputats, diputades, presidenta del Parlament, Mesa. Avui sotmetem a votació la convalidació del decret llei de flexibilització dels requisits d'acreditació de tercera llengua. Per nosaltres, com a Govern, aquest decret llei constitueix l'inici per fer efectiva la voluntat del Govern d'afrontar el repte de país que tenim respecte a l'aprenentatge de llengües estrangeres dels estudiants.

Casualment, com a diputada, ja vaig portar el decret de moratòria, i per tant, agafem el lideratge per transformar. En aquest sentit, hi ha tres eixos bàsics al Departament de Recerca i Universitats. El primer, garantir l'autonomia universitària de forma coherent i no a la carta. La segona, fer polítiques d'equitat, fomentar la inclusió, vetllar per la igualtat d'oportunitats i la garantia d'accés als estudis, i en una

universitat amb una mirada oberta al món, garantir les aptituds lingüístiques dels estudiants en una tercera llengua per garantir la seva ocupabilitat.

Hem d'afrontar el repte de la tercera llengua com un repte de país, i en aquest sentit, reforcem i reforçarem la col·laboració amb el Departament d'Educació, perquè cal afrontar l'aprenentatge de les llengües de manera integral i en totes les etapes educatives.

Com a sistema universitari ens sentim interpellats i prendrem les mesures que calguin, i com a conselleria de Recerca i Universitats, no renunciem a la part de responsabilitat que ens toca, però abans d'entrar en el contingut del decret llei, voldria donar compte al Parlament de la seva necessitat i urgent aprovació, perquè és una mesura d'urgència.

Aquest decret llei té com a origen la llei d'acompanyament dels pressupostos de 2014, que instava tots els estudiants de grau de les universitats catalanes a acreditar el coneixement d'una tercera llengua de les llengües de les proves establertes a les PAU, i que a partir del curs 2018-2019, s'exigia el certificat del B2.

Ara bé, la llei del 2014 plantejava un problema, i és que no donava la cobertura jurídica necessària perquè calia modificar totes i cadascuna de les memòries dels graus, i això, a la pràctica, no es va produir en tots els casos. I aquesta és una realitat que coneix la comunitat universitària. No hi havia una cobertura jurídica suficient per exigir el requisit del certificat del B2.

Per això, l'any 2018, el Govern va sotmetre a votació d'aquest Parlament una moratòria de l'acreditació de l'exigència del B2. Una moratòria que, si aprovem el decret llei avui, ja no tindrà efectes als estudiants que van començar els seus estudis el curs 2018-2019, i que han acabat aquest curs passat. Aquest decret llei dibuixa el marc jurídic aplicable a aquests estudiants i també dona cobertura jurídica als estudiants actuals i als futurs.

Així mateix, passem de la certificació a la flexibilització dels mecanismes per acreditar la competència lingüística. Hem vingut a fer polítiques, i les polítiques no se sustenten amb moratòries. Tenim el repte i l'assumim. El sistema universitari mira al món i el sistema universitari no renuncia al coneixement de la tercera llengua. Per això, el passat mes de març, per unanimitat, el Consell Interuniversitari de Catalunya va aprovar flexibilitzar els mecanismes d'acreditació dels coneixements de la tercera llengua. I en aquest sentit, deixin-me, permetin-me que faci un parèntesi.

Què és el CIC? El CIC és el Consell Interuniversitari de Catalunya, és l'òrgan de coordinació del sistema universitari català, i és l'òrgan de consulta i d'assessorament del Govern en matèria d'universitats. És un instrument clau i molt específic de Catalunya, de la política universitària catalana, perquè allà s'hi troben representades totes les universitats amb els seus consells socials i els estudiants, i per tant, és important també que el Parlament conegui aquesta funció d'acord, de consens i d'espai de coordinació del CIC, perquè estableix i fa aquestes funcions de coordinació del sistema universitari.

En el CIC es va aprovar per unanimitat, el passat mes de març, flexibilitzar els mecanismes d'acreditació, de certificació de la suficiència i el coneixement d'una tercera llengua. Flexibilitzar no és renunciar, sinó que vol dir que serà possible que les universitats, conjuntament amb el CIC, puguem treballar per desenvolupar aquests mecanismes de coneixement de la tercera llengua. I, a més a més, permetin-me també que els informi que la setmana passada vam tenir una altra reunió del CIC amb els rectors i els estudiants i el conjunt d'òrgans, consells socials que formen part del CIC, i ja hem començat a treballar com desenvolupar aquest decret, i per tant, com desenvolupar aquesta flexibilització.

El Govern, des del Govern estem compromesos amb les aptituds i els coneixements lingüístics dels estudiants de les universitats catalanes i amb la seva capacitat per la seva entrada, per la seva..., per garantir la seva ocupabilitat en el món

laboral. I per què ho flexibilitzem? Per què no s'haurà d'acreditar la suficiència lingüística només amb el certificat del B2, sinó que s'obre la porta a fer-ho a través d'assignatures que siguin cursades en una tercera llengua, s'obre la porta a fer-ho a través de la presentació de treballs de final de grau en una tercera llengua, i s'obre la porta a fer-ho, també, en pràctiques en empreses estrangeres o també amb altres mecanismes en virtut de l'autonomia universitària. Per tant, aquesta flexibilització el que fa és obrir la porta a que aquest coneixement lingüístic es pugui acreditar a través d'altres mecanismes.

Imaginín-se vostès, per exemple, un estudiant de Turisme que pugui presentar el treball de final de grau en anglès. Doncs em sembla que és una bona manera també d'acreditar aquest coneixement lingüístic i de vetllar per la seva ocupabilitat, per exemple. Hi hauria molts altres casos.

Per tant, aquesta flexibilització, a més a més, també ens permetrà incloure més llengües, més llengües que puguin ser acreditades com a tercera llengua també en coordinació amb les PAU, i per tant, no només l'anglès sinó d'altres llengües que també puguin ser interessants en funció dels perfils dels estudiants o la tipologia dels graus, dels màsters als que vulguin accedir. I no només això, sinó que això també és important perquè hem de treballar en el marc de fer polítiques d'inclusió, que aquest decret llei també ens permetrà tenir en compte les realitats personals i les capacitats diverses, també, dels estudiants, que fins ara era uniforme, i per tant no es podien atendre algunes circumstàncies específiques de part dels estudiants.

Per tant, aquest decret llei ens permet posar fil a l'agulla a l'aprenentatge de les llengües a la universitat, i no només això, sinó que com a Govern coliderem i ho coordinarem.

El que farem en el pressupost del proper any és incrementar fins a tres vegades el pressupost que la Generalitat de Catalunya destinava al coneixement de les terceres llengües. Crec que és important, a part dels fets, posar suport i posar dotació pressupostària. I, en aquest sentit, amb els serveis de llengües de les universitats i amb els rectors i amb els vicerectors treballarem com aquest increment pressupostari, que el triplicarem, ens permeti, doncs, maximitzar també aquest coneixement i aquestes possibilitats dels estudiants en el marc dels estudiants de grau.

Per tant, governar és prendre decisions. Governar és no dilatar les problemàtiques, sinó liderar-les i prendre-les amb força. I a nosaltres ens interpella el present i el futur del nostre jovent i, per tant, com a conselleria de Recerca i Universitats, com a Consell Interuniversitari que va aprovar el passat març aquest decret llei, esperem que els diputats i diputades d'aquest Parlament ens acompanyin en aquest repte que assumim com a sistema universitari de reforçar el coneixement de la tercera llengua.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició, amb un torn de paraula de cinc minuts, segons com vam acordar en la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bon dia, consellera Geis; bon dia, diputats i diputades. El 2013 el conseller Mas-Colell va anunciar la seva voluntat o la voluntat del seu Govern d'establir l'obligatorietat del nivell de B2 per finalitzar un grau a les universitats catalanes. I això ho va fer efectiu amb una llei de mesures l'any 2014, modificava un article puntual.

Nosaltres ja li vam dir que no ens semblava bé fer-ho d'aquella manera, que era un tema prou complex i prou profund com per fer-ho per altres vies, però, evidentment, en aquell moment no se'ns va escoltar tot i que evidentment compartíem

aquell objectiu, com el compartim avui. Compartim l'objectiu que els nostres estudiants surtin de l'àmbit universitari amb aquest nivell de B2.

Aleshores, en aquell debat del 2014, ja els vam dir que era molt precipitat demanar l'obligatorietat aleshores, i vam fer una esmena perquè fos al 2018. Com són les coses quan van passant el temps, és que la realitat és molt tossuda. Què va passar? Que va arribar el 2018 i no, consellera, no el Govern, va ser el Grup Socialistes que va entrar una proposició de llei després que durant deu mesos ni el Govern fes cas, ni el Ceucat ni els rectors, per a aquella moratòria. (*Alguns aplaudiments.*) Vam entrar la moratòria..., que va acabar passant el que ja havíem demanat al 2014, i aquella moratòria ens porta fins avui.

Per què? Perquè el Govern no ha fet res en aquest temps, consellera. Vostè parla del Departament d'Universitats i Recerca, però forma part d'un govern, un govern, a més, que fa sis anys que governa. No han fet res –no han fet res. I això en què ho veiem? Doncs miri, que en aquell 2018, quan vam presentar aquella proposició de llei amb la meua companya, Esther Niubó, que és la responsable dels temes d'educació, vam presentar una proposta de resolució amb polítiques –amb polítiques– i recursos per, justament, aconseguir que els nostres estudiants, no a la universitat sinó des de la primària, poguessin anar-se formant i obtenint aquell nivell d'anglès. I què va passar? Que es va aprovar aquella proposta de resolució, com tantes coses que aprovem en aquest Ple, però no es va portar a terme. I no hem fet res en aquest temps. Ni tenim més professors en llengua anglesa ni tenim recursos per a formació permanent del nostre professorat a l'educació primària ni tenim més places a les escoles oficials d'idiomes. És a dir, aquest Govern no ha fet cap esforç –cap esforç– en polítiques i recursos per aconseguir aquell objectiu lloable del conseller Mas-Colell. No han fet res.

I podem..., aquí, si ho mirem amb algunes dades ho veurem. I les vull compartir perquè això que avui passa aquí és gros, eh?, és bastant gros, quan tot el dia ens posem al capdamunt d'Europa o en un estat globalitzat. Doncs, miri, escoltin, l'educació..., per aconseguir la igualtat d'oportunitats hem d'apostar per l'educació, i l'educació és un dels millors ascensors socials. Si els nostres estudiants no saben anglès és difícil que puguin competir en una societat del coneixement i en un món cada vegada més globalitzat. I nosaltres, en comptes de seguir exigint o posant recursos, el que fem és renunciar. No ens sembla de rebut.

Miri, algunes dades. Any 2008, Enquesta d'usos lingüístics de la població: només un 33,9 per cent de la població major de quinze anys té coneixements d'anglès –33,9. Miri, en un altre..., dades del Ministeri d'Educació i Formació Professional del curs 2018-2019, només el seixanta-u per cent dels nens d'infantil, tres-sis anys, cursa anglès, vint-i-tres punts menys que el global d'Espanya. Sempre ens volem comparar, doncs aquí hi perdem i bastant. Però és que, a més a més, si comparem aquesta educació infantil de tres a sis anys a l'educació pública o l'educació concertada, és de traca: a la pública només el 48,6 per cent i a la concertada un 86,7. És a dir, segueixen vostès segregant. Segueixen vostès generant dues velocitats, una societat a dues velocitats on, aquell que s'ho pot pagar, més enllà de l'escola pot dedicar recursos a millorar el seu nivell d'anglès i aquell que no en té va quedant enrere. Aquesta és la societat que vostès estan generant des de l'any 2012, on, per cert, el conseller Mas-Colell va començar a fer retallades a les universitats i avui encara mantenim entre un quinze i un vint per cent de recursos menys en comparació amb l'any 2010. Això és el que ha passat.

I vostès, que no han dedicat ni polítiques ni recursos en tots aquests anys a l'anglès, ara ens diuen «renunciem-hi», «no, flexibilitzem-ho». Ho entenc. Els rectors diuen: «Escoltin, m'arriben els estudiants amb poc nivell d'anglès. No puc no donar graus universitaris perquè no tinguin aquest nivell d'anglès.» Si el problema no és de les universitats, que han fet més del que devien sense els recursos, que estan asfixiades, per cert, des del 2012.

Sí, sí, i tant ja poden fer així amb el cap, els consellers de Junts, ja poden... (*Remor de veus.*) Les xifres: 1.000 milions d'euros el 2010, 850 el 2020. I els dic una cosa, el Pla nacional per a la societat del coneixement obligava cada any, des del 2020 –ho sap el conseller Tremosa–, a posar 80 milions. Ja portem dos anys de retard. A veure si aconseguim aquest any 2021 fer el salt.

Per tant, vostès hi renunciïn. Compartim l'objectiu, però vostès hi estan renunciant i, per tant, nosaltres no podem compartir del tot aquest decret llei. Entenem aquesta flexibilització i compartim el neguit i l'angoixa dels rectors, però em sembla que el Govern avui el que fa és aprovar un fracàs i renunciar a l'ambició que Mas-Colell va posar aquí sobre la taula fa vuit anys.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Señores diputados, han pasado siete años desde que el Govern impuso el nivel B2 de lenguas extranjeras, de terceras lenguas, como requisito para la obtención del título de grado universitario y hoy nos anuncian que ya no será necesario; otra muestra más de la incompetencia de la gestión del Govern de la Generalitat: orden, contraorden, desorden.

No olvidemos que la universidad, desde sus orígenes, se caracteriza por su espíritu universal, crítico, tolerante, plural de respeto y de esfuerzo. Por eso, el marco de libertad, de pluralidad y de neutralidad ideológica y política es el necesario e imprescindible para que la actividad intelectual y científica se desarrolle por un buen cauce, sin temor a condicionamientos ni restricciones institucionales. Desgraciadamente, los rectores de las universidades públicas catalanas han fulminado este principio de neutralidad ideológica y política institucional, como recientemente ha manifestado el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, condenando a la Universidad de Barcelona por vulnerar este principio fundamental. Aprovecho también la oportunidad para solidarizarme nuevamente con la organización juvenil S'ha Acatbat!, tras el atentado sufrido hace dos semanas en la Universidad Autónoma de Barcelona, protagonizado por hordas totalitarias comunistas, ya que (*remor de veus i alguns aplaudiments*) ni el rector de la Universidad Autónoma ni la *consellera* Geis se han dignado a condenar este brutal ataque a la libertad y, por lo tanto, a la esencia de la universidad.

En VOX abogamos por la libertad y la defensa de la autonomía universitaria, ya que es la mejor base para fomentar la competitividad y la excelencia. Aunque nos vamos a abstener en esta votación, porque somos partidarios del debate parlamentario y queremos que este decreto ley se tramite mediante un proyecto de ley, creemos que este cambio es positivo: permitirá a las universidades escoger el método que consideren más adecuado para que los alumnos dominen una lengua extranjera, ya sea a través de un mayor número de asignaturas impartidas en terceras lenguas, de prácticas en empresas extranjeras, de estancias en otras universidades, de trabajos de final de grado en lengua extranjera, de la exigencia del nivel o certificado que considere oportuno cada universidad; todo ello ayudará, en definitiva, a que las universidades se puedan posicionar, a que cuenten con un valor añadido y a competir por lograr que sus alumnos alcancen la mejor formación en idiomas posible.

Es necesaria –es necesaria– la autonomía universitaria en la formación de terceras lenguas, pero también esta necesidad tiene que ir acompañada con una revisión regular por parte de un órgano cualificado como podría ser, por ejemplo, la Agència de Qualitat Universitària, que verifique la solvencia conseguida por los alumnos.

No obstante, el problema es estructural, es de fondo: el actual modelo educativo catalán no fomenta una enseñanza adecuada de terceras lenguas –tampoco, por cierto, del castellano, lengua de la mayoría de los catalanes y, por otro lado, minorizada en la escuela y en la Administración autonómica–, provocando que el estudio de idiomas dependa en exceso de las extraescolares.

Además, el marco general de las políticas actuales en educación ridiculiza el esfuerzo y la excelencia. Por ejemplo, la LOMLOE permite promocionar en los cursos, pasar de curso, en la ESO, con cualquier número de asignaturas –no importa– suspendidas, y el acceso a la selectividad con una asignatura suspendida en bachillerato.

Los resultados de competencias básicas de este año de cuarto de ESO han descendido en matemáticas e inglés. Las pruebas para acceder a las carreras de Educación Infantil y Primaria solo las superaron el cincuenta por ciento de los examinandos. Además, según el informe *de detecció de nivell d'idiomes entre estudiants del nou accés a la Universitat Autònoma de Barcelona del 2009 al 2019* solo el cincuenta por ciento tiene el nivel adecuado de inglés cuando llega a la universidad.

Si nos fijamos en las subvenciones para el fomento y uso de las lenguas en el ámbito universitario, veremos como las otorgadas por Interlingua se repartieron de esta manera: un cincuenta y tres por ciento para proyectos en catalán; un cuarenta y cuatro, para proyectos en inglés; un tres por ciento para proyectos en otras lenguas, y, oh, sorpresa, un cero por ciento para proyectos en castellano –total, apenas lo hablan 540 millones de personas en el mundo.

Bien, para finalizar, en el debate de proyecto de ley de ciencia en Cataluña en el que estamos inmersos, hay una prioridad, y es la de la internacionalización, y nos parece muy bien; resulta paradójico que se pretenda internacionalizar la universidad y que se empleen más recursos en el aprendizaje del catalán que en cualquier otra lengua.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera, avui, doncs, els hi anuncio que votarem que sí. Votarem que sí, tot i això farem un dels nostres sí crítics, perquè pensem que queda molta feina per fer, no? I només cal revisar què deia aquesta Llei 2/2014, que el que intentava és que el curs 2014-2015 tots els estudiants que anessin a la universitat poguessin, a l'acabar, acreditar aquesta tercera llengua amb un nivell equivalent al B2. També ens deia que els departaments competents en matèria d'universitats i d'ensenyament han d'instrumentar de manera coordinada les mesures necessàries i el calendari d'aplicació per facilitar que els estudiants accedeixin a la universitat amb les competències en terceres llengües, i tot això..., han passat molts anys i no ha passat.

Igual que també hem vist com el pressupost de la universitat, doncs, com ja s'ha dit, del 2010 cap aquí ha minvat i molt; per tant, no s'ha fet aquest esforç d'aquesta llei, no?, que el que pretenia era implementar aquesta tercera llengua. I pel camí va aparèixer aquesta moratòria, una moratòria aprovada en seu parlamentària el 2018, que pretenia, doncs, durant quatre anys fer aquesta moratòria perquè els estudiants que es matriculessin a la universitat el curs 2018-2019 ja després sí que complissin aquest requisit de la tercera llengua amb el B2.

Aquesta moratòria es va aprovar a correcció i a última hora per no deixar penjats els estudiants i també les rectores i els rectors de la universitat, que es veien obligats, si no, a incomplir la pròpia llei catalana.

I avui amb uns mesos més d'antelació –això sí que és veritat–, però tornem a estar al mateix, no? Finalitza d'aquí a uns mesos aquest curs i tornem a estar en una situació que els rectors i les rectores no saben què han de fer i que una part de l'estudiantat, doncs, està molt nerviós i es manifesten.

I el que fem, doncs, és aprovar aquest decret llei, que està bé, no?, perquè sí que és veritat que relaxa aquestes mesures i el nivell de B2 i el flexibiliza, però aquesta autonomia universitària que vostè ens n'ha parlat no ens acaba de convèncer, perquè després mirant les diferents universitats trobem diferències importants i que no haurien de ser, perquè sí que afecten l'equitat o la igualtat entre estudiants. Depenent de, per exemple, si estudien a la UDG o estudien a la Universitat Politècnica de Catalunya, es trobaran uns que a la UDG han d'aconseguir el B2, sigui com sigui –per ara, si no ho canvien–, i a d'altres universitats, per exemple, fent nou crèdits reconeguts ja tindrien aquesta suficiència de la tercera llengua. Però a d'altres universitats per ara no; se'ls hi demanen dotze crèdits i, a més, que complementin amb l'examen de B2. I, per tant, això no pot ser. Autonomia universitària sí, però que tots els estudiants, es matriculin a una universitat de Catalunya o a l'altra, han de tenir igualtat en aquest tracte. I això és el que s'ha de fer.

Aquest sí crític és per això, per posar el Govern... Vostè és nova en aquest càrrec. Tingui en compte, doncs, que al pressupost que ve cal augmentar el pressupost de la universitat. Tant a la universitat com en recerca cal prendre mesures que ens retornin a una universitat que està patint, i molt; que una universitat que té uns pressupostos molt ajustats, que l'any passat, com vostè sap, van salvar amb els pressupostos extra covid que van rebre, però que aquest any encara algunes universitats no saben com pagaran a final d'any les factures. I les factures vol dir les nòmines, i això tenint en compte la precarització de molt professorat universitari.

Per tant, hi ha molta feina a fer, hi han molts diners a invertir i, com vostè va dir el 2018 referent a la moratòria mateixa, s'hi han de posar els recursos. Vostè el 2018 va dir: «S'han de posar els recursos suficients perquè, si no, aprovem coses...» És clar, i ara ens trobem al 2021... Jo li dic el que va dir vostè: «S'han de posar els recursos suficients per garantir que el que aprovem es pugui fer, perquè, si no, són brindis al sol.»

I, evidentment, aquí també demanem, doncs, la defensa de la llengua catalana com a vehicular. Almenys el vuitanta per cent de les classes creiem que ha de ser en català i el vint per cent, doncs, en altres idiomes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Bé, avui assistim a un debat que la veritat és que és la crònica d'un desastre anunciat. És a dir, cada cop que comencem la legislatura a Catalunya des del 2014 ens preguntem quant tardarà a venir el decret que deroga l'obligatorietat de tenir el B2 o si el prorrogarem.

Per què? Perquè no s'ha fet la feina. S'han fixat uns objectius, que és que els estudiants, quan es treguin un títol universitari, tinguin un nivell de B2 d'anglès, però no s'ha fet cap feina per garantir el dret als estudiants a poder accedir a aquest nivell d'anglès. I el dret a l'educació superior i, per tant, a tindre un títol universitari no és només el dret de la gent que té un títol d'anglès, que s'ha pogut majoritàriament o pagar una acadèmia privada d'anglès, perquè de públiques n'hi ha molt poques, o fer estades a l'estranger, sigui Erasmus o sigui un altre tipus d'estada. I, per tant, el dret a tenir un títol universitari és del conjunt de l'alumnat i dels estudiants de Catalunya, i no només dels que han tingut recursos o la sort de poder aprendre anglès per altres vies.

Què va passar? Això es va aprovar el 2014 i al cap de quatre anys, bé, de tres anys, és a dir, quan els alumnes ja estaven a tercer de carrera es van adonar de que més d'una quarta part no podia tenir el títol universitari, perquè no podia acreditar que tinguessin el nivell B2 d'anglès, i es va haver de fer una pròrroga de quatre anys. I del 2018 fins al 2022 tampoc s'ha fet la feina i, per tant, per no posar en risc el fet de que els alumnes puguin accedir al seu títol universitari després d'haver estudiat tota la seva carrera, ens veiem obligats, el Govern es veu obligat a haver de derogar l'exigència del títol de B2. Que parlem sempre de l'anglès perquè és la tercera llengua prioritària en l'àmbit acadèmic, però en realitat és una qüestió que concerneix qualsevol tercera llengua que l'alumnat escollís per aprendre.

I a partir d'ara seran les universitats qui faran la feina d'acreditar que tenen un nivell d'anglès suficient, sigui impartint algunes classes en anglès, sigui certificant a través dels alumnes que han estat en estades a l'estranger que tinguin accés a acreditar que evidentment tenen el nivell en la llengua corresponent, o sigui fent, per exemple, els treballs finals de grau i les exposicions dels treballs finals de grau en anglès o per altres vies.

I és evident que aquesta és una opció millor que seguir exigint un títol que no té una gran part de l'alumnat a Catalunya i que és millor flexibilitzar les acreditacions en anglès i que totes les universitats puguin trampejar una mica vies alternatives per acreditar aquest nivell, que quan arribis a quart de carrera et diguin: «Bé, sí, has fet quatre anys d'arquitectura, però com que no tens el B2 no podràs ser mai arquitecte.»

Perquè situem els alumnes en un espai d'indefensió, per una qüestió molt senzilla: perquè els deures han de generar drets, i existia el deure d'aprendre anglès fins al nivell de B2 i no existia el dret a fer-ho en cap universitat de Catalunya. I això era un greuge evident i, a més, limitava la capacitat de molts alumnes d'aquest país, on hi ha també un biaix de classe evident i de recursos econòmics evident, a poder treure's un títol superior en el nostre país.

Arribats aquí, crec que és evident que Catalunya ha de millorar l'aprenentatge d'una tercera llengua, i crec que és un objectiu que segueix vigent com a país. Què necessitem? Creiem que, com a mínim... És a dir, hi ha una part del debat que ve de l'educació primària, de l'educació infantil i de l'educació secundària; crec que, fins ara, aquest debat s'ha plantejat molt tímidament a Catalunya –en altres comunitats, s'ha plantejat, al nostre parer també, amb certes incongruències, com el debat que han tingut del bilingüisme a la Comunitat de Madrid–, però, com a mínim, plantegem-lo en el sistema universitari.

Enguany, presentareu pressupostos. Hi hauria d'haver als pressupostos una partida que garanteixi que les universitats puguin garantir l'aprenentatge d'anglès als seus estudiants, sigui obligatori tenir el B2 o no. Si és un objectiu que els alumnes surtin amb un nivell suficient d'anglès, hem de ser capaços d'incloure aquest aprenentatge en el si de les universitats.

I no vol dir –i amb això ja acabo– que demà química orgànica es faci en anglès, perquè, si no saps anglès, ni aprendràs química orgànica ni aprendràs anglès per fer química orgànica en anglès. Vol dir que les universitats necessiten eines per tutoritzar i per garantir l'aprenentatge de l'anglès durant els quatre anys que un alumne es passa a la universitat, o durant els cinc anys que un alumne es passa a la universitat, i que això exigeix recursos econòmics, recursos humans, recursos pedagògics, etcètera, que va més enllà de quantes assignatures fem en anglès. I, per tant, que trenquem d'una vegada a Catalunya que només qui es pot pagar una acadèmia privada d'anglès pot accedir a saber anglès.

Nosaltres votarem que sí, però creiem que, de cara a aquests pressupostos, com a mínim, aquesta discussió l'hem de tenir.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputats, diputades, consellera, ens retrobem..., crec que s'ha dit, i crec que ens trobem en una situació doncs complexa. Inicialment, els objectius de la política lingüística a les universitats, o almenys el d'assegurar i acreditar una tercera llengua a les universitats era un objectiu que podíem d'alguna forma compartir tots. I crec que, com en tantes altres coses, doncs els objectius bonistes, d'alguna forma, doncs han de portar darrere un treball. Se n'ha parlat, i, de fet, ho hem viscut alguns durant aquests últims anys a aquest Parlament: el 2014, doncs s'aprova aquesta bona, suposada..., o bona iniciativa però sense l'acreditació o sense poder comptar amb els recursos quan es va fer o es va aprovar. I després passen dues..., diguéssim, com dos exàmens, no?, un el 2018, i, ara, un altre. I, al final, al que arribem o el que obtenim és que allò que es va plantejar no s'ha pogut fer, o no es farà –no s'ha pogut fer i no es farà–, i que, tal com es farà, segurament, doncs tenim també els nostres dubtes de que es pugui executar.

Per nosaltres..., i ho hem de dir, perquè vostè, consellera, parlava de mirada oberta, de que hem de tirar endavant, doncs de tenir molt de compte o estar al costat dels estudiants. Em sembla molt bé, són paraules molt bones, com van haver-hi el 2014, però és que nosaltres el que creiem és que s'ha perdut el temps, o sigui, no hem sigut capaços d'implementar una política lingüística coherent. I quan parlo de coherència ja no parlo només de les universitats, és que tot el sistema educatiu –i això Ciutadans ho ha dit moltíssimes vegades– ha de ser o ha de partir d'un component trilingüe –ho hem dit. Hem de compatibilitzar les dues llengües que parlen els catalans cada dia al carrer i que tothom veu i escolta i «disfruta», de fet, les dues llengües, el català i el castellà, com fem molts diputats i com faig jo mateix, «disfrutant» d'una llengua i d'una altra, intentant també, evidentment, conèixer una tercera llengua des de que som nens, des del començament del sistema educatiu. No podem esperar a les universitats per implementar tot això. I per a això calen recursos. S'ha parlat, evidentment, doncs dels pressupostos, i que realment és allà on s'ha de treballar tot això.

Fem-ho, perquè, si no, al final parlem també d'autonomia universitària, però l'autonomia universitària tampoc funciona si no té recursos. O sigui, l'autonomia universitària, que moltes vegades per nosaltres..., posem en dubte, primer, que sigui autonomia, que sigui lliure i que sigui universitària. Moltes vegades, com hem vist en els últims grans esdeveniments de llibertat que hem viscut a l'Autònoma, on l'autonomia, diguéssim, universitària doncs ha sigut bastant discutible; o aquella carta que han fet tots els rectors –donant suport al senyor Puigdemont, fugat de la justícia espanyola–, i que no sabem molt bé per què han fet o han hagut de fer aquesta carta conjunta –en llibertat, suposo, en llibertat.

Però, bé, deixant això –deixant això– a part, que és evident que posem en dubte moltes vegades l'autonomia i la llibertat universitària, no podem tenir iniciatives d'aquest tipus, no pugui implementar-les després, i ara venir aquí i dir que no ho hem pogut fer i que ho faran les universitats, i ja veurem amb quins diners ho faran i de quina forma. I com acreditarem que totes les universitats posin els mateixos nivells a tots els alumnes, diguéssim, que tenim en diferents àmbits, inclús territorialment, amb certa equitat.

I, per una altra banda ja, consellera –per acabar–, tampoc podem dir que tenim..., o volem un sistema multilingüe o trilingüe a les universitats i després –i això li diré..., crec que moltes vegades l'hi he dit, i ens coneixem fa un temps i l'hi torno a dir– atacar de forma continuada la llibertat d'utilització d'una llengua que és tan nostra com el castellà. No ho podem defensar, no són defensables les dues fórmules.

Si el que volem és –i ha parlat abans d'autarquia– autarquia o un cert luddisme lingüístic a les universitats, doncs, vostès defensin això. Nosaltres el que volem és

defensar realment la internacionalització de les universitats i la seva obertura i globalització. I, evidentment, això ho farem amb aquesta defensa de les tres llengües a les universitats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres considerem que aquest decret té aspectes necessaris, però no positius. I explicaré la diferència. Necessaris perquè, efectivament, són fins i tot urgents, però no són positius en la mesura que no deixa de ser el reconeixement explícit, ara ja sí, d'un fracàs flagrant no dels educadors a Catalunya, sinó dels planificadors polítics. És a dir, de vostès.

Tanta obsessió amb la immersió i resulta que es van oblidar del trilingüisme. I ara ja no els queda més remei que reconèixer que no han assolit els seus objectius. I ho fan de manera, hi insisteixo, flagrant i que deixa les seves vergonyes a l'aire.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en la mesura que compartim alguns dels aspectes del decret, però n'hi ha d'altres que, efectivament, tampoc no els podem assumir.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé. Gràcies, presidenta. Consellera, en primer lloc, avui nosaltres anunciem el vot favorable a aquest decret llei que modifica la llei del 2014 que demanava aquesta acreditació d'una tercera llengua per part dels estudiants.

Nosaltres voldríem posar en valor, sobretot, el que ha comentat la mateixa consellera sobre la unanimitat que hi ha hagut en prendre també aquesta decisió i en acabar treballant i elaborant aquest decret. I aquesta unanimitat que hi ha hagut en el Consell Interuniversitari de Catalunya, que significa, com ha dit la consellera, que hi ha totes les universitats i també els estudiants representats, significa que quan hi ha consens és molt més fàcil que es faci efectiva.

Es tracta d'un decret, també ho voldríem dir, que defensa l'autonomia universitària. La llei anterior, del 2014, ha sigut comentada per molts de vostès, establia com a mesura obligatòria per acreditar aquest nivell de la tercera llengua aquest certificat B2 de què avui estem parlant.

Però, escoltin, hi ha moltes altres maneres d'acreditar el coneixement d'aquesta tercera llengua. Per tant, aquesta autonomia universitària el que ens permet és que qui realment coneix la universitat, qui realment coneix les carreres, les competències, les sortides professionals sigui qui estableixi els mecanismes de reconeixement d'aquesta llengua. Per tant, entenem que tot això només poden ser coses positives per demanar l'aprovació d'aquest decret llei.

I no volem deixar tampoc de posar en consideració i de donar les gràcies també a l'esforç que han fet les universitats –ho han reconegut també altres partits polítics– en aquest coneixement de les altres llengües posant assignatures en altres idiomes, especialment en anglès, inclús donant documentació en diferents idiomes. Hi ha assignatures en què es reparteix documentació entre quatre i cinc llengües que, per tant, tot això no fa més que ajudar en aquest coneixement de les llengües.

També és cert que tenim, com ha dit, consellera, una universitat globalitzada, internacional, una universitat oberta. I, per tant, això també ajuda a que els nostres estudiants puguin ser coneixedors d'aquestes altres llengües.

Pel que fa a la igualtat d'oportunitats, que és una cosa que també cuida aquest decret. És veritat que potser no n'hi ha prou, però sí que és veritat que el fet de fer una altra assignatura, assignatures en altres llengües, de poder fer també, doncs, aquest treball de final de carrera o de grau en altres llengües, significa un cost gratuït i que, per tant, també, no?, o sigui, ajuda a que aquestes desigualtats, doncs, no hi siguin.

Creiem que és una bona mesura de correcció de determinades desigualtats que sorgeixen en aquest àmbit de coneixement de llengües.

Un altre aspecte a destacar. També voldríem dir, que aquí no se n'ha parlat, que són les exempcions que s'estableixen per a determinats estudiants que tinguin dificultats greus per a l'assoliment de competències lingüístiques en llengües estrangeres. Perquè això fa que trobem aquí, doncs, una mena de justícia, no?, per a tots aquells que puguin tenir aquest grau si no poden assolir tampoc aquest nivell de llengua.

Bé, des de Junts per Catalunya treballem per millorar les competències lingüístiques dels estudiants de les nostres universitats i això creiem que és perquè, sobretot, té un tema, no?, una traducció en termes d'ocupabilitat.

L'altre dia teníem una reunió amb una empresa del sector tecnològic i li vam preguntar: «Quines són les dues coses...?» O sigui: «Què és el més important que fan vostès quan contracten treballadors joves, a nanos que acaben d'acabar la carrera?» Era una empresa molt potent del País Basc amb una filial molt important a Catalunya i ens van dir dues coses.

La primera, que aquest estudiant que acaba la carrera ara mateix s'hagi ocupat en moltes coses, que hagi fet moltes coses diferents. I la segona, que parli anglès com parla el català.

Per tant, nosaltres... A vegades parlen des d'aquí com si no coneguéssim la realitat, però és que nosaltres també tenim fills, fills que estudien a Catalunya i som molt conscients de quines són les seves necessitats.

Estem d'acord amb el que han comentat aquí també sobre la necessitat que això vagi a una entre el Departament d'Educació i el Departament d'Universitats. Agraïm que se'ns reconegui la feina del Departament d'Universitats, però hi seguirem treballant. Seguirem treballant en un programa global, integral en tots els sistemes escolars i també per fer-ho de manera conjunta i coordinada.

Però per seguir avançant ens calen dues coses molt importants. Perquè aquí tot-hom ha dit què s'hauria de fer, com s'hauria de fer, però ningú ha parlat de quin serà el seu suport als pressupostos que presentarà la Generalitat de Catalunya, que donaran les mesures perquè nosaltres puguem fer aquest tipus d'actuacions. I tampoc han parlat del dèficit fiscal perquè no els agrada. Però aquest dèficit fiscal podria traslladar-se, podria traduir-se en el traspàs de les beques amb la dotació econòmica que realment necessitem.

Bé, senzillament, se m'ha acabat el temps, donar el suport a aquest decret llei perquè creiem, com hem dit, que donarà resposta a les necessitats.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Bé; moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputats i diputades. Em permetreu que, continuant el fil de la companya diputada Glòria Freixa, respongui una pregunta que s'ha fet aquí a l'hemicicle. Igual el que hi té a veure és que quan els diputats del partit Socialista surten aquí a dir que no es fa la feina, se'ls hi demani que compleixin amb dues sentències del Tribunal Constitucional sobre el traspàs de les beques universitàries, que ja vindria sent hora també, ja vindria sent hora. *(Aplaudiments.)*

Aquí, ja es veu, parlem molt, i parlar és important. Tan important és que els que tenen por de la paraula amenacen i persegueixen alguns dels nostres. Però tan important com parlar també és de tant en tant aturar-nos a escoltar i aturar-nos a reflexionar sobre com està funcionant allò que aquí diem. Perquè, al final, el més important és què està passant a fora i a fora el que veiem és que, dia a dia, certament va augmentant el nivell de coneixement d'anglès i va augmentant gràcies a la bona feina dels professionals, a la bona feina dels professors i professores i a l'esforç dels estudiants i les estudiants.

El que fem avui aquí al Parlament és el resultat d'aturar-se un moment a escoltar què és això que passa a fora, escoltar el món universitari. I, per tant, crec que toca felicitar la conselleria per haver fet aquest exercici, per haver-se exposat a sortir aquí a intentar acostar la norma a la realitat per ajudar a avançar. Després d'una norma, doncs, que exigia un certificat, una titulació i que certament, doncs, l'exigència era molt bonica, però tothom sabia que no era realitzable i la prova és que hem anat amb la moratòria fins avui, el que s'està fent avui amb aquest decret llei és trobar una solució estable.

S'ha parat l'orella, s'ha entès el missatge i es fa un decret llei que manté l'ambició i l'esperit de la norma, que ajuda a fer de motor per seguir treballant pel coneixement d'una tercera llengua, l'anglesa, i també d'altres; que això també és un element d'aquest decret que deixa en evidència alguns que han sortit aquí amb el discurs preparat –sembla d'esborrany, de manual– sobre el trilingüisme i que, en canvi, estem parlant d'una norma que va molt més enllà, que parla de moltes més llengües. De manera que evidencia, un cop més, que aquest trilingüisme no és més que «trilerisme», al qual aquí també estem acostumats.

Aquest decret, d'una manera molt més realista, situa opcions diverses en cada cas, que aplicaran les universitats, i que no tenen per què ser diverses, perquè afortunadament hi ha espais de diàleg, com és el Consell Interuniversitari, que segur que ajudaran a compartir experiències i a que el resultat –en clau de garantia de drets de l'alumnat– sigui el millor possible.

Es demana una acreditació, però aquesta acreditació no s'assoleix només aportant un certificat, com bé ha dit la consellera, es pot assolir amb una estada, amb una experiència, amb cursos gratuïts per a aquells alumnes que no han tingut accés... i que no han tingut les mateixes oportunitats. I s'acaba amb les moratòries, donant certes, que és l'obligació que tenim aquí –és l'obligació–, i hem d'oferir-les a tots els joves que ja prou incerteses..., que ja prou elements d'inestabilitat pateixen en el seu dia a dia.

Per tant, per part nostra, és evident, doncs, que hi votarem a favor, que creiem que és una bona manera de fer, una bona manera d'actuar i, per tant, esperem que surti aprovat i que, sobretot, fem la reflexió de que les normes que fem aquí siguin normes que es puguin aplicar i que ajudin realment a transformar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa llarga.)

La presidenta

Doncs, acabat el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació del Decret llei 22/21.

Comença la votació.

Vist el resultat, que ha obtingut 81 vots a favor i 51 abstencions, el Decret llei 22/2021 ha estat validat.

Ara pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret com a projecte de llei. *(Pausa.)* Sí, com que hi ha dos grups a la cambra que ho sol·liciten, votarem ara la seva eventual tramitació com a projecte de llei.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, amb 20 vots a favor i 113 vots en contra, el Decret llei 22/2021 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

I suspenem la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de quatre, com estava previst. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert i la consellera de Justícia.

La presidenta

Molt bona tarda. Reprenem la sessió.

Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat)

202-00013/13

Donem la benvinguda al públic que ens acompanya per al debat dels punts d'aquesta tarda, sent el primer d'ells el debat de la totalitat sobre la proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret, per un temps de deu minuts, tal com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus. Endavant.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... També gràcies a les entitats memorialistes que ens acompanyen avui des de la tribuna de públic. Deixin-me, en primer terme, senyors diputats, senyores diputades, referir-me a l'assalt de l'esquadrisme feixista a la seu de la CGIL que va tenir lloc fa uns dies a Roma. I no tan sols per expressar la nostra més ferma condemna a aquest assalt i la nostra solidaritat amb els companys i companyes de la CGIL, sinó també per fer-ne el fil conductor de la primera part de la meva intervenció, perquè ni és una casualitat, el que va passar, ni és un fet aïllat, i té a veure amb el debat que avui el meu grup parlamentari els sotmet a consideració.

En primer lloc, no és una casualitat. Una societat democràtica no està conformada només per les seves institucions polítiques, les que figuren als seus textos constitucionals, al seu bloc de constitucionalitat, sinó que està conformada, també, per les organitzacions socials i polítiques que s'adhereixen al principi democràtic, i també es fonamenta en l'adhesió generalitzada de la seva ciutadania a aquest principi democràtic.

No és casualitat, per tant, que l'esquadrisme feixista hagi triat, com a objecte del seu atac, una organització de classe, el treball organitzat, com és el principal sindicat del país. Perquè els sindicats, el treball organitzat, les organitzacions de classe, són un dels pilars fonamentals de qualsevol estat social i democràtic de dret, i, a més, són l'adversari més formidable del feixisme. I el feixisme ho sap molt bé. *(Aplaudiments.)* Gràcies.

En segon lloc, tampoc és un fet aïllat, no és una anècdota; fa massa temps que passen coses així. Aquest és el més recent i el tenim viu a la memòria, i hem vist la manifestació de rebuig, la manifestació unitària de tot el sindicalisme italià. Però

ja fa massa temps que passen coses així i ja fa massa temps que hi ha gent que diu que són casos aïllats. No va ser un cas aïllat l'atemptat d'Utoya, l'assassinat de desenes de joves socialdemòcrates. No va ser un fet aïllat l'assassinat de la diputada laborista Jo Cox. No són fets aïllats els atacs antigitanistes al centre d'Europa, com no ho van ser els atacs antigitanistes de finals dels anys noranta, amb un ministre italià de l'Interior –crec que es deia Maroni– que, d'alguna manera, els excusava, eh?

No són casualitat els atacs incendiaris a centres de refugiats a Alemanya. No són casualitat els atacs a cops de pedra a centres de menors a Catalunya. No és casualitat l'increment dels atacs homòfobs al nostre país. Com no és casualitat l'increment de l'antisemitisme, per exemple, a França, o l'augment de la islamofòbia. No és casualitat, tot això. Forma part... O la violència d'Alba Daurada, o els voluntaris de l'extrema dreta búlgara, que patrullen la frontera amb Turquia. Res d'això és casualitat.

Fa temps que plana sobre el nostre continent un intent de les forces més reaccionàries, de les forces de l'extrema dreta, d'erosionar, laminar, corroir les institucions de les nostres democràcies, trencar tots els vincles de solidaritat entre els ciutadans i les ciutadanes, i provar així, a través dels mètodes que sempre han emprat, que són els de la violència verbal, en primer terme; els de l'assenyalament de bocs expiatoris, en segon terme; la intimidació, en tercer terme, i, en darrer terme, la violència..., proven de fer-se amb el control de les nostres societats. I, com sabem d'història i com tenim memòria, no ho aconseguiran.

I per això els hi dic que té a veure amb el debat que avui tenim, perquè la nostra és una democràcia no militant, a diferència d'altres democràcies europees. La nostra és una democràcia que admet que hi hagi discursos i organitzacions contraris als mateixos principis que conté la Constitució. Però això no la converteix en una democràcia indefensa: té, entre moltes altres eines, les polítiques de memòria, que troben, evidentment, el seu millor vehicle a través de lleis de memòria que garanteixin que aquestes polítiques públiques de memòria es facin amb independència de la voluntat política del govern de torn. Després hi pot haver intensitat en els esforços pressupostaris i en les ganes que s'hi posen, però les lleis garanteixen que això vagi més enllà de la voluntat política d'un govern o d'un altre.

El nostre grup parlamentari els porta a debat una proposició de llei que el que pretén és que Catalunya segueixi sent pionera en matèria de lleis de memòria democràtica. Ho vam ser el 2007, amb la llei de creació del memorial democràtic; ho vam ser el 2009, amb la coneguda com a «lleï de fosses»; ho vam ser el 2017, amb la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, i ho vam ser també el 2020, amb una llei que, tot i que estén el seu àmbit temporal més enllà del que considerem l'àmbit de la memòria democràtica, és també molt rellevant pel que fa a aquest àmbit de la memòria democràtica, com és la llei del 2020, de la desaparició forçada de menors.

Per tant, tenim abundant legislació en la matèria, però és fragmentària, forçosament, perquè cadascuna d'aquestes lleis adreça una qüestió en concret, i, per tant, és inconnexa i li manca coherència. I hi ha la possibilitat, tenim la possibilitat de fer de totes elles un sol text, dotant-nos d'una llei integral en matèria de memòria democràtica que sigui coherent i que, per dir-ho col·loquialment, ompli els buits, també, entre aquests diferents aspectes que ja estan regulats i ens posi a l'alçada d'altres comunitats autònomes, com són, per exemple, el País Valencià, les Balears, Navarra o Andalusia, que tenen ja lleis integrals de memòria democràtica.

I nosaltres som coneixedors de que el Govern de la Generalitat de Catalunya té un projecte de llei que té una intenció similar. I som un grup parlamentari agraït, i és, jo crec, el que correspon, agrair aquí als grups que donen suport al Govern que no hagin presentat una esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei que el meu grup parlamentari avui defensa, perquè hem pogut compartir –i ho vull manifestar també des del faristol– les ganes que té el meu grup parlamentari de coincidir en la

tramitació amb el projecte de llei del Govern, quan aquest tingui entrada al Registre del Parlament.

Perquè si alguna cosa ha guiat la nostra acció en matèria de memòria democràtica en aquest Parlament és la voluntat de consens, el més ampli possible. I jo he de dir també que no sé quin serà el capteniment de cada grup parlamentari ni en aquest debat ni en aquesta legislatura, però hem estat molt satisfets..., i jo particularment vaig estar molt satisfet de poder arribar a acords fins i tot amb forces polítiques que, tradicionalment, no han donat suport a lleis de memòria. A la del 2017, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, per exemple, hi va donar suport un ampli ventall de grups parlamentaris, que van des de la pròpia CUP al PP, eh?, passant per tota la resta. Es va aprovar per unanimitat. I jo crec que aquest ha de ser un dels objectius d'unes bones polítiques de memòria.

Per tant, els deia..., primera llei integral de memòria. El que pretén amb els seus continguts és agilitar el procediment de les activitats de localització, exhumació i identificació de les víctimes. Donar una major capacitat d'iniciativa per iniciar aquests treballs als familiars de les víctimes, les universitats, centres i grups de recerca i entitats memorialistes, tot i que demana a la Generalitat que iniciï d'ofici aquestes tasques. S'encomana la creació d'un cens general de víctimes que vagi més enllà del que es va crear el 2019, que era per a les persones que havien patit una desaparició forçada, però el catàleg de víctimes del franquisme va més enllà, perquè van ser moltes, les formes de repressió.

Incorpora una bona política pública, com el banc d'ADN i el programa d'identificació genètica, a la pròpia llei. Estableix a la llei quins són els drets de les víctimes i l'obligació de la Generalitat d'atendre'ls, assessorar-los i acompanyar-los; que no diem que no es faci, però s'estableix a la llei com una obligació. Es protegeix millor la documentació relativa a la memòria històrica, es reforça el dret d'accés als arxius i els documents.

S'estableix un catàleg de llocs i itineraris de memòria democràtica; un cens d'edificacions, obres i treballs realitzats mitjançant treballs forçats; un registre d'associacions de víctimes i d'entitats memorialistes. Es potencia el paper del moviment memorialista i es disposa el foment de l'activitat de les entitats memorialistes per part de la Generalitat.

També es demana a les administracions públiques que, dins l'àmbit de llurs competències, facin el possible per prevenir i evitar la realització d'actes públics que comportin descrèdit, menyspreu o humiliació a les víctimes o l'exaltació de la rebel·lió militar o del franquisme. Es reforça i es clarifica la regulació sobre els símbols i vestigis contraris a la memòria democràtica. I, en darrer terme, conté per primer cop un règim sancionador per fer efectives les disposicions de la llei.

Nosaltres, com els dèiem, apellem al conjunt dels grups parlamentaris; tenim, diguem-ne, més confiança en uns que en d'altres, però no els avançaré res que no sigui objecte del debat després. Convidem a tothom a no convertir les polítiques de memòria en un arma llancívola, a no banalitzar les polítiques de memòria i a fer aquest exercici de protecció del principi democràtic que és mantenir la memòria d'un temps en què les llibertats van estar amenaçades, primer, i cancel·lades, després.

Per tant, els demanem a tots i a totes el suport a aquesta iniciativa parlamentària. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i per fer la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de VOX, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga, per un temps de deu minuts, que és el que vam acordar a la Junta de Portaveus. Endavant.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. *Los socialistas nos presentan una propuesta de ley de memoria democrática, y reconozco que se me hace extraño legislar la memoria. La memoria es la capacidad de recordar hechos anteriores, y esta es muy personal. Ante un mismo hecho, la memoria y la valoración individual son distintas según lo vivido y las circunstancias de cada uno.*

Per exemple, molts avis a Catalunya parlen amb por de la Generalitat del Companys, dient que era un lladre, un assassí, un colpista i que va fer molt mal a Catalunya. I estic segur que, per exemple, l'avi del president, el Josep Aragonès i Montsant, parlava molt bé del Franco, del Movimiento Nacional i de la democràcia orgànica, perquè van possibilitar que ell fos alcalde a Pineda de Mar, al seu poble, del 1966 fins al 1987, ja en democràcia de partits.

Y es propio de los déspotas y totalitarios arrogarse la verdad de la interpretación histórica e imponer una memoria sobre la historia. Todo régimen totalitario que se precie lo primero que hace es regular la interpretación de hechos históricos, censurar las opiniones diferentes. Mezclar ley, memoria e historia nos parece arriesgado, pretencioso y, en definitiva, un craso error.

Y vamos a hacer un poco de historia, ya que insisten en legislar sobre ella. Vamos a repasar algunos hechos objetivos de la Segunda República, del PSOE y de la Generalitat de Companys, d'Esquerra Republicana. La Segunda República, la llegada de esta Segunda República, fue celebrada en Cataluña con una quema masiva de iglesias.

Vas pels pobles de Catalunya i els més veterans et diuen: «Sí, aquí, a l'església, els retaules no..., perquè els van cremar els milicians rojos el 1936, i van matar el capellà, que era molt bona persona.» Porque muchos catalanes, incluso después de esta deriva de la República, celebraron el final de la guerra con una gran misa en plaza Cataluña, después de años sin poder celebrarla por culpa de la República. Los republicanos no luchaban por la democracia, sino por el socialismo totalitario. Eran otros tiempos, supongo.

El PSOE. La radicalización del PSOE fue la causa principal de la Guerra Civil. Decía su dirigente (*remor de veus*), Largo Caballero –que supongo que le recordarán–: «Nuestro partido es revolucionario. Si no ganamos en las urnas, iremos a la guerra.» Nosotros preferimos la dictadura socialista. El Partido Socialista va a la conquista del poder, legalmente, si puede ser, y, si no..., como podamos.

Ejemplo: el golpe de Estado del PSOE contra la República el 5 de octubre de 1934. En el sangriento golpe de Estado socialista contra el Gobierno de la República, los golpistas socialistas asesinaron –esto es memoria histórica– a treinta y tres sacerdotes, destruyeron diecisiete iglesias y cuarenta edificios religiosos –no sé qué les hizo la Iglesia ustedes–, además de decenas de fábricas, puentes, casas y edificios públicos de la Generalitat de Companys, de Esquerra Republicana. A mí me sabe mal, pero claro, ya que hablamos de esta ley, pues, hemos de recordar estas cosas.

Lluís Companys también tuvo su golpe de Estado (*remor de veus*) contra la República el 4 de octubre de 1934, proclamando el *Estat català*. Lluís Companys, el 24 de julio de 1936, mediante un decreto presidencial, creó el sueño –con respeto y cariño– de cualquier diputado de la CUP: el Comité Central de Milicias Antifascistas de Cataluña, que asesinó a más de ocho mil catalanes y cuyas víctimas recuerda con cariño cada día nuestro diputado Manuel Acosta en redes sociales. (*Alguns aplaudiments*.) Molts catalans van ser assassinats per milicians per anar a missa, per ser partidaris de l'ordre. Van haver de marxar de casa seva per defensar les seves idees o simplement per no ser assassinats.

Checas, las prisiones republicanas. Esquerra Republicana disponía de su propia checa, y estaba en la calle Carolines, 18, de Barcelona. Se incautaron del Colegio Sant Vicenç de Paül, que no estaba concertado, y ahí los dirigentes de Esquerra tor-

turaban a los que no pensaban como ellos. Se calcula que más de doce mil personas fueron torturadas en las checas, y la mayoría de ellas luego fueron asesinadas.

Era tal la atrocidad de la Generalitat de Companys que los miembros de la Lliga, los antiguos convergentes –los antiguos, quizá, de Junts, si alguno queda–, con Cambó a la cabeza, firmaron un manifiesto de adhesión a Franco. De hecho, sería bueno para la reconciliación que los dos partidos aquí presentes, los socialistas y Esquerra Republicana, que ya estaban en esa época *malaurada* de nuestra historia, pidieran perdón colectivo por esos hechos (*forta remor de veus*), de los cuales creo que no están nada orgullosos. (*Alguns aplaudiments.*)

Y aquí tenemos la ley: cuarenta y siete páginas. Se lo han currado, la verdad, pero no hay ninguna palabra –y lo he puesto en el buscador– que sea «reconciliación». Yo buscaba otra palabra, también muy bonita, y que también nos iría muy bien a todos para la convivencia: «perdón»; tampoco está.

Y vamos a por la ley. La exposición de motivos primera es una absurda manipulación que ensalza la Segunda República y obvia la responsabilidad, entre otros, de socialistas y de Esquerra en la dramática Guerra Civil. Una guerra siempre es un drama que hay que evitar. Los perdedores nunca pueden pretender, a fuerza de ley, intentar reabrir heridas, y menos de manera torticera.

La exposición de motivos segunda es una procesión de todas las leyes que ustedes quieren imponer a favor de condicionar la memoria de los españoles y evitar su reconciliación.

En los dos capítulos del título preliminar, se dirigen a las víctimas de un bando, y, miren, víctimas hubo en los dos bandos.

En el título primero, hablan de localización de fosas, exhumaciones e identificación de víctimas. Y el título segundo y el tercero hablan de entidades, asociaciones, memoria de investigación, de búsqueda, de inscripción, de documentos, de registros, de enseñanza, de divulgación..., y, todo ello, con una gran dotación económica.

Y, ojo, porque el ámbito de actuación de esta ley pretende ser Cataluña, que la mayoría de las víctimas fueron del bando republicano. Luego, ¿qué va a pasar con el dinerito? ¿Se lo van a quedar ustedes? Seguro. Seguro que se lo van quedar ustedes a costa del IRPF de los miles de trabajadores catalanes que pagan sus impuestos cada mes.

El título cuarto es un *calaix de sastre*, y hablan de la censura y la persecución a quien no piense como ustedes.

El quinto crea más chiringuitos para seguir gastando dinero a costa de sus delirios ideológicos, que en eso coinciden la izquierda y los separatistas. Quieren crear el Memorial Democrático, con su sede, cargos, sueldos, dispendios, pero para el precio de la luz no hay más dinero. Para eso sí que no se pueden bajar los impuestos, pero para esto sí que quieren poner dinero.

Y, en el sexto y último, establecen sus multas para limitar la responsabilidad de pensamiento y evitar la pluralidad, que van desde 200 euros a 150.000 eurazos.

En conclusión, con esta propuesta de ley vuelven a demostrar lo que son la izquierda y el separatismo: división entre buenos y malos catalanes y españoles, entre rojos y azules, ateos o creyentes, hombres o mujeres, trabajadores o emprendedores. Pero les voy a dar una buena noticia –aunque para ustedes..., quizá para algunos no es tan buena noticia–: la división está superada, en las familias, entre los amigos, en los barrios, en la mayoría de nuestra patria, de España.

Y, entre otras razones, esa fue una de las razones por las que nació VOX, precisamente por eso, por la reconciliación. Porque en VOX tenemos de todo: abuelos que lucharon en el bando republicano y abuelos que lucharon en el bando nacional, que votaban izquierda o derecha, liberales y sociales, hombres y mujeres. Porque a nosotros lo que nos gusta defender es lo que les he dicho y que en esta ley no aparece: la reconciliación.

En definitiva, rechazamos esta ley de memoria porque defendemos una patria unida, sin divisiones, libre y con igualdad y prosperidad para todos los españoles.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fer ús del seu torn en contra, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... *Quod erat demonstrandum*. No esperava altra cosa. L'he vist potser amb un to més baix que el que acostumen a usar a les Corts Generals, però no esperàvem altra cosa.

Mirin, no m'adreço específicament a vostès, que no tinc l'esperança de convèncer-los, però també estan a la sala i potser hi ha alguna possibilitat remota de que atenguin aquest argument: no cal ser d'esquerres, ni republicà, ni tampoc cal ser una persona que faci una valoració necessàriament positiva de l'experiència de la Segona República, per convenir que és necessari que després d'una dictadura de quaranta anys, amb centenars de milers de víctimes, hi hagi polítiques públiques de memòria que garanteixin que mai més al país pugui tornar a passar una cosa com aquesta. (*Aplaudiments.*) No cal.

S'ha dit molt –vostè no ho ha dit, en la seva intervenció–, quan es parla de polítiques de memòria, que no s'han d'obrir ferides. Les polítiques de memòria les tanquen, guareixen. Quan es fa l'esforç, des dels poders públics, per tornar-li a algú les restes del seu parent, que havia estat enterrat en un voral d'un camí o a la tàpia d'un cementiri, s'estan guarint ferides, s'està acotant el dolor; no desapareix, però s'està acotant, i s'està permetent la reconciliació. I no és viure en el passat, és aprendre dels errors del passat per projectar-ho en el futur i evitar que es tornin a repetir. Són això, les polítiques de memòria.

I m'ha semblat molt significatiu que vostè vingui aquí a retreure que els perdedors de la Guerra Civil pretenguin escriure lleis de memòria. Els situa, suposo, això, en el bàndol dels guanyadors, es deuen considerar així. Però creguin-me: qualsevol guerra, i especialment una guerra civil, no té guanyadors i perdedors, hi perd la societat sencera. (*Aplaudiments.*) I ens parlen de conciliació. Ens parlen de conciliació i ens parlen de la necessitat de superar tot això, però sobre la base, això sí, d'un silenci que dicten vostès. Ens volen callats; no volen que se'n parli, d'això.

Vostè pretenia, suposo, fer una intervenció feridora de les nostres consciències, assenyalant alguna de les qüestions que ja són ben establertes en la historiografia, que van passar, i que les esquerres del país, les forces democràtiques del país, no tenen en absolut cap problema per parlar-ne.

Miri, entre altres coses, la pròpia consellera en alguna altra ocasió li podrà dir que, quan s'han trobat en fosses restes de víctimes, diguem-ne, d'afusellaments per part d'elements anarquistes, s'han tractat, en el marc de la llei de memòria democràtica, amb igual dignitat i rigor que qualsevol altra de les víctimes que s'han recuperat. (*Aplaudiments.*)

Però, com els deia, vostès ens volen callats. Jo recordo aquella cançó d'en Raimon, crec que es diu «Al meu país la pluja», que diu: «Qui em rescabalarà de tants anys de desinformació i desmemòria», no? Són les lleis de memòria, són les polítiques públiques de memòria, les que ens han de rescabalar de tants anys de desinformació i desmemòria. Perquè, si no, es poden permetre venir aquí en encarnació del revisionisme històric a dir no sé quines barbaritats sobre qui té la culpa de l'inici de la Guerra Civil.

Mirin, molt senzill: vostès ens volen callats i callades, i nosaltres hem vingut aquí perquè mai ningú pugui dir en el futur que els temps eren obscurs perquè nosaltres vam callar. I davant de l'ascens del feixisme i l'extrema dreta a tot Europa, davant de

l'intent de les forces reaccionàries de reescriure la història i de mantenir callades les víctimes de la violència nazi i feixista, nosaltres hem vingut aquí a dir que no es pugui dir en el futur que els temps eren obscurs perquè nosaltres érem callats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i per expressar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, públic que ens acompanya avui... L'activista i escriptor Rolando d'Alessandro, en el seu llibre *Lluites i protestes*, parla de les cortines de fum progressistes. La memòria històrica n'és una, per tapar les polítiques de submissió al capital, que són moltes, i conclou que els funciona la mar de bé. I té tota la raó. És això de: «Voti'ns a nosaltres, perquè els altres són pitjors.»

I posem sobre la taula, nosaltres, el primer dubte que ens sorgeix amb aquesta proposició de llei, i és: per què «memòria democràtica» i no «memòria històrica»? Si l'Estatut d'autonomia parla de «memòria històrica», per què parlem ara de «memòria democràtica»? És per instaurar la Constitució espanyola com a canvi de règim? Perquè nosaltres, com ja hem dit moltes vegades, en aquest marc conceptual no hi entrem: la Constitució espanyola no va ser un trencament amb cap règim.

A l'exposició de motius de la llei també hi consta tota una sèrie de normativa que ja ha dictat aquest Parlament, com la llei del 2007, del Memorial Democràtic; la Llei 10/2009, sobre la localització i la identificació de persones desaparegudes i la dignificació de fosses comunes –que no s'adiu a dret internacional, tot sigui dit–; la Llei 11/2017, de reparació jurídica de les víctimes. I en deixen fora la Llei 16/2020, de la desaparició forçada de menors a Catalunya, que la mantenen com a llei a part, contribuint a aquest espai de fragmentació que sempre ha vingut vinculat a la memòria. És sorprenent, al nostre entendre, que no es faci la més mínima referència a un text bàsic com és la Convenció internacional per a la protecció de totes les persones contra les desaparicions forçades.

També a l'exposició de motius es diu que en el franquisme es van cometre crims de lesa humanitat i crims de guerra, i que aquests delictes no podien ser objecte d'amnistia i que per la seva gravetat no prescriuen. Però bé, la llei d'amnistia del 1977 es deroga o no es deroga expressament? Perquè, clar, ens diuen que no queden englobats en aquesta llei d'amnistia, aquests crims, però després resulta que els tribunals no entren a investigar cap tipus de crim perquè ens diuen que no es pot aplicar el pacte internacional de drets civils i polítics i ens recorden que la llei d'amnistia del 77 impedeix investigar violacions de drets humans que van passar abans de dictar-se aquesta llei.

Facin, si us plau, expressament aquesta derogació de la llei d'amnistia del 1977, perquè això fa que els tribunals en aquest país no facin el favor d'investigar tots els crims que tenim al llarg de la història i que hagin quedat absolutament impunes, perquè totes les denúncies que es presenten als jutjats s'inadmeten d'entrada a tràmit i no se'n fa la més mínima investigació.

Amb relació a l'articulat de la llei, volem fer una sèrie de consideracions. La llei comprèn fins a l'entrada en vigor de l'Estatut d'autonomia. Deixa fora, per tant, la violència ultra posterior. Entendríem, al nostre entendre, que també s'hauria d'investigar.

També hi apareix com a principi rector la concòrdia, i ens ve al cap aquesta llei de concòrdia que..., aquests cants de sirena de la llei del PP. Entenem que amb aquest principi de concòrdia es vol assentar el relat de la Guerra Civil com un assumpte in-

tern, un enfrontament entre bàndols, quan el que cal parlar és, de forma clara..., com la primera fase de la guerra d'agressió imperialista del nazifeixisme.

Quan es parla de les mesures i actuacions dirigides a les víctimes, com és identificació, reconeixement i dignitat, això està molt bé, però el rescabament i la investigació dels responsables també són imprescindibles. També es fa un llistat de persones, incloent-hi desapareguts, torturats, afusellats, exiliats..., però hi trobem a faltar, per exemple, els maquis anarquistes, que no lluitaven estrictament per la defensa de cap govern. Tampoc s'hi engloben els combatents antifranquistes.

Es declaren ilegals tota una sèrie de tribunals, i diu: «Es dedueix la nul·litat de ple dret originària de les sentències.» Volem un pronunciament exprés. I aquí hi incloem el tribunal que va executar Puig Antich? Per què en determinats aspectes de la llei opera el silenci negatiu? Per què en tota la llei no es menciona la veritat, justícia i reparació envers el colonialisme i les seves descendents quan aquest Estat es va construir, també, amb l'explotació de recursos naturals i mà d'obra explotada i semi-esclavitzada a les colònies africanes? No són, aquestes persones colonitzades i les seves descendents, invisibilitzades sistemàticament en la memòria col·lectiva?

Es parla de reparació i reconeixement. Reconeixement, sí, però..., reparació? De veritat? Reparació sense dir res dels botxins? I compensacions materials, on les veiem englobades? Es preveu un sistema de multes: per a multes molt greus, fins a 150.000 euros, quan a la llei mordassa les multes poden arribar fins a 600.000 euros. Evidentment, hi ha una gradació, en les quantitats econòmiques, molt substancial.

Si es troba una fossa, a diferència del que preveu la llei, el que cal és actuar immediatament, no fer el que diu la llei, que és «si s'escau». S'ha d'exhumar immediatament i identificar genèticament. No cal discutir res. És una obligació de l'Estat, i és una obligació de màxima urgència, perquè en deu anys ens quedarem sense víctimes directes.

Hi ha un article per a la retirada de símbols contraris a la memòria històrica, també..., contra la memòria democràtica –perdó. Aquí també hi hauríem de situar, si parlem de memòria democràtica..., també fer fora símbols militars, colonials i de la monarquia. Es parla d'itineraris de la memòria democràtica, es creen catàlegs de llocs i itineraris per a la memòria democràtica. Però, quina pena, se n'exclouen els que pertanyen a l'Estat. Per tant, n'excloem Via Laietana.

Es parla d'actuacions encaminades a recuperar patrimoni documental de l'Estat, però malauradament també se n'exclouen els documents judicials, que són de gran importància.

Al Comitè Tècnic per a la Recuperació i la Identificació Persones Desaparegudes no hi ha..., no es preveu la cooperació de cap víctima de familiars. Es preveu celebrar el Dia de l'Exili el 8 de maig, que és el dia que se celebra l'alliberament d'Europa del nazisme. Però, a veure, el 8 de maig del 45, com va influir en la vida d'un exiliat?

O també es preveu que el 31 d'octubre, que va ser el dia que les Corts van aprovar la Constitució, sigui el dia per celebrar les víctimes del franquisme. Però el text constitucional és una eina, realment, o el que va fer és ocultar el dolor de les víctimes? Aquí em remeto, per falta de temps, al pròleg de Josep Fontana al llibre *Jueces, pero parciales: la pervivencia del franquismo en el poder judicial*, que no puc llegir per falta de temps. Per tant, el títol segon, «Del dret a la justícia», nosaltres no sabem com catalogar-lo.

Realment, si volem reparació, exercir sobirania, emplacem..., el Govern de la Generalitat hauria d'entomar la iniciativa «Bombes d'impunitat», una iniciativa dirigida a obtenir el rescabament pels danys de guerra provocats en terra catalana per l'aviació feixista italiana a través d'una demanda per la via civil contra l'Estat italià que surt de la societat civil organitzada. Només amb actes com aquests aconseguirem una veritable reparació.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Numen Mestre, Àngel Carrero, Pere Valverde, Joaquim Puig i Pidemunt... Segur que els hi dic aquests noms i a molts de vostès no els sonen, i segurament molta gent a Catalunya no sap qui són. Són quatre militants del PSUC afusellats al Camp de la Bota el 17 de febrer de 1949. Feia deu anys d'aquesta suposada reconciliació i d'aquests quaranta anys de pau que va suposar el franquisme, que diuen alguns.

I segurament el fet de que molta gent a Catalunya no conegui aquests noms o els de milers i milers de militants de moltíssimes tradicions polítiques que van lluitar per defensar la llibertat, la democràcia, les millores laborals, l'autogovern i el català –hi insisteixo, de moltes tradicions polítiques diferents– és el que, en definitiva, també fa que tingui més sentit que mai la posada en marxa d'una llei de memòria democràtica.

És veritat que Catalunya n'ha estat punta de llança durant molt de temps, però creiem que pot anar molt més enllà del que hem anat fins ara. En definitiva, jo crec que és de rebut que a Catalunya, per exemple, persones com l'Àngel Rozas, el Miguel Núñez, la Tomasa Cuevas, la María Salvo, el Sebastià Piera, el Gregori, el Guti..., hi insisteixo, gent de moltíssimes tradicions polítiques –evidentment, jo recullo la meua..., però, en tot cas, que tothom sàpiga qui són i, en definitiva, què van donar al llarg de la seva vida.

Podríem –i estic segur que, en aquest cas, Esquerra Republicana, el Partit Socialista, i evidentment també altres grups de la cambra, no em vull deixar ningú– estar citant, jo crec, durant totes les intervencions, milers de noms –també d'altres tradicions polítiques, com, per exemple, Unió Democràtica també... Per tant, podríem estar citant aquests noms.

I, en definitiva, «memòria democràtica» –i crec que tampoc no hem de caure en la trampa que volen alguns– també és una forma de reivindicar l'alegria i l'esperança, i no caure en aquesta política de l'odi, i també és una manera de mostrar que l'amor pot guanyar l'odi. Perquè crec que també, quan parlem de memòria democràtica, no ens hem de concentrar només en justificar-nos o en col·locar-nos a la defensiva. També hem d'explicar els avenços democràtics que va suposar, en aquest cas, la Segona República: dret a vot de les dones, dret al divorci, dret a l'educació pública.

Això va ser, en definitiva, segurament la Segona República per a milers i milers d'homes i dones treballadores de Catalunya i de tot l'Estat. I això és el que hem de reivindicar, també, i això és el que hem d'explicar. I això cal que milers també de persones de Catalunya, però especialment de joves, ho coneguin i ho sàpiguen, perquè, si no, deixarem el terreny adobat perquè l'ou de la serp acabi explicant una història que no té res a veure amb la realitat.

I crec que val la pena també reivindicar i que la gent conegui –per exemple, enguany– experiències unitàries en defensa de l'autogovern, de les llibertats democràtiques de Catalunya i també dels avenços socials, com, per exemple, l'Assemblea de Catalunya, que enguany fa cinquanta anys.

I aquí aprofito també per introduir alguns elements de la llei que per nosaltres són importants. Crec que fora bo que el Memorial Democràtic depengués del Parlament de Catalunya, i no del govern de torn. I ho dic perquè, segurament, si aquest any no tenim un aniversari com Déu mana dels cinquanta anys de l'Assemblea de Catalunya és perquè els canvis moltes vegades de govern que suposen també canvis dels equips directius del Memorial Democràtic no es corresponen amb la feina..., que crec que hauria de ser una feina compartida i, a més a més, impulsada pel conjunt del Parlament de Catalunya. Aquesta és una de les propostes que nosaltres farem.

Igual que l'Institut Català Internacional per la Pau, que depèn del Parlament de Catalunya, crec que el Memorial Democràtic hauria de ser una institució de país, una institució del Parlament de Catalunya i que estigués al servei de la ciutadania de Catalunya, independentment del govern que tinguem. I en això també coincideix-ho amb el que es deia, perquè crec que la memòria democràtica i la memòria, evidentment, del que va suposar la defensa de les llibertats i de la democràcia durant quaranta anys de franquisme és un element que hauria de ser transversal al conjunt del país, si realment volem combatre el que suposa l'emergència de pràctiques, evidentment, absolutament antidemocràtiques i de feixisme.

I quan es parla d'unitat i es parla, per exemple, de pactes contra l'extrema dreta i el feixisme..., té a veure amb això. Per exemple, també una de les reivindicacions que se'ns trasllada des de les entitats de memòria democràtica i que també recull la llei, i que, per exemple, no?, situa l'Enric Cama, un militant també de pedra picada que crec que hauria de ser una institució de país, que ara és a Terrassa i que es dedica a estendre el que va suposar la lluita antifranquista, és que la memòria democràtica també ha de formar part del currículum escolar de l'educació tant a nivell de primària com secundària i, evidentment, també universitària. És la millor manera d'explicar el que va suposar la Segona República, però també quaranta anys de negra nit i de foscor.

En definitiva, com diu l'Enric de manera reiterada, no pot ser que la memòria democràtica pateixi Alzheimer, perquè és el millor instrument de defensa de les nostres llibertats i de la nostra democràcia, per insuficients que siguin. També va explicar que –és veritat– Franco va morir al llit, però el franquisme no va morir al llit, va morir als carrers defensat per milers d'entitats, partits polítics... (*Remor de veus.*) No, no, el franquisme va morir al carrer defensat, per exemple, en aquest cas..., aquells anys, per exemple, en el cas de la SEAT. Vostès estan dient que els obrers de la SEAT no van tombar el franquisme des de les lluites i les vagues generals que van convocar? I tant, que van tombar el franquisme. I això no vol dir que la democràcia a Catalunya, també, i a l'Estat no s'hagi d'eixamplar i s'hagi de millorar.

I acabo amb una petita història que segurament els deurà quedar, a alguns, molt lluny i a alguns els queda molt a prop. És la història d'un petit poble de Càceres, a tocar de la província de Toledo, que es diu Alía. L'any 1936 hi varen entrar les tropes franquistes. El seu alcalde va ser afusellat simplement per intentar defensar allò pel qual havia sigut escollit. Era un alcalde socialista. Era el meu besavi; el meu pare no va conèixer mai el seu avi. Va ser afusellat al costat d'Alía, no sabem on està enterrat. Es deia León Cid.

Jo simplement espero que això mai més torni a passar al nostre país, i que, per tant, aquesta llei de memòria democràtica faci que mai més ningú oblidí qui era León Cid, qui eren els milers i milers d'homes que van lluitar per defensar la democràcia en aquest país.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Estamos ante una proposición de ley del Grupo Parlamentario Socialistas i Units per Avançar que desconozco de entrada si ha generado alguna disputa interna o alguna reticencia por parte del ala nacionalista más moderada de la coalición electoral que da origen al grupo parlamentario; pero, de ser así, ni me extraña ni importa, tampoco, porque de la lectura de la proposición de ley, especialmente de la lectura de su preámbulo, de su

exposición de motivos, lo que se infiere es que estamos ante una proposición de ley marca PSC.

No me atrevo siquiera a mentar al PSOE, aunque fuera el nuevo PSOE de Sánchez. Y no lo hago porque, si comparo la exposición de motivos que arguye el PSC para sustentar su necesidad perentoria de volver a legislar sobre la memoria democrática frente a uno de los períodos más negros de nuestra historia contemporánea con los que utiliza el propio Gobierno de Sánchez para su proyecto de ley de memoria democrática o con el preámbulo de la Ley 14/2018, de 8 de noviembre, de memoria democrática, de Aragón, aprobada en las Cortes de Aragón a instancia del Gobierno socialista del señor Lambán, el sesgo maniqueo de esta proposición de ley se percibe a simple vista. No sé si tiene que ver con la voluntad del propio Partit dels Socialistes de Catalunya o tiene algo que ver con las fuentes de las que ha bebido para plantear esta proposición de ley. En realidad, tampoco importa demasiado.

Que hoy debatamos esta proposición de ley, que volvamos a debatir en este Parlamento sobre la memoria democrática, que ya cuenta con una amplia legislación en Cataluña –ha quedado dicho, buena parte de ella impulsada por el propio PSC–, nos da una idea clara de las prioridades del grupo parlamentario que encabeza la oposición, el grupo que se ha autoproclamado «gobierno alternativo» o «gobierno en la sombra» y que en realidad nos parece más la sombra de un desgobierno.

Esta proposición de ley ha sido admitida a trámite por la Mesa del Parlamento el 6 de julio de 2021. Que esta proposición de ley es una prioridad, parece que de urgencia extrema, para el Partit dels Socialistes de Catalunya queda patente en la propia exposición de motivos, cuando hace referencia –leo literalmente– al «projecte de llei de memòria democràtica d'Aragó publicat al Butlletí Oficial de les Corts d'Aragó en data 10 d'agost de 2017 i encara en fase de tramitació». La prisa por presentarla y posteriormente tramitarla no les ha permitido percatarse de que ese proyecto de ley que citan ya es ley en Aragón desde el 8 de noviembre de 2018, hace ahora casi tres años.

Una prioridad para el PSC parece que compartida por su casa matriz, con el PSOE de Sánchez, que también en estas fechas está tramitando otra ley de memoria democrática en las Cortes Generales, esta vez como prioridad del Gobierno de España, no como prioridad de una sombra del gobierno, como es el caso que nos ocupa.

En todo caso, llama poderosamente la atención que, con la que está cayendo, con el desmadre energético que tiene su principal indicador en un precio de la electricidad desbocado, con la gestión caótica que se ha hecho durante meses de la crisis sanitaria –una gestión caótica que se produjo especialmente cuando el hoy líder de la oposición de este Parlamento era ministro plenipotenciario de Sanidad–, con la incertidumbre sobre la evolución de la economía –en toda España, pero de forma especial en Cataluña–, con el crecimiento constatado del incivismo y la violencia en las calles de muchas de nuestras ciudades, con la precariedad laboral que condena a la mayoría de nuestros jóvenes a no poder emanciparse, con los miles y miles de ciudadanos que están sufriendo la lacra del paro de larga duración –especialmente entre los mayores de cincuenta y cinco años–, con la preocupación creciente por poder contar con una pensión digna cuando llegue la jubilación, con los miles de familias que viven en el umbral de la pobreza y que están expuestas a un elevado riesgo de exclusión social, con la dificultad que tienen muchas familias –y, de forma especial, nuestros jóvenes– para acceder a una vivienda digna, con los miles de autónomos que han padecido y aún padecen los efectos perniciosos de la crisis de la covid-19..., en suma, con el sinfín de preocupaciones –estas sí, realmente perentorias– que acucian a nuestros conciudadanos, la prioridad del PSC, no sé si siguiendo miméticamente el interés de su partido matriz, del PSOE, es legislar de nuevo sobre la memoria democrática, y utilizar otra vez el comodín que ya ha utilizado anteriormente para desviar la atención de la ciudadanía, el comodín que tiene el nombre del dictador que, para nuestra desgracia como nación, estableció un régimen nefando

que la voluntad del pueblo español quiso superar con la Transición de 1978 y que –conviene no olvidarlo– acabó muy poco después de su primer enterramiento hace ya casi cuarenta y seis años. Ustedes saben perfectamente a qué comodín me refiero.

En cualquier caso, Ciudadanos, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, reiteramos en este debate de totalidad la condena al golpe de Estado de 1936, a la Dictadura y a la represión ejercida durante la Guerra Civil y la larga posguerra. Creemos que las víctimas de ese período negro deben tener memoria, justicia y reparación, y que una sociedad democrática debe buscar la garantía de no repetición. En esta cuestión primordial para la democracia no nos ponemos de perfil.

Como tampoco lo hacemos en el reconocimiento, la memoria, la justicia, la reparación y la garantía de no repetición de las víctimas del terrorismo, sea este del color que sea. Y, en ese sentido, lamentamos la facilidad con la que los socialistas, con la connivencia del PSC, están contribuyendo hoy a blanquear esa otra dictadura, la del terror, que estuvo matando durante casi cuarenta años después de haberse recuperado la democracia. Esto también es memoria democrática, y en ese espacio de la memoria el PSOE –y, por tanto, el PSC– parece tener algo de amnesia, vista la condición de socios preferentes de los herederos de ETA y de los grupos políticos que justifican, por la vía de los hechos, el imperio del terror que quisieron imponer al conjunto de los españoles.

En suma, habiendo como hay legislación específica y suficiente en España y en Cataluña para mantener la memoria democrática de las víctimas de la Dictadura franquista, lamentamos que no se tenga en cuenta que la mayoría de los ciudadanos españoles hoy en día son hijos de la Transición, no de la Guerra Civil. La memoria democrática que nosotros reivindicamos incluye también a la de los miles de víctimas causadas en España por el terrorismo en todas sus formas. Esas víctimas que, cada vez que celebran un acto de recuerdo y homenaje, son ninguneadas por la Administración de la Generalitat y, para más inri, por el Ayuntamiento de Barcelona, que gobierna el PSC de la mano de Podemos, de Colau.

Condenamos al dictador totalitario que sojuzgó a los españoles durante buena parte del siglo XX como lo hacemos con todos los dictadores que en el pasado o en la actualidad han sometido o someten a sus pueblos a regímenes totalitarios y de terror, algo que por desgracia no comparten todos los grupos parlamentarios de este Parlamento.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té ara la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, tres consideracions molt telegràfiques. Primera, el senyor Pedret, habitualment rigorós en les seves afirmacions, ha començat amb una falsedat de llibre. Ha dit textualment que «les democràcies no militants es protegeixen amb les lleis de memòria històrica o memòria democràtica». Fals: les democràcies no militants –i només cal fer una miqueta de política comparada– es protegeixen amb el compliment de la llei vigent i el prestigi de les seves institucions.

De fet, el que passa aquí, aquesta obsessió malaltissa amb la Guerra Civil, només passa aquí. Són moltes més les democràcies no militants amb guerres civils pretèrites que no es passen tot el dia donant voltes al mateix tema i que no tenen cap tipus de llei de memorial democràtic, de memòria històrica o de com se'n vulgui dir.

Segona consideració: efectivament, ho ha dit vostè, nosaltres en aquest Parlament hem votat determinades coses per consens –per cert, algunes, sent jo mateix portaveu del meu grup parlamentari– i hem arribat a acords amb altres portaveus de formacions polítiques diametralment diferents. Nosaltres el que buscàvem era, de manera encertada o no, la voluntat de l'esperit de la Transició.

Però –i aquesta és la tercera reflexió– el que tenim aquí és una esmena a la totalitat a qualsevol esperit de concòrdia. Fa la sensació, de vegades, que quan en aquest Parlament s'arriba a un consens en aquesta matèria, a un consens de mínims, a vostès no els hi agrada. No els hi agrada perquè els hi trenca la fotografia que ja estan fent servir de fa tant de temps, que és aquesta mena de trencadissa impossible de reconciliar. I aleshores volen tornar a anar un pas més enllà.

No tenien cap necessitat de presentar aquest text, quan s'ha arribat a acords en matèries concretes però que són capaces de suscitar un mínim consens, no? Per tant, si el seu objectiu era trencar el consens –que vostè mateix s'hi ha referit– que s'havia aconseguit en legislatures anteriors en algunes coses concretes, han tingut èxit, els hi he de dir: tornen vostès a trencar qualsevol possibilitat de consens, amb el text absolutament ple de prejudicis que avui porten.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Benvinguts, especialment les persones que hi ha avui entre el públic. Festival, eh?, festival. Aquí, quan es parla d'història, tothom creu que pot parlar d'història i pot fer no història, sinó historietes. Però bé, ja hi estem acostumats, eh?

La llei de memòria que proposa avui el PSC és la llei de memòria democràtica. Nosaltres hi estem d'acord, i votarem, evidentment, en contra de l'esmena a la totalitat. Estem d'acord en que aquest Parlament ha de proposar i ha de participar en la proposta de fer una llei de memòria conjunta que actualitzi totes aquestes polítiques de memòria que hem de fer.

Evidentment, com ja he dit, votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX per les raons habituals que votem en contra de VOX i en contra de tota proposta de l'extrema dreta, perquè aquí mai, mai, mai hem vingut a naturalitzar l'extrema dreta, i sempre votarem en contra del feixisme, i molt menys en una llei de la naturalesa que ara estem presentant, una llei de naturalesa democràtica i, per tant, antifeixista.

S'han sentit moltes coses, eh? Hem arribat a sentir des de Franco, les dictadures, els feixismes...; per descomptat, «todo es ETA»... Fins i tot hem parlat d'històries, historietes, i, evidentment, de revisionisme històric, de pseudohistòria –m'ha semblat sentir parlar el pseudohistoriador Pío Moa, quan sentia algun dels representants de l'extrema dreta parlar.

Han sortit molts debats, i molts debats que tenim habitualment els historiadors entre història o memòria, la memòria històrica o la memòria col·lectiva. Jo, personalment, crec que la memòria històrica és un oxímoron. I defenso més la idea de la memòria col·lectiva –la *collective memory*–, que és al que estem habituats els historiadors quan treballem temes de memòria històrica pel món –no pas la memòria històrica, sinó la memòria col·lectiva.

És evident que hi han unes necessitats sorgides..., hi ha un context històric, hi ha un context social, un context acadèmic al que fa referència aquesta llei de memòria històrica. Un context històric, social, com és el franquisme sociològic, que encara persisteix en les institucions espanyoles; que, evidentment, encara persisteix.

Aquest matí vostès han rigut molt quan el diputat Rius ha parlat de postfranquisme, però és que resulta que existeix, aquest concepte. Aquest concepte desenvolupat per l'historiador Enzo Traverso..., parla del postfeixisme, del postfranquisme. Aquí podem parlar d'aquesta Transició que tenim al segle XXI, del feixisme del segle XX al segle XXI –ell l'anomena «postfeixisme»–, amb característiques dominants: per exemple, l'ultranacionalisme, la xenofòbia, especialment sota la forma de la islamofòbia. El propòsit fonamental és l'anticomunisme i l'antisemitisme. No sé si els

deuen sonar, aquestes frases que s'han dit en aquest hemicle aquest matí: «Ustedes están promoviendo y financiando el islamismo», o, per altra banda, «hordas totalitarias comunistas». Pensin..., i facin referència al que és el postfeixisme i qui diu aquestes frases.

És evident que hi ha una manca de ruptura democràtica a l'Estat espanyol. I és evident que necessitem una llei de memòria col·lectiva, de memòria democràtica, per posar en relleu totes aquelles memòries, per fer front a tota aquella violència que hi va haver contra la gent, contra els valors democràtics.

És evident que hi ha un fracàs de les polítiques de memòria a l'Estat espanyol, i per això s'han d'actualitzar, les polítiques de memòria. És veritat que hi ha un fracàs fins i tot del concepte, d'aquest concepte de la mal anomenada «Transició democràtica». Jo els he parlat moltes vegades de la mal anomenada «Transició democràtica», aquesta transició modèlica que està, evidentment, devastada, aquesta *transición sangrienta* del llibre de Mariano Sánchez Soler, que, evidentment, desmunta tota aquesta *transición modélica*. És un fracàs de la llei espanyola que també ha donat un fracàs a les polítiques preses de memòria, amb una dretanització de les polítiques estatals.

És evident –i s'ha explicat aquí–: l'augment de l'extrema dreta ha afavorit aquestes polítiques estatals, que se n'han anat cap a la dreta amb l'exaltació del populisme d'extrema dreta i la dretanització de totes aquestes polítiques, però és que estem normalitzant en molts camps el franquisme, normalitzant les polítiques franquistes, així com les diferents commemoracions.

I no els haig de parlar del que ha passat al Valle de los Caídos, amb aquesta... Després de quaranta anys de mort el dictador, resulta que encara el teníem enterrat al Memorial del Valle de los Caídos i que el Valle de los Caídos encara és un memorial franquista, d'exaltació del franquisme. O el que passa amb les misses al *caudillo* cada 20-N. O el que va passar a Barcelona el 12 d'octubre, amb l'exaltació del feixisme, i que no passa re. O el que està passant amb el nomenclàtor franquista, que està tornant a Oviedo, o, per exemple, a altres pobles governats pel PP i amb el suport de VOX a Andalusia.

Aquest desenvolupament que volen tornar a veure ells, el desenvolupament de la història entre botxins i víctimes, aquesta *reconciliación nacional* a la qual fan sempre apel·lació... És evident que ens hem equivocat: aquí no hi ha d'haver *reconciliación nacional*, sinó que el que hi ha d'haver és un projecte democràtic de construcció d'una història col·lectiva, d'una història democràtica, una història on no s'exaltin les divergències, els genocidis, el que va passar al segle XX, sinó que es puguin treballar altres tipus de memòries col·lectives, de revolucions col·lectives, com la democràcia, la conquesta de la democràcia, les grans lluites col·lectives a nivell laboral, la llibertat sexual, els avenços socials.

Però és evident que hem de fer una llei integral de memòria. Nosaltres treballarem perquè així sigui. També treballarem perquè –com s'hi ha compromès el Govern– hi hagi un text –que ja s'hi està treballant i que s'entrarà en breu– que tingui un accent més català, que hem trobat a faltar en aquest text del Partit Socialista. Un accent català que, per exemple, faci incís en l'intent franquista de genocidi cultural que vam viure els catalans; que faci incís i reparació en la gent que va ser perseguida per parlar català, en les institucions catalanes que van ser perseguides durant el franquisme. O que hi hagin commemoracions en el calendari..., que sigui un calendari català, i que, per tant, se'n treguin les referències que hi han a les normatives estatals.

Tenim competències, a la Generalitat, i, per tant, creiem que hem de defensar una llei integral i catalana des de Catalunya.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Maria Jesús Viña.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. D'avui en un mes, lo dia 20 de novembre, farà quaranta-sis anys de la mort del dictador al llit i deixant ben lligada la seua successió en forma de monarquia borbònica –que encara avui patim– com a hereva d'aquell règim que va durar quaranta anys.

Un règim feixista que va assassinar, espoliar i humiliar els defensors de la llibertat i la democràcia i que va dur a la mort i a l'exili milers d'homes i dones per haver defensat la República, la democràcia i la llibertat. Un règim feixista que va imposar la por, lo silenci i la submissió, també amb un sistema educatiu controlat ideològicament i amb la complicitat dels poders de l'Església. Un règim feixista que va perseguir sistemàticament no només per ideologia, també per raó de gènere i identitat sexual, per creences religioses o per origen, situant estos collectius a l'extrem de l'arraconament social públic intencionadament. Un règim que fins a l'últim dia va continuar perpetrant execucions –parlo del setembre de 1975–, sentències de mort a les portes d'una suposada «Transició modèlica».

La d'avui és la meua primera intervenció al faristol. I parlar de temes de memòria democràtica per a mi és molt, molt emotiu, sent com soc neta de republicans que van patir l'exili i la repressió. Republicans que van defensar la democràcia i les llibertats i que per este motiu van patir repressió, tal com la pateixen encara alguns dels nostres companys. Perquè els republicans estem compromesos amb la defensa de les llibertats i de la justícia, i este compromís mos porta i mos ha portat a treballar de manera efectiva per la restitució de totes les víctimes del franquisme. La memòria hi ha de ser per a ells i per a elles, i sobretot per als que estem aquí i per als que vindran. Veritat, justícia, reparació i futur lliure.

És per això que el 2017 lo conseller Raül Romeva –avui també represaliat– va presentar el pla d'obertura de fosses. Calia traure els morts de les cunetes i dignificar totes les persones que van morir lluitant per la República o que van ser assassinades per la repressió. No era només qüestió de justícia, era un deure moral.

El 2017, des de la conselleria de Justícia, de la mà del conseller Carles Mundó –també represaliat a dia d'avui– se va aprovar la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, una llei per anul·lar les sentències i els judicis sumaríssims del franquisme, que, tal com deia ja llavors el conseller, era un deute pendent amb les víctimes represaliades i condemnades injustament per les seues idees i pels seus actes polítics.

La consellera Ester Capella, des de la conselleria de Justícia, va continuar impulsant estes polítiques de memòria democràtica seguint amb l'obertura de fosses i apostant per reactivar els diferents espais dedicats a la memòria, i impulsant de manera decidida la retirada dels símbols franquistes de l'espai públic. Com a tortosina i com a ebrenc, no puc deixar d'agrair-li els esforços i tota la feina que es va fer des de la conselleria i el departament per poder fer efectiva la retirada del monument de la vergonya, del monument franquista, del mig de riu de Tortosa, que encara no ha pogut ser retirat, però segur, segur, que, com lo feixisme, es tornarà. (*Alguns aplaudiments.*)

Fa catorze anys que este Parlament ja va ser pioner en l'aprovació de polítiques públiques de memòria, amb l'aprovació de la llei del Memorial Democràtic; la llei sobre localització i identificació de persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura franquista i dignificació de fosses comunes; la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, i, en la darrera legislatura, la llei de desaparició forçada de menors a Catalunya. Però tenim pendent aprovar la llei de memòria democràtica, una llei general que –ho recordo– repara i mos blinda davant de l'auge de

l'extrema dreta. A l'última legislatura, malgrat que la tasca de la conselleria ja estava molt avançada, no es va poder presentar en esta cambra per a començar-ne la tramitació; però ho hem de fer, tenim l'obligació històrica, moral i política de fer-ho.

I precisament per això, també, en el darrer debat de política general vam aprovar una proposta de resolució d'Esquerra Republicana i de Junts que instava el Govern a presentar al Parlament el projecte de llei de memòria democràtica. I estem aquí per fer-ho possible, per dotar com sigui d'una llei de memòria democràtica este país. Que arribarà tard, però que ha d'arribar.

Una regulació en la que puguen confluïr totes estes lleis vigents; una llei que ha de tindre com a objectiu la reparació de totes les víctimes –persones, col·lectius, organitzacions cíviques, culturals, sindicals– que van lluitar per la llibertat i per la democràcia, i que van patir repressió i violència no només durant la guerra i l'època franquista, sinó també durant la Transició. I no nos podem oblidar d'ells, de tots estos col·lectius i organitzacions que també són i han estat víctimes d'este període de la història i per als quals també cal una reparació i un reconeixement. I mos agrada-ria que en l'articulat de la seua llei hi figuressin com a tals, no només esmentats en alguns dels articles.

I, per posar un altre exemple del que també veiem en la seua llei, no compartim les dates commemoratives que hi proposen. I per això, en la tramitació al Parlament, ho esmenarem, ho negociarem, i segur que trobarem la complicitat de tothom per a poder-ho rectificar.

Però que hi hagi lleis pioneres aquí no amaga la covardia del Govern espanyol i els déficits en memòria democràtica. Tinguin valentia per anar més enllà, allí on tenen el poder.

En definitiva –i acabo–, necessitem una llei de memòria històrica, i no la podem cenyir només a un trosset de la història. La memòria ha de ser garantia de no oblit. Perquè, si no oblidem, reafirmem les conviccions i sobretot les vides de qui ho van perdre tot per unes idees, i evitem que el feixisme torni a campar impunement.

Una llei que mos permeti aprofundir en la nostra història des del 1931 fins al 1980, analitzar i defensar les llibertats i la democràcia del període republicà, analitzar la repressió del règim franquista i analitzar els moviments socials i polítics que van lluitar per restituir les nostres institucions durant la Transició. Perquè només tenint present el passat es pot prevenir la repetició, i perquè davant d'anys de silenci només mos queda la memòria.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de la proposició de llei.

Iniciem la votació.

La votació de l'esmena a la totalitat ha obtingut 13 vots a favor, 114 vots en contra i 6 abstencions.

Atès, doncs, que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan

250-00225/13

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, el debat i votació de la proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el

Grup de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Per tant, per presentar aquesta iniciativa, iniciarem el debat amb els grups parlamentaris proposants, i, a continuació, obrirem el torn de posicionament per a la resta de grups parlamentaris. Els torns d'intervenció seran de deu minuts per a tots els grups.

Així doncs, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Per començar, una salutació a les companyes que estan aquí del moviment de solidaritat amb el poble kurd, companyes amb qui vam compartir fa uns mesos un viatge a Rojava per conèixer l'Administració del Nord-est de Síria, aquesta Administració que avui en aquest Parlament reconeixem com un actor legítim.

L'any 2014, en aquest hemicycle, en un debat sobre l'acció exterior, el meu grup parlamentari deia: «Avui més que mai també és necessari que girem la nostra vista davant del poble kurd, sobre totes les situacions que viu a Turquia, a l'Iraq i a Síria.» Del 2014 al 2021 aquesta frase segueix sent plenament vigent; de fet, és una necessitat. Perquè, de fet, no fa molt temps, només unes poques persones haurien pogut preveure l'emergència d'una revolució al nord-est de Síria, o ni tan sols creure-s'ho.

Així que la primavera de 2011, quan el moviment d'alliberament kurd va declarar la seva intenció de construir una societat entorn del concepte de confederalisme democràtic, poques persones van ser conscients del tema. Tampoc van estar atentes quan el Partit de la Unió Democràtica –el PYD–, part del moviment d'alliberament kurd, va establir el Consell Popular del Kurdistan Occidental com a paraigua participatiu i democràtic per al poble i per als seus diversos actors polítics.

Un nombre reduït de persones el va reconèixer quan el juliol de 2012, a Rojava, les revoltes populars van establir un sistema democràtic després d'haver alliberat ciutats i pobles de la dictadura que vivien a Síria. Aquestes revoltes van marcar l'inici d'una revolució contemporània de profunda importància massa sovint ignorada, bandejada i oblidada.

Al gener de 2014, en un segon pas, les tres regions principals de Rojava van emetre una declaració d'autonomia democràtica; van crear, d'aquesta manera, administracions autònomes i democràtiques per assegurar-se que el seu nou sistema seria inclusiu i plural, construint així una tercera via al conflicte que es vivia a la regió. Però no va ser fins aquell moment, entre setembre de 2014 i gener de 2015, quan les forces de defensa de la revolució van dur a terme una resistència impressionant contra l'Estat Islàmic, a Kobane, que finalment el món va obrir els ulls. Finalment, tard, i, finalment, de manera massa sovint estigmatitzadora. Vam descobrir llavors les guerrilleres revolucionàries, quan feia anys que existien, quan en aquella regió i en aquell moviment feia anys que el feminisme era una realitat, feia anys que s'havia instaurat un sistema d'igualtat entre homes i dones.

Com deia, va ser llavors quan el món finalment va mirar la regió. I des de llavors molts grups revolucionaris, democràtics, d'esquerres, socialistes, llibertaris i grups vinculats a la defensa dels drets humans són conscients de l'existència, al nord de Síria, d'una regió lliure, una regió lliure anomenada Rojava, o una regió ara ja anomenada Administració Autònoma del Nord-est de Síria, perquè va més enllà de les fronteres clàssiques del Kurdistan.

Però fem una mica d'història per posar en context la qüestió kurda. Perquè la qüestió kurda representa un dels conflictes més complexos i violents d'Orient Mitjà, i segueix sent un conflicte en espera d'una solució. Mentre no siguin discutides àmpliament les seves dimensions, el conflicte persistirà i inclús s'agreujarà, creant així problemes nous i de major repercussió; conflicte que requereix també reconèixer i

condemnar la dictadura de Turquia i la violència que exerceix l'Estat turc en contra del poble kurd.

Com que la regió de població kurda es troba repartida entre els territoris actuals d'àrabs, perses i turcs, aquesta qüestió exerceix una influència determinant sobre una gran part de l'Orient Mitjà. És per això que és encara més necessari trobar una solució; una solució que parteixi del reconeixement de l'existència del poble kurd; una solució que no pot ser només per a una part del Kurdistan. Una solució per a una part del Kurdistan afectarà, o afectaria, directament les seves altres parts, així com a països veïns.

Així, veiem com la solució o la revolució al nord-est de Síria el que fa és generar una reacció violenta, virulenta, del Govern d'Erdoğan, ocupant territori de Rojava, ocupant territori de Síria, mentre la comunitat internacional mira a un altre costat. Veiem com Erdoğan intensifica la violència contra la població turca kurda a Turquia, però veiem també com Erdoğan intensifica la violència contra la població kurda a l'Iraq. I, davant de tot això, la comunitat internacional mira a una altra banda. De fet, la comunitat internacional segueix considerant Turquia com la potència aliada a la zona. I, sí, Turquia serà el segon exèrcit de l'OTAN, Turquia serà una potència internacional que va creixent, però cal posar fre a la dictadura i a la massacre que exerceix dia a dia el Govern d'Erdoğan.

És per això que el primer pas del procés de resolució ha de ser el reconeixement i la definició del conflicte. En vistes a la qüestió kurda, una definició realista del fenomen kurd és extremadament important. Una regió que ha vist, durant molts anys, com la seva ubicació el que acabava provocant era que els interessos de les potències internacionals afectessin la població que vivia allà sense tenir-la en compte. Una regió interessant geoestratègicament, amb alguns dels recursos naturals més indispensables perquè la societat occidental pugui sobreviure. I, per tant, hem ignorat una vegada i una altra la realitat i la situació que vivia la població kurda.

I és que durant molts anys hem girat la cara a un moviment que, com deia, ha patit una repressió inaudita. I avui és de rebut, quan parlem de la revolució de Rojava, de l'Administració del Nord-est de Síria, reconèixer que aquest moviment d'alliberament no es podria entendre sense l'existència del PKK, o sense la figura de Abdullah Öcalan, segrestat, aïllat en una presó en una illa des del 1999. I, per tant, és de rebut també que aquí avui quedi clar el missatge de llibertat d'Abdullah Öcalan, però llibertat a les milers de represaliades kurdes que porten anys a la presó sense cap judici just.

I, per anar acabant, a Catalunya durant molts anys hi ha hagut qui ha mantingut la flama de la solidaritat amb el poble kurd. Avui no estaríem aquí sense quaranta anys d'existència del CIEMEN, que, en solitari durant molts anys, establia relacions amb el moviment kurd. Però avui tampoc seríem aquí sense plataformes o col·lectius com la plataforma Azadî, que porta els darrers anys assenyalant els interessos turcs aquí a Catalunya, assenyalant les contradiccions que també aquí vivim amb les nostres relacions exteriors, que mentre per un costat exercim solidaritat, per l'altre potenciem o contribuïm a que l'exèrcit d'Erdoğan continuï bombardejant la zona del Kurdistan.

Avui és un pas important per al moviment kurd, és un pas important perquè és el primer Parlament que reconeix l'administració del nord-est de Síria i que, per tant, reconeix implícitament l'aportació política a través del confederalisme democràtic; una proposta política basada en la democràcia, basada en el feminisme, basada en una altra manera d'entendre l'economia i basada en el reconeixement de la diversitat, tant religiosa com d'ètnies, que viu la zona.

Però avui també és un dia important per nosaltres, perquè avui a mi o a nosaltres ens agradaria pensar que si els kurds diuen que l'únic amic que tenen són les muntanyes, a partir d'avui tenen un altre amic, que és el poble català.

Per tant, moltes gràcies. Esperem que s'aprovi aquesta proposta de resolució i *biji* Kurdistan!

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, tinc la sensació que segurament les persones que presentem aquesta proposta de resolució, que és presentada per quatre grups parlamentaris, podem caure en la repetició, no?, perquè al final molts farem el mateix recorregut. Però crec que el que sí que és important és el que ha comentat una mica la diputada Reguant: que sigui aquesta la primera vegada que un parlament reconeix una administració autònoma que està basada en un moviment que reivindica i que posa a la pràctica –no només ho reivindica, sinó que efectivament ho porta a la pràctica– l'autogestió, la participació, el govern des de baix, i una feminització de la política i una gestió de la política amb principis feministes.

I crec que és important que ho fem, perquè, malauradament, quan parlem de Síria, aquí al Parlament, i quan en general es parla de Síria degut al conflicte que viu, parlem de drames molt grans que s'estan vivint, no?, de la quantitat de gent que està morint, de la quantitat de gent que està fugint, del drama que viu el Mediterrani quan milers i milers de persones que fugen del conflicte sirianès moren, o arriben i no tenen una bona acollida i no tenen unes vies segures, com la Unió Europea, com la comunitat internacional està d'esquena a aquest conflicte sirianès.

Però dintre de Síria, com ja s'ha comentat, també hi ha una llavor; una llavor de construcció, una llavor de proposta, una llavor, a més a més, de la qual aprendre, que malgrat la dificultat i el context bèl·lic en el qual estan immersos, malgrat totes les pressions i tots els atacs de la comunitat internacional, la capacitat d'un poble organitzat ha sigut capaç de fer-hi front, d'aturar-ho, d'aixecar la veu i de dir: «Hi han altres maneres de fer, i aquí estem nosaltres per posar-hi els cossos per defensar-la.»

Com dèiem, probablement la majoria de la gent conegui Rojava pels greus atacs que va patir fa poc i que continua patint. De fet, els darrers atacs van ser al desembre de l'any passat o ara mateix, a l'agost, quan un bombardeig turc més va matar tres nens i el seu pare a una població de Rojava. Però Turquia és aquell Estat que continua tenint tota la complicitat de la Unió Europea en la seva vulneració de drets humans. I és important dir-ho, i és important afirmar-ho des d'aquí.

Rojava resisteix i Rojava és molt més que la víctima de la tirania turca. El poble kurd és un dels pobles sense estat més nombrosos del món, i la seva reivindicació com a poble i la seva capacitat d'organització i lluita l'ha convertit en un dels principals objectius bèl·lics d'un estat turc que vol reprimir, que vol exterminar i que està perpetuant un genocidi contra el poble kurd. Un estat, l'Estat turc, que, com dèiem, no es caracteritza precisament pel seu respecte pels drets humans i per les llibertats. Un estat, que la Unió Europea hauria d'estar avergonyida de ser la seva còmplice, de l'ús que fa de Turquia per controlar el flux mediterrani per aquella banda del Mediterrani, per controlar i evitar que arribin a Europa els milers de persones que busquen refugi, fugint precisament de la guerra de Síria i altres conflictes.

Ahir precisament parlàvem també, a partir de la interpellació del diputat Wagensberg de la situació a l'Afganistan, de com torna a haver-hi també..., tornarem a tenir milers de persones fugint de la situació de conflicte de l'Afganistan, com la Unió Europea continua estant d'esquena a l'hora d'establir vies segures per a totes aquestes persones. Però nosaltres creiem que ara, com dèiem, dintre d'aquesta situació que està vivint aquesta zona, de tot el drama que estan vivint i que cada vegada en parlem, però hi ha poca resposta i poca reacció, venim a parlar del reconeixement i de la solidaritat que des del Parlament, des de Catalunya, fem cap a l'autogovern del

poble kurd al nord-est de Síria. I insistim molt a parlar des d'aquest respecte, des de la solidaritat i des de l'aprenentatge, des de l'agermanament, perquè, de fet, tenim molt a aprendre del sistema d'organització política del poble kurd a Rojava.

Jo aniré ràpida, perquè ja s'ha explicat una mica com s'arriba realment a aquesta administració d'autogovern. S'ha parlat també del confederalisme democràtic, inspirat en els plantejaments teòrics i polítics del líder kurd Abdullah Öcalan, que està pres a Turquia des del 1999, juntament amb centenars i centenars de presos polítics kurds. Però nosaltres volem defensar aquest confederalisme democràtic que es basa en estructures de govern autònomes, descentralitzades i des del nivell més proper al ciutadà. Segurament, a moltes de les persones d'aquest Parlament que treballen en els pobles, que treballen en la gestió municipal, en la política municipal, alguna cosa els hi sonarà. És l'essència del municipalisme transformador: privilegiar la participació i l'autogestió de la ciutadania en les polítiques i en la gestió de la vida.

I ho fan a través d'una participació rotativa i equitativa d'homes i dones en assemblees, en consells civils i en càrrecs comunals a diferents nivells i àrees d'una organització que s'autoidentifica a si mateixa com a democràtica, feminista i ecològica. Una presa de decisions que està basada en la democràcia directa i en el consens, que té una unitat mínima a les comunes, que s'organitzen en barris o en districtes, que a cada consell popular és obligatòria la paritat –no recomanada, no, obligatòria, la paritat. Com a mínim, un quaranta-cinc per cent dels dos gèneres ha d'estar present. On també l'elecció de portaveus és dual; no s'escull un representant o una representant, se n'escullen dos i ha de ser sempre un home i una dona.

De fet, a la revolució kurda –també s'ha comentat ja– és central el paper de les dones. És una revolució essencialment feminista, una revolució que combat el patriarcat, que posa les dones al centre. I això ho hem vist, efectivament, en les imatges de les guerrilleres, però que va molt més enllà perquè traspua tota la vida, perquè combat el patriarcat en tots els seus nivells, tant en l'àmbit institucional com en el personal, en el familiar i el social. De fet, no per res, un dels seus lemes és justament que l'alliberament de la societat és l'alliberament de les dones.

Aquestes dones i aquests homes kurds també van ser dels primers en posar fre al terrorisme de l'Estat Islàmic a la regió. Dones i homes valentes, que han posat i segueixen posant els seus cossos per frenar l'avenç de la violència terrorista, que han despertat la solidaritat i el reconeixement mundial per la seva valentia, la seva fortalesa i el seu sacrifici.

El que demanem amb aquesta proposta de resolució és sumar-nos a aquest reconeixement, sobretot des d'una Catalunya amb un teixit social organitzat, amb un moviment solidari i un moviment per la pau que ens ha portat a ser també referents internacionalment d'aquesta solidaritat. De fet, hem tingut, aquest cap de setmana, el Congrés Mundial de la Pau justament a Barcelona, i també creiem que les propostes que els grups portem aquí tenen a veure justament amb aquesta societat organitzada, amb aquest teixit social organitzat que porta més de quaranta anys de solidaritat amb pobles del món. I, en concret –i ja s'ha comentat també–, algunes entitats com el CIEMEN, que tenen una especial línia de treball amb el reconeixement dels drets dels pobles de tot el món, i que creiem que això és una de les coses que des del Parlament hem de reconèixer i hem de contribuir a construir.

Però crec que és important que d'aquí també surtin –que d'aquest compromís, la proposta de resolució és una de les coses que apunta– línies d'acció, línies d'actuació concretes. Hi ha una part de reconeixement de l'autoritat kurda, però hi ha una part també de com, des de Catalunya, hem de treballar per poder-ho enfortir, per poder-hi donar una resposta i per anar més enllà de les declaracions.

Adés, hi han diferents eines. Ho podem fer a través de la cooperació i la col·laboració institucional. De fet, la delegació que es va fer el mes de juliol –hi anava l'Ajuntament de Barcelona, hi anava l'Agència Catalana de Cooperació, hi anaven diputats i diputades d'aquest Parlament–..., allà es van poder identificar claríssima-

ment línies d'acció. Nosaltres creiem que des de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament s'ha de poder treballar i s'han de poder pensar línies d'intervenció específiques per treballar aquest reconeixement, aquesta col·laboració i l'enfortiment d'aquest sistema d'autogovern i de la resistència del poble kurd a Síria i a Turquia. Hauria de ser una línia prioritària i està reconegut al pla director, però això s'ha de traslladar també amb recursos i amb mecanismes específics, que pugui haver-hi col·laboració de les diferents institucions, però també de les organitzacions socials i de les ONG, que porten molt de temps treballant al territori i que també són aquelles que han estat al peu del canó, fent front al conflicte i treballant, mà a mà, amb les organitzacions del poble kurd que treballen en aquella regió.

Nosaltres creiem que des d'aquí el que hem de fer és avançar un pas més, fer que Catalunya sigui un dels actors internacionals principals en la col·laboració, la cooperació i l'acompanyament del poble kurd, i per això demanem el vot favorable a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. A continuació i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Diu: «Allò que uneix Occident és la por a Estat Islàmic.» Ho deia l'enyoradíssim John Le Carré en una entrevista que li van fer l'any 2017. Més enllà de fílies i fòbies pels autors literaris, jo sempre he considerat Le Carré un visionari, que precisament feia servir la ficció per acabar explicant allò que ell veia, preveia que passaria en la geopolítica mundial. I quan ell parlava d'aquesta por, a mi m'agradaria que us en recordéssiu, per posar-nos en context, d'aquelles persones que van ser decapitades o que van ser degollades pel Daesh a les costes de Líbia, perquè enviaven..., més enllà de l'aparell de propaganda, que el que pretenia era amagar de por Europa, era explicar que, finalment, Estat Islàmic es trobava a sis-cents quilòmetres de les costes italianes i que aquell terror i aquella crueltat que havíem viscut i que havíem observat a Síria, i que havíem viscut amb atemptats o amb algunes accions puntuals a Europa, doncs, arribava ben bé al nostre continent.

No comptava, Estat Islàmic, que hi hauria un mur entre Europa i el terror que representava el Daesh en aquells moments. Allà, els aliats i el seu armament d'última generació van entendre, com ara ho han entès a l'Afganistan, que, per molt que tinguis el millor exèrcit del món, per molt que tinguis el millor armament possible, si davant tens un exèrcit fanatitzat, finalment només serà la defensa i la lluita cos a cos la que et permetrà plantar cara. I l'epicentre d'on van sortir aquelles milícies, aquell exèrcit turc, aquelles dones kurdes, aquelles guerrilleres a les quals hem fet referència, era Rojava, era el Kurdistan siria. I perdoneu, ara que la veig, deixeu-me saludar l'Amina Hussein, que avui ens acompanya, digníssima representant de les dones kurdes a Catalunya, amb qui hem tingut oportunitat de parlar abans. *(Aplaudiments.)* Gràcies per ser-hi; gràcies per la teva determinació; gràcies per ser-hi sempre. Gràcies, Amina.

A Rojava, deia, els kurds van lluitar contra tres fronts principals i realment durs tots tres: l'exèrcit d'Al-Àssad, les forces del Daesh i l'exèrcit turc d'Erdoğan. I no només van lluitar i van guanyar en els tres fronts –i cal recordar avui, malgrat les circumstàncies actuals, que van guanyar en els tres fronts–, sinó que van construir una nova realitat política, que avui el Parlament de Catalunya és el primer que fa aquest reconeixement polític al que és l'Administració Autònoma del Nord-est de Síria. Avui precisament –i per això m'agrada parlar de victòria– fa quatre anys de l'alliberament de Raqqa –mireu com han canviat les coses– amb les forces kurdes, amb els

aliats, amb l'exèrcit d'Estats Units, lluitant cos a cos, alliberant la que era la capital d'Estat Islàmic a Síria.

L'any 2015, també sobre el terreny i acompanyat d'alguna diputada que avui també ha intervingut al faristol, vam poder conèixer com s'estava gestant aquesta nova realitat política, aquesta nova realitat administrativa. I es basava sobre un principi que avui s'ha esmentat poc i em penso que és essencial, que és el principi del dret a l'autodeterminació, entès d'una forma clara des dels barris, des dels pobles, des de la comunitat. Entendre que es construïa una experiència inèdita a l'Orient Mitjà amb tres elements fonamentals, que també s'han anomenat: el municipalisme, el feminisme i l'ecologia social. I aquesta proposta inèdita, aquesta proposta kurda per la democràcia i per la pau, ajuda a entendre també la crueltat, la bestiesa i la forma com han actuat aquests grans enemics: l'exèrcit turc, l'exèrcit d'Al-Àssad i, evidentment, els combatents d'Estat Islàmic.

Aquesta via pacífica, aquesta proposta de resolució pacífica dels conflictes, tot i la resistència que hem explicat avui, és el que reconeixem avui i el que fa tants anys que es reconeix a Catalunya. Jo he tingut un punt –si m'ho permeteu, un apunt personal– d'orgull, perquè, quan el CIEMEN començava a treballar amb el Kurdistan als vuitants i als norantes, jo en aquella època treballava al CIEMEN. I permeteu-me tenir un acte de generositat. La campanya «Ajudem el poble del Kurdistan» no la fèiem sols al CIEMEN, sinó que la fèiem juntament amb Justícia i Pau.

I, efectivament, el CIEMEN en aquell moment explicava coses que costaven molt d'entendre, però que finalment s'ha acabat donant la raó a tot allò que preveïen. Alguns diputats que hi han aquí també se'n recordaran, de la campanya per Etiòpia i Eritrea, i com l'ambaixador espanyol ens trucava i ens deïa: «Es que Eritrea no existe.» Doncs mira, ja ho veieu si no existeix, que ara mateix és un estat.

Tornem a la PR d'avui. Aquesta crueltat i aquesta guerra que hem explicat que patia fa anys la comunitat kurda a Rojava i en aquesta zona del nord-est de Síria, no només no és passat –no només no és passat–, sinó que avui, ara mateix, aquests dies, l'exèrcit turc, l'exèrcit d'Erdoğan, viola, executa, persegueix, mata els homes i les dones del Kurdistan, mata els seus arbres, mata els recursos hídrics, que, com explicàvem molt bé abans, ells diuen que els seus amics són les muntanyes. I, per tant, sap molt bé, l'Estat turc, que destruint aquestes muntanyes, la vida de les seves muntanyes, també els destrueix a ells.

Però sabeu què passa? Que Turquia és soci prioritari del Govern de Pedro Sánchez. Perquè a vegades ens passa que, parlant de qüestions molt allunyades, ens posem tots d'acord, però en un món global, finalment, tot està interconnectat. I, per tant, recordar que el Govern de socialistes i comuns ha repetit repetidament que Turquia és un soci prioritari, és un soci comercial, és un soci a qui proveeixen militarment. Per tant, ens trobem amb la paradoxa de reconèixer una realitat política avui que amb els nostres impostos, a través dels pressupostos que li hem aprovat a Pedro Sánchez, estem pagant l'armament que destrueix aquesta realitat política. Una mica contradictori sí que ho és, perquè el nostre clam d'avui és un clam de justícia, però també és un clam de coherència.

Ser socis d'Erdoğan és ser còmplices de la destrucció de Rojava. O volem estar amb el poble kurd i la seva opció democràtica pel Kurdistan siríà. Tot no pot ser. O volem pagar les armes que destrueixen Rojava o volem estar al costat de l'opció democràtica que representa aquest territori kurd a Síria.

Nosaltres volem dir «sí» a Rojava, «sí» a una via pacífica per a la resolució de conflictes a l'Orient Mitjà. Per tant, no podem ser còmplices del Govern espanyol, no podem ser còmplices del Govern de Sánchez, ni dels seus pressupostos, ni dels seus impostos, ni de la forma com gestiona la seva política internacional.

Per això, Junts per Catalunya pot dir amb orgull –i ho diem amb orgull– que el mateix que diem al Parlament de Catalunya ho diem a Madrid, ho diem a Brussel·les i ho diem en tots els fòrums internacionals. I la nostra actuació política i els nostres

vots són coherents amb aquesta visió del món. No podem dir en un lloc una cosa i votar en un altre lloc una altra. Ens agradaria –ens agradaria molt– que tothom que votarà avui a favor d'aquesta proposta de resolució pugui dir el mateix.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, dels grups parlamentaris proposants té la paraula el diputat Ruben Wagensberg, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, companys i companyes que ens acompanyen aquesta tarda aquí, la veritat és que, després de les tres intervencions que m'han precedit, es fa difícil afegir gaire re, i especialment la *master class*, en podríem dir, de la diputada Reguant en clau de context del que ha passat, del que està passant, de les relacions també històriques entre el que és Catalunya i Rojava.

Però sí que podríem complementar, partir d'algunes propostes més que es fan en aquesta proposta resolució, que és en clau de la cooperació, de la cooperació que demanem, doncs, al Govern de la Generalitat i també a la xarxa de..., les diferents xarxes de la societat civil organitzada, que iniciïn a partir i a través d'aquest reconeixement.

Primer, abans, igual que també els diputats i diputades que m'han precedit, un reconeixement. Un reconeixement que ja s'ha fet a les entitats que a nivell històric, no?, com el CIEMEN, han treballat i han mantingut la flama, com deia la diputada Reguant, amb el Kurdistan, però també a les persones que ho fan actualment a la xarxa de societat civil de base i organitzada, com la plataforma Azadî o com persones que avui també ens acompanyen, doncs, aquí a l'hemicicle, que hi han estat, que hi han estat treballant, que han estat també sostenint, al final, aquest projecte i també sostenint el lligam, per tant, amb el poble de Catalunya.

I també un agraïment, perquè, possiblement, si no fos per tota aquesta atracció històrica ni tampoc per aquesta gent que avui també ens acompanya aquí, avui no estaríem ara al Parlament fent aquest primer pas de reconeixement de l'Administració del Nord i Est de Síria; un vincle, un vincle de la plataforma Azadî, d'aquesta gent, també, no?, a partir de l'inici de l'esclat de la revolució del 2012, a Rojava, en el context d'una guerra, d'una guerra violenta i dura que encara dura a dia d'avui a Síria. En aquest context s'inicià un projecte esperançador, un projecte que no només és de resistència per al poble kurd, sinó que és un projecte amb iniciativa, amb iniciativa democràtica, amb iniciativa d'un projecte polític sòlid, a més, en una zona totalment complexa i que el que proposa, per tant, és, al final, una proposta de convivència, una proposta de pau en una zona on hi ha moltíssimes ètnies, on hi ha moltíssimes cultures, on hi ha moltíssimes religions i on han de conviure. Per tant, tot aquest reconeixement per a aquestes persones.

I també un agraïment, un agraïment a l'Administració, que a les darreres dues delegacions a les quals, doncs, he pogut participar a l'Administració del Nord i Est de Síria ens ha rebut, ens ha acompanyat en aquest procés no només de coneixement de la zona, sinó d'aprenentatge també polític, que de ben segur avui des de Rojava, des del nord i est de Síria, estan observant, estan mirant aquest Ple. Per tant, també una salutació des d'aquí, des de Catalunya, cap allà.

I també un agraïment a les tres forces polítiques que conjuntament, doncs, amb nosaltres han signat aquesta proposta de resolució; per tant, als comuns, a Junts i també especialment a la CUP, que va participar en aquesta delegació, també, del mes de juny, que vam poder viatjar cap a la zona. Doncs també un agraïment cap a ells.

Per complementar tot el que s'ha dit, dos punts. El primer: és evident, com ara deia el diputat Francesc de Dalmau, que el que estem fent no només és un acte de solidaritat, d'internacionalisme, de solidaritat entre pobles, sinó que també és un

acte de responsabilitat, perquè, com ahir comentàvem, no?, també la responsabilitat que tenim com a ciutadans, com a contribuents d'un estat o d'una unió també d'estats amb el que passa en altres terres del món –en el cas d'ahir, doncs, a l'Afganistan– també és evident. I segurament està també molt i molt acreditat, el vincle que tenim amb el que està passant en aquelles terres, no només a la part concreta de Rojava, sinó també en tot l'àmbit de Síria. Una relació, d'entrada, bèl·lica, una relació militar, una relació fins i tot de projecte polític: Turquia és un aliat, és un aliat del Govern de Pedro Sánchez; no només del Govern de Pedro Sánchez, sinó que diria del Govern espanyol fa molts anys. Fa molts anys que hi ha una missió, per part de l'Estat espanyol, justament a la frontera de Turquia amb Rojava, que és la missió Patriot; n'hem parlat forces vegades, de fet, a la Comissió d'Exteriors, i hem preguntat per aquest tema. És una missió amb dotacions militars, amb dotacions també de recursos humans, és a dir, militars espanyols situats en aquesta frontera amb antimíssils, amb armament a les portes de Rojava; per tant, també sostenint la violència de Turquia, de la dictadura de Turquia, del règim d'Erdoğan, en aquest cas, cap a la població kurda, cap a la població kurda que viu a la part de Rojava.

I això ens implica. Ens implica, perquè l'exèrcit espanyol, els diferents exèrcits europeus que hi han participat al llarg d'aquests anys –avui dia només queda l'exèrcit espanyol–, també estan sostenint amb els nostres diners una violència que no s'atura. Aquests mateixos dies s'està intensificant una altra vegada la proposta militar d'Erdoğan contra la població kurda, en aquest cas, a la zona d'Ain Issa, on torna a haver-hi una pressió important militar, on torna a haver-hi caiguda de morters, on tornen a haver-hi bombardejos amb la intenció de seguir ocupant per part d'Erdoğan aquest territori kurd. Una ocupació que és evident a nivell militar –molt evident–, està acreditada a través d'imatges que àmpliament i a bastament podeu trobar tots, doncs, a través de les xarxes socials. Però és que també hi han altres formes de violència que també aplica a l'Estat kurd, i una d'elles, per exemple, és a través de l'aigua, un dels grans problemes amb els quals ara es troba avui dia tota l'àrea del nord i est de Síria.

Per allà passen dos rius, dos rius mítics, el Tigris i l'Eufrates, dos rius avui amb una baixada de nivell molt important, més del vuitanta per cent, també deguda, no?, a l'ocupació de les preses d'aigua, en territori sirianès, però per part de l'exèrcit turc. I, per tant, doncs, la guerra, una de les formes de fer la guerra és a través dels recursos, en aquest cas a través dels recursos de l'aigua, que afecta a tota la població que hi viu, que intenta desenvolupar un projecte polític, però també tota aquella població refugiada o potser mal dit «refugiada», perquè en realitat el que són són desplaçats interns, gent que no ha pogut sortir del país o que no ha volgut sortir del país, però que ha acabat desplaçada a dintre del propi país en camps de refugiats i refugiades, gestionats per la pròpia Administració del Nord i Est de Síria, i amb uns greus problemes d'abastiment d'aigua.

I aquí és on també, des de la cooperació catalana, volem que avui s'iniciï com a tret de sortida, doncs, aquesta campanya institucional liderada, no?, pel Departament d'Acció Exterior, també per altres departaments de la Generalitat, però també per una xarxa important d'ajuntaments –per tant, des del municipalisme– i també, en definitiva, des de la societat civil i organitzada, que és la que ho ha estat liderant fins ara..., doncs, quan parlem de cooperació –quan parlem de cooperació–, no només parlem de la reconstrucció de tota aquesta zona afectada en molts casos per la guerra, sinó també de cooperació al desenvolupament, com en casos, per exemple, per l'aigua.

Per tant, avui a la moció..., a la proposta de resolució –disculpin– que portem avui, per una banda, demanem al Ple del Parlament que voti favorablement el reconeixement de l'Administració del Nord i Est de Síria com a subjecte polític, un subjecte polític que ja exerceix com a tal fa anys, de ple dret; un subjecte polític que, a més, ha iniciat un projecte transformador i democràtic i únic, podríem dir, a la zona, inclusiu, que algú podria pensar que només és governat o que abasteix aque-

lla població kurda, però en aquella zona, com han dit també altres diputats, hi han turcmans, hi han assiris, hi han àrabs que participen també d'aquestes assemblees, d'aquestes comunes, en definitiva, d'aquests òrgans de govern.

I, per tant, en aquest primer punt el que demanem és el reconeixement, ser el primer parlament del món que el reconeix com a subjecte polític, tal com demanaven ells en una campanya iniciada a principis d'estiu. Per l'altra banda, doncs, també *de facto* demanem aquest reconeixement –ara ho parlava en el punt anterior– contra els totalitarismes, contra els feixismes, contra els radicalismes, allà, en forma de radicalisme religiós, a través de l'acció ben coneguda àmpliament per tothom d'Estat Islàmic.

I, en un segon terme, doncs, demanem al Departament d'Acció Exterior que lideri, juntament, com dèiem, amb una xarxa municipal i de societat civil organitzada, aquesta campanya de cooperació, de cooperació al desenvolupament, que no és nova, que no és nova per a Catalunya, que l'hem fet altres vegades. Per exemple, als anys noranta, després de la guerra de Sarajevo, Catalunya no només es va implicar en l'acollida de les persones refugiades que derivaven, no?, d'aquest conflicte, sinó que Catalunya també va ser part activa de la reconstrucció de tota la zona, especialment Sarajevo, però podríem parlar de tot Bòsnia. I, per tant, no demanem re nou, sinó que demanem continuar amb l'estela de solidaritat que des de Catalunya tantes vegades ens ha caracteritzat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, la resta de grups parlamentaris també tenen el torn de deu minuts per pronunciar-se. I té ara en aquest moment la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez. Endavant.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats... Presidenta, abans que res, si em permet, si pot prendre nota de..., nosaltres demanarem votació separada d'aquest primer punt. Si en pot prendre nota, després per a l'hora de les votacions... I li demanarem votació separada, perquè no ho tenim clar, eh? Perquè entenem que el reconeixement de l'existència d'aquesta Administració Autònoma del Nord-est de Síria podria entrar..., podria comprometre la competència exclusiva en matèria de relacions internacionals prevista en la nostra legislació, inclús podria comprometre també el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya en el seu article 193, en el qual s'ha d'impulsar efectivament la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos, però sempre respectant la competència de l'Estat en matèria de relacions exteriors. Em refereixo al reconeixement de què estàvem parlant fa un moment. Efectivament, ho deia el diputat Dalmau, s'ha demanat, d'aquesta Administració Autònoma del Nord-est de Síria, formalment el seu reconeixement com a país autònom a l'ONU, a Nacions Unides, però hem de dir que el reconeixement per part d'altres països ha estat molt molt molt limitat, eh? –molt limitat.

Però, bé, també la moció té d'altres punts. Hi han d'altres elements els quals nosaltres, per dir-ho d'alguna manera, sí que reconeixem. I reconeixem la resta de punts quan parlem de solidaritat. I jo crec que és bo que a aquest Parlament de Catalunya avui hi hagi un reconeixement majoritari a l'esforç, al plantejament solidari que es fa en aquesta moció. Compartim les idees i els valors del municipalisme, el feminisme, l'ecologisme social que hi ha en el punt segon.

També compartim aquesta crida a la xarxa de solidaritat per participar en la reconstrucció de la regió, per a l'acollida permanent o temporal i, tal com diu la resolució, en els altres exemples de xarxes de solidaritat –per exemple, la que es va produir entre Catalunya i Bòsnia. M'agradaria també posar en aquest moment sobre la taula d'altres elements d'activitat d'acció exterior que s'ha fet en matèria de solidaritat i co-

operació. Aquest matí també ho comentaven al tema de l'Afganistan: aquesta evacuació de pràcticament dos mil persones. Nosaltres, Espanya continua treballant a tots els nivells i com deien fa uns dies les persones destacades en aquest punt: «Nuestra misión todavía no ha terminado.»

O d'altres..., per exemple, l'ajuda humanitària a Haití. Estem parlant d'únicament fa dos mesos. Espanya ha enviat trenta tones d'ajuda humanitària a Haití per pal·liar les conseqüències del terratrèmol, del terratrèmol sofert el 14 d'agost. Aquest enviament, organitzat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional al Desenvolupament, inclou també vint-i-una tones de material mèdic, *kits* bàsics –cuina, material de potabilització d'aigua i sanejament–, i la resta d'enviament ha estat aportat per Acció contra la Fam i, com deia també el diputat, aquesta xarxa de solidaritat, comptant-hi també Creu Roja Espanyola, Metges del Món, que estan treballant sobre el terreny.

I també aquesta mirada solidària de lluny, aquesta mirada des d'aquí del que està passant fora de les nostres fronteres, aquests prismàtics solidaris han de fer veure també la realitat que tenim de la covid en aquest moment. No solament la covid és un tema de les nostres fronteres, sinó que més enllà de les nostres fronteres hi ha una realitat molt important.

Hem de reconèixer –fa pràcticament hores– l'acord a què s'ha arribat amb la República de l'Equador, de cent mil dosis d'aquesta vacuna d'AstraZeneca. L'enviament se suma a les donacions realitzades el mes passat a Perú, a Guatemala, a Paraguai, a Nicaragua; igualment a Costa Rica, a Paraguai, Bolívia, Nicaragua, Jamaica, Surinam, que rebran properament aquestes vacunes donades per Espanya. Estem parlant que el total seran, aproximadament, 6 milions de vacunes, aquestes que donarà Espanya a Amèrica Llatina i al Carib. I l'objectiu és estendre aquesta vacunació al major nombre possible de la població mundial. Aquest objectiu definit al pla *de acceso universal*, que voldríem, aquesta vacunació solidària, aquest programa de vacunació solidària, aprovat per l'executiu espanyol al gener d'enguany, que defineix aquesta estratègia de donacions..., estaríem parlant de 22 milions de vacunes autoritzades a la Unió Europea i utilitzades en Espanya.

I hauríem...

La presidenta

Senyor Pérez, li demano, si us plau, que se cengeixi a la qüestió de l'ordre del dia, si us plau.

David Pérez Ibáñez

Senyora presidenta, si em permet, a la mateixa resolució parla d'altres exemples de xarxa solidària...

La presidenta

Sí, però no semblava que vostè donés exemples d'altres xarxes, sinó que el crido a la qüestió per l'article 88 i li demano, si us plau, que torni a la qüestió.

David Pérez Ibáñez

Senyora presidenta, em sembla molt bé, però la resolució parla d'exemples de solidaritat que hem viscut recentment; en parla d'un, que és aquest de Bòsnia, i jo he posat d'altres exemples d'activitat solidària. No es preocupi, la meua intervenció estava acabant, però trobo sincerament que no ha estat encertada en aquest retret que m'ha fet.

En qualsevol cas, hi insisteixo, del que es tractaria és que d'aquestes vacunes de covid ni una es faci malbé –potser era això el que no li agradava–, cap es faci malbé i que totes es puguin utilitzar, o que, si no, s'utilitzin a la nostra tasca solidària.

En qualsevol cas, hi insisteixo, a banda del primer punt, a la resta de punts de la moció hi votariem a favor.

Moltes gràcies, senyora presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. I bona tarda a tots, senyors diputats, senyora consellera. Vaya por delante, primero de todo, el respeto de este grupo parlamentario al pueblo kurdo. Pero, dicho esto, que traigan a esta cámara iniciativas como la que hoy debatimos y votamos sobre el Kurdistan demuestra una vez más la dirección a la que quieren conducirnos los grupos separatistas. Mientras Cataluña intenta levantar cabeza después de una durísima crisis económica y social provocada por la pandemia de la covid y drásticamente agravada por las medidas restrictivas y negligentes que ha impulsado este Gobierno, ustedes, a día de hoy, prefieren mantener secuestrada esta institución hablando de causas estériles donde este Gobierno no tiene ninguna competencia.

Pero, claro, a ustedes en realidad no les preocupa el caso kurdo; tan solo les preocupa buscar pueblos oprimidos con los que compararse y tratar de dar así legitimidad a su proyecto rupturista. Su *modus operandi* viene a ser algo así como el de los buitres, ¿no?, que vuelan en círculos, acechando en busca de carroña, para alimentar su discurso totalmente delirante. Y hoy, con esta propuesta, han encontrado una causa que les sirve a los tres, a Esquerra, a Junts y a la CUP, a los tres jinetes del apocalipsis: por un lado, tratar de equiparar a España con Turquía o Arabia y a Cataluña con un pobre pueblo oprimido, como nos tienen ya acostumbrados, y, por otro lado, pretenden crear el imaginario donde el pueblo de Cataluña guarda algún tipo de similitud con las brigadas comunistas postsoviéticas y revolucionarias que ahí combaten.

Pero, claro, ustedes se van a agarrar a lo que puedan para seguir vendiendo este discurso absurdo donde España encarcela a la gente por cantar, donde hay presos políticos y donde los CDR son seres de luz. Y me viene a la cabeza un refrán, que seguro que todos ustedes conocen: cuando un separatista coge una linde, la linde se acaba y el separatista sigue.

Por otro lado, ilustres diputados, tenemos que recordarles una vez más que Cataluña no es un país, que Cataluña no es un estado y que la república no existe. La Generalidad de Cataluña no puede establecer relaciones diplomáticas con países extranjeros –tampoco el reconocimiento de esa región–, no tiene la competencia. Y, si de verdad les preocupa la situación del Kurdistan, lo que tienen que hacer es instar al Gobierno del Reino de España a que establezca estas relaciones de cooperación, de reconocimiento, porque, desde luego, la señora consejera no tiene tampoco, ni esa consejería no tiene tampoco esta competencia.

Hagamos una radiografía de la situación que atraviesa en estos momentos Cataluña. Un cuarenta por ciento de paro juvenil, 73.000 personas en lista de espera para acceder a ayudas a la dependencia –más de 10.000 personas fallecieron el año anterior sin recibir esa ayuda–, 233.000 catalanes que esperan a ser tratados por alguna especialidad médica, más de 20.000 niños catalanes que tienen que estudiar en colegios barracón –la peor cifra de toda España–, más de 140.000 personas esperan una vivienda de protección oficial y 17.500 ancianos que, después de una vida de trabajo y de sacrificio, están esperando su plaza en una residencia. Y ustedes tienen la poca vergüenza de venir a hablarnos de acoger refugiados musulmanes de Oriente Medio. Desde luego, tienen ustedes la cara de cemento armado. El pueblo de Cataluña intenta levantarse de las ruinas del *procés* y de la pandemia y ustedes, en vez de trabajar para ellos, miran al Kurdistan dándoselas de salvadores de la humanidad.

Miren, señores, ustedes ni tienen competencias para intervenir en el conflicto kurdo ni tienen capacidad para hacerlo, pero es que tampoco tienen la legitimidad. Porque, después de décadas de *procés*, después de tantos años de persecución, uste-

des han hecho que Cataluña deje de ser el motor de España, han logrado la huida de miles de empresas, han logrado coger a la sociedad catalana y partirla en dos, enfrentando familias, enfrentando hermanos, han hecho de los centros educativos un recinto de adoctrinamiento y han fomentado el odio hasta tal punto...

La presidenta

Senyor Tarradas...

Alberto Tarradas Paneque

...que...

La presidenta

...torno a fer-li una crida a la qüestió a través de l'article 88. Cenyexi's, si us plau, a la qüestió. L'hi he permès la primera vegada perquè ha fet una frase per fer la comparativa. Ara ja hem superat aquesta fase i, si us plau, li demano que se cenyexi a la qüestió.

Alberto Tarradas Paneque

Señora Borràs, yo le voy a pedir el correo electrónico o el número de teléfono y le mandaré los discursos unos días antes para que, oiga, si usted los quiere revisar y decir...

La presidenta

Per a vostè soc la senyora presidenta...

Alberto Tarradas Paneque

...de lo que podemos hablar o de lo que no podemos hablar en esta cámara, señora presidenta.

La presidenta

...i li demano que, si us plau, se cenyexi a la qüestió.

Alberto Tarradas Paneque

Pues me voy a ceñir un poco más a la cuestión. Y les voy a pedir, porque es que se lo tengo que pedir, que déjense ya de una vez de tanto Kurdistan y se preocupen de la situación real y cotidiana de los catalanes. Y se le voy a decir también de esta manera, como ampurdanés: menos Kurdistan y más Ampurdán. Porque, con todos los problemas que tenemos en nuestra región (*remor de veus*), lo que necesitamos es una administración que mire para adentro, que no mire para afuera, que se preocupe de su gente, de sus familias, de sus ancianos, de sus trabajadores, de sus jóvenes. Menos Kurdistan y más Ampurdán.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Señoras y señores diputados, bien, la verdad es que hoy nos traen a este Parlamento una propuesta de resolución los grupos separatistas –Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, la CUP– y los comunes, una propuesta de resolución que verdaderamente, a pesar de algún elemento de bonhomía, algún elemento de, digamos, voluntarismo, que yo les reconozco, por lo demás a mí me parece un burdo intento de volver a establecer paralelismos entre Cataluña y otros lugares, otras regiones, otras comunidades del mundo que ustedes consideran reprimidas.

Veo que algún diputado de Junts per Catalunya me señala a las personas del Kurdistan que están aquí. Miren, yo me dirijo a las personas del Kurdistan que están

aquí. El representante del Kurdistan en España hace tres años dijo que le parecía sencillamente ridículo que alguien pretendiera comparar la situación de Cataluña con la del Kurdistan. Bien, el señor Wagensberg me hace gestos.

El señor Torra, el expresidente de la Generalitat, comparó de forma absolutamente procax, de forma absolutamente pornográfica, la situación de Cataluña con la del Kurdistan. Lo hace el señor Torra y lo hacen muchos separatistas. Así que no se rasguen las vestiduras, porque, efectivamente, todo mi respeto por los ciudadanos, las personas de un pueblo que vive una situación muy difícil en lugares que son verdaderamente tiránicos, dictatoriales, como el Irak en su día de Sadam Huseín, y la actual Turquía de Erdoğan.

Por supuesto, todo mi respeto. Quienes no les respetan son todos ustedes. Los señores de la bancada separatista no tienen el más mínimo respeto por la gente del Kurdistan cuando establecen paralelismos entre Cataluña y el Kurdistan. Es aberrante. Miren, es la segunda vez en dos semanas que yo vengo a este «faristol» a decirles que ustedes presentan mociones, propuestas de resolución, iniciativas parlamentarias que son grotescas. Y esto es, una vez más, grotesco.

Es absolutamente incomprensible, en cualquier lugar normal del mundo, que en un parlamento autonómico se presente una propuesta de resolución de estas características. Es absolutamente exorbitante que ustedes pretendan que Cataluña reconozca a una región que está enclavada entre Iraq, Turquía y Siria, en un lugar absolutamente remoto, y que no tiene absolutamente ninguna posibilidad el Parlamento de Cataluña ni el Gobierno de la Generalitat de reconocer la subjetividad internacional de ningún ente subestatal.

Eso deben ustedes pedirselo al Gobierno de España. Las relaciones con el resto de los estados del mundo las llevan, lógicamente, los estados. Y como bien recordaba hoy el señor Aragonès, efectivamente, Cataluña no es un estado, y ustedes deben asumirlo, sencillamente. Yo entiendo que les cueste, entiendo que les resulte complicado, pero es así. Cataluña no es un estado. Por tanto, pedirle al Gobierno de la Generalitat que reconozca a la región del nordeste de Siria, pues, me parece que es, cuando menos, exorbitante. Se lo digo con el más absoluto respeto, en el sentido de que no está dentro de las competencias –de acuerdo con el principio de competencia– del Parlament de Catalunya ni del Gobierno de la Generalitat. Esto se lo digo desde el más absoluto respeto y sin ninguna acritud.

Ahora bien, lo que me parece sencillamente demencial es oír después a representantes del Grupo de Junts per Catalunya decir que el Gobierno de España, el Gobierno del señor Pedro Sánchez, es socio de la Turquía de Erdoğan. ¿Pero en qué mundo viven ustedes? ¿Cómo pueden decir semejante disparate? Primero, la Unión Europea ha condenado en infinidad de ocasiones los atropellos de Turquía.

El Gobierno de España, del que ustedes abjuran ahora del señor Sánchez, también ha condenado en infinidad de ocasiones los atropellos que cometen desde el Estado turco, desde el Estado iraquí cuando se cometían contra los kurdos. En todo caso, lo que me parece aberrante es que ustedes establezcan ese paralelismo. Es absolutamente incomprensible que a ustedes les parezca normal utilizar el Parlamento para algo tan aberrante. Sinceramente, se lo digo con todo el respeto.

Vamos a ver, aquí hay muchas cuestiones que son importantes para los ciudadanos de Cataluña. Tenemos un paro disparado; tenemos una situación económica verdaderamente difícil de superar –lo decía el otro día el Cercle d'Economia–; Cataluña se desliza hacia la decadencia, hacia la decadencia económica y política; vivimos en una situación de absoluto declive económico con relación a las comunidades autónomas que nos circundan y al resto del mundo, y ustedes, en vez de preocuparse por la situación económica de Cataluña y de preocuparse también por lo que ocurre en el Kurdistan, pero hacerlo de forma verdaderamente productiva, es decir, tratando de establecer relaciones cordiales con el resto de España –sí, con el Gobierno de España–, ustedes lo que hacen es venir a este Parlamento y hacer su quermés, su

misa negra para pretender decir que el Gobierno de España es un gobierno autoritario, totalitario y que el Estado español es un estado poco democrático.

Bien, yo, sinceramente..., a ustedes les parecerá muy normal, pero no consiguen absolutamente nada productivo. Decía Gaziel que –se lo he dicho en más de una ocasión en este Parlamento– el separatismo es capaz de provocar una catástrofe epistémica en Cataluña. Y, evidentemente, el separatismo es capaz de eso. Y que el separatismo solo es capaz de ofrecer soluciones a los ciudadanos de Cataluña cuando entra en relaciones francas y cordiales con el resto de los españoles, es decir, cuando deja de ser separatismo.

Yo entiendo que para ustedes renunciar a lo que es su *modus vivendi*, lo que ha constituido, básicamente, su único elemento argumental de estos últimos años es difícil. Pero, vaya, yo creo que, para el bien de los catalanes, para el bien también del conjunto de la comunidad internacional, seguramente es..., desde la modestia, como catalán, creo que haríamos bien en dedicar los esfuerzos de este Parlamento a cuestiones que realmente podamos resolver desde este Parlamento o que pueda resolver el Gobierno de la Generalitat, y no a estas elucubraciones que ustedes vienen a plantearnos aquí.

Por lo demás..., la diputada de la CUP ha dicho antes, ha hablado del PKK prácticamente como de héroes. Cuidado con este tipo de debates, que yo creo que sería interesante que se plantearan en términos, digamos, mucho menos esquemáticos. Por eso yo no soy partidario de que hoy estemos debatiendo esto en el Parlamento de Cataluña, porque considerar al PKK un poco menos que una banda de angelitos, me parece, cuando menos, discutible.

El PKK es una organización considerada por la Unión Europea y por Estados Unidos como una organización terrorista. El señor Öcalan, al que la señora de la CUP presentaba como un héroe, es un hombre, pues, que ha estado, que está, precisamente, buscado en todo el mundo por delitos muy graves, y, por tanto, a mí me parece que, cuando menos, tendríamos que ser un poco más rigurosos a la hora de plantear este debate; insisto: debate que creo que no deberíamos estar planteando aquí.

Sobre la cuestión de la pacificación de la zona. Por supuesto, señor Wagensberg, que estoy absolutamente de acuerdo en que debe avanzar ese proceso hacia una situación de paz en la zona, efectivamente. Y ya que hablamos de procesos. Esta mañana el señor Aragonès ha dicho que las palabras del señor Otegi son un paso más en el proceso de paz. ¿Pero qué proceso ni qué ocho cuartos? Eso no es un proceso ni es nada. Eso es, sencillamente, la derrota policial, judicial y legal de una banda de terroristas y de pistoleros armados –sencillamente. (*Aplaudiments.*)

Ese documento que tanto celebra el señor Aragonès, como un paso más en el proceso de paz, es un documento que con ser un poco edulcorado con relación a otros que había emitido el antiguo dirigente de la banda terrorista, el señor Otegi, tiene también elementos de asunción –por supuesto, porque es su lenguaje– de un lenguaje claramente perverso. A mí, seguir hablando de conflicto..., ¿pero de qué conflicto hablan? De resolución del conflicto, de proceso... ¿De proceso hacia dónde? ¿De proceso hacia la autodeterminación del País Vasco? Porque esa es la única opción de que alguien me diga que esto es algo dinámico, algo que va hacia algún lado.

Pues, miren, insisto en lo que les decía antes: no podemos seguir confundiendo a la ciudadanía. Dejen de utilizar un lenguaje tan absolutamente sesgado, tan absolutamente perverso, cuando dicen que lo que ocurre en el País Vasco es un proceso de paz o que, como decía el otro día TV3, ETA era una organización armada vasca. No, ETA era una organización criminal, una organización terrorista; no una organización armada vasca –no, en absoluto. O que..., o hablar del movimiento de liberación nacional vasco, que no son los únicos en TV3 quienes lo hacen, pero por desgracia ese lenguaje es un lenguaje que ha calado en nuestro debate público y creo sinceramente que no hace ningún bien a nuestra democracia, no hace ningún bien

a la convivencia y, al contrario, es profundamente injusto para con las víctimas del terrorismo.

En el País Vasco no había dos bandos, no había unos que mataban y otros que también mataban; no, había unos que mataban –la banda terrorista ETA– y otros que morían: los ciudadanos de bien del País Vasco, constitucionalistas o no, pero en todo caso que eran aquellos a los que la banda terrorista ETA trataba de presentar como enemigos del pueblo vasco.

Por tanto, proceso de paz, señor Aragonès..., de proceso de paz, nada –nada absolutamente–: derrota legal, judicial y policial del estado de derecho a una banda de terroristas y de pistoleros armados, ni más ni menos. Yo creo que sería interesante, cuando hablamos de terrorismo, cuando hablamos de procesos de paz, cuando hablamos, en definitiva, de conflictos, que sepamos de lo que hablamos. Lo que hay en el País Vasco no es un proceso de paz, obviamente; y este Parlamento tiene competencias para legislar y para posicionarse sobre cuestiones muy diversas, pero no para establecer relaciones diplomáticas y, mucho menos, para reconocer la subjetividad internacional de un ente subestatal como es, en este caso, la región del nordeste de Siria, como ustedes proponen.

Sencillamente yo les pediría que respeten la dignidad de este Parlamento y dejen de hacer sus fiestas y su kermés en este Parlamento.

Gracias, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, a ver si podemos reconducir un poco el tema, la cuestión de la propuesta de resolución, porque a nosotros nos parece, evidentemente, que es un tema especialmente grave y nos gustaría entrar en el detalle. Es evidente que, bueno, la situación que se está viviendo en Siria nos preocupa a todos, no sé si al punto de tener que traer aquí una propuesta de resolución que se podría haber discutido en la Comisión de Acción Exterior y, de hecho, lo hemos hecho, hemos discutido ya sobre este tema, pero, bueno, aquí estamos hablando sobre la cuestión.

Hace más ya de una década que se inició la guerra civil en Siria. A las esperanzas de la Primavera Árabe les siguió, pues, una década de muerte y de destrucción. Son decenas de miles de personas las que han perdido la vida y millones también los que han tenido que huir de su país. Es el gran drama de los refugiados, un gran drama que no solamente afecta a los países limítrofes, como puede ser Turquía, sino que creo que nos apela a la responsabilidad y a la solidaridad de todos aquellos países que tenemos la capacidad de poder acoger.

El conflicto sirio no solamente refleja una situación geopolítica endiablada, que ni siquiera Naciones Unidas sabe cómo resolver, sino que también pone de relieve una enorme complejidad interna de facciones en lucha como en pocos conflictos hayamos podido observar. Por esta razón, a nosotros nos parece que una parte de esta propuesta de resolución enfoca la cuestión de una manera, yo diría, simplista, si me lo permiten, incluso con cierta frivolidad, y creo que con más alardeo moral que otra cosa. Y lo digo precisamente por los puntos que votaremos esta tarde; los dos primeros puntos son un brindis al sol. Ustedes quieren jugar a ser Naciones Unidas, pero es que, además, lo hacen desde un paternalismo que nos parece inaceptable.

Miren, el Parlamento de Cataluña no es el marco donde debemos decidir cómo se tienen que organizar territorialmente otros estados. Ustedes, en el primer punto de esta propuesta de resolución, piden reconocer a Siria como un país confederal y el reconocimiento por parte de la Generalitat de una región como sujeto político. Miren –hemos hablado sobre esta cuestión–, la Generalitat tiene competencias en

acció exterior; podríem instar al Govern, per exemple, per a promocionar Catalunya com un destí turístic, podríem instar a impulsar la exportació, a atraer inversions que poguessin generar empleu, que falta nos fa; però la acció exterior no són les relacions internacionals, les relacions internacionals són pròpies dels estats. Entenc, usdeus bajeu de esa república imaginària vostra en la que viviu, perquè si voleu debatre seriament sobre la qüestió de Orient Mitjà, si realment a usdeus el que us preocupa és la qüestió de Orient Mitjà, el que teniu que fer és presentar aquesta proposta en el Congrés dels Diputats, i no traure aquí propostes i debats que són estèrils, perquè, insisto, no tenim competències per parlar de com es tenen que organitzar territorialment altres estats o del reconeixement com a subjectes polítics d'altres estats. Insisto: crec que no es pot tractar una situació tan complexa com la que està patint Orient Mitjà amb aquest enfocament simplista i frívol, inclús.

Alguns dels signants d'aquesta proposta, com pot ser Esquerra Republicana o Junts per Catalunya, han generat a Catalunya un problema de convivència i una decadència econòmica, especialment en aquesta última dècada; usdeus us heu carregat una societat que era pròspera. Entenc, em sembla que no esteu tampoc per anar donant lliçons pel món sobre com solucionar els seus problemes o com resoldre complexos conflictes bèl·lics; no crec que siguin els més indicats.

Tampoc em sembla que tingueu usdeus que dir a ningú, en aquest cas als kurds, com es tenen que organitzar. En el segon punt d'aquesta proposta, usdeus us diuen que han d'organitzar-se amb un confederalisme municipalista, feminista i ecologista, que a mi això em semblen més les propostes, per tant, d'una esquerra caviar de la part alta de Barcelona i no les d'una població que pat guerra, que pat fam i que pat malaltia.

I potser podem estar d'acord en la segona part d'aquesta moció on usdeus parlen de cooperació, on usdeus parlen també de solidaritat. Potser no és la manera que nosaltres haguéssim escollit, però nos sembla que si alguna cosa necessita el poble kurd és solidaritat, és cooperació, i no lliçons com les que usdeus heu pretès donar aquí avui des d'aquest «faristol».

Nosaltres anem a demanar votació separada d'aquests punts. I jo, de nou, demano que no s'utilitzin conflictes com aquest, on hi ha tantíssima gent que està patint, per les seves pròpies reivindicacions i per les seves pròpies quimeres independentistes.

Gràcies.

La presidenta

Esperem uns instants, perquè faltaven encara cinc minuts, que la diputada no ha fet ús d'aquests cinc minuts. I, per tant, farem les tres crides a la votació i després votarem.

(Pausa llarga. Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)

Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Nosaltres demanarem votació separada dels punts 1 i 2, per una banda, i el 3 i el 4, per una altra.

Gràcies.

La presidenta

El 3 i el 4 poden anar junts. I el Partit Socialista ha demanat, en veu del seu portaveu, la votació separada del punt número 1. *(Pausa.)* D'acord.

(Pausa llarga. Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)

Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, només per demanar votació separada, també, del punt 3, que heu demanat el 3 i el 4 junts. O sigui, del 3.

La presidenta

Ah, del 3.

Ignacio Martín Blanco

Sí.

La presidenta

Per tant, votem tots els punts.

Ignacio Martín Blanco

Sí, exacte.

La presidenta

D'acord. *(Pausa.)*

Votarem separatament els quatre punts de la proposta de resolució.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 80 vots a favor, 49 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat amb 111 vots a favor i 18 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat amb 111 vots a favor, 11 vots en contra i 7 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat amb 110 vots a favor, 17 vots en contra i 1 abstenció.

Per tant, la proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan ha quedat aprovada.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Suspenem la sessió fins demà a les nou.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i set minuts.